

Barbara Boswell

Loveswept

Drumuri
împlेतite

Loveswept

Barbara Boswell

Drumuri împletite

Tangles
by Barbara Boswell

Loveswept

Barbara Boswell

Drumuri împletite

Traducere de Monica Popescu

Unu

– Mă fixează cu privirea, spuse Ned Bolger avocatei sale, Krista Conway. Ochii lui erau țintuiți asupra siluetei rigide a celei ce urma să devină fosta sa soție, care se uita amenințător din partea opusă a șălii de judecată. Încearcă să mă intimideze! Crede că mă poate scoate din fire și mă poate face să-mi pierd singele rece. Uită-te la ea. Își înșfăcă avocata de o mîneacă a sacoului de mătase albastră, croit impecabil. Fă-o să nu se mai holbeze la mine!

Krista îi desfăcu cu grijă degetele de pe mîneca ei.

– Nu-i mai da nici o atenție, Ned, spuse ea liniștitor. Nici măcar nu mai privi în direcția ei, dacă asta te irită. Încearcă să te relaxezi și să stai calm.

Ceea ce era mai ușor de spus, decît de făcut, se gîndi Krista. Într-un divorț disputat cu înverșunare, emoțiile atingeau cote la fel de înalte ca într-un proces pentru crimă. Iar divorțul familiei Bolger era unul dintre cele mai aprig disputate din cîte îi trecuseră prin mîină. Judecînd după privirile ucigașe pe care și le azvîrleau Ned și Elaine Bolger, putea foarte bine să se transforme într-un proces pentru crimă.

Ross Perry, avocatul Elainei Bolger, se ridică de la masa lui și se îndreptă spre Krista. Aplecîndu-se, îi șopti:

– Ți-ai luat vesta antiglonț?

Ea îi zîmbi, amuzată că gîndurile lui urmaseră aceeași cale ca ale ei.

Atît Ned, cît și Elaine Bolger se încruntară la avocații lor. Desigur, se gîndi Krista, cei doi Bolger nu puteau suporta să-și vadă avocații schimbînd o vorbă de politețe, ca să nu mai vorbim de un zîmbet.

– Drăguța Elaine pare gata să te incinereze alături de Ned și de mine, îi spuse Krista, în șoap-

tă, lui Ross. Ce s-a întâmplat?

Deși ea și Ross Perry erau prietenoși unul față de celălalt – cei treizeci și ceva de avocați, ce se ocupau exclusiv cu procesele de divorț în popula-tul comitat Montgomery din Maryland, se purtau amical între ei – la proces luau o atitudine distantă sau chiar ostilă, de dragul clienților lor învrăjbiți. Ceea ce îl determinase pe Ross să-i vorbească, în atmosfera aceea încărcată, trebuie să fi fost suficient de important pentru a risca vrajba ambi-lor clienți.

Și chiar era.

– Tocmai mi-a ajuns la ureche, spuse Ross, că judecătorul Benton a fost spitalizat în dimineața aceasta. Ulcerul său i-a provocat o nouă criză. Am fost trecuți în jurisdicția altui judecător.

Ochii, de un albastru închis ai Kristei, se măriră și ea trase aerul în piept cu violență.

– Mă bazam pe faptul că va prezida Benton, bombăni ea, mai mult pentru sine, decât pentru Perry. Îl cunoștea foarte bine pe judecătorul Ben-ton, îi erau familiare cusurile și prejudecățile aces-tuia, și își aranjase dosarul și clientul pentru a se potrivi judecătorului.

Ross rînji:

– Sîntem amîndoi în aceeași situație. În mod cert și el își croise cazul după judecătorul Benton, se gîndi Krista. Ar fi fost o bătălie interesantă.

– Ești pregătită pentru veștile cu adevărat proaste? continuă Ross. Făcu o pauză teatrală, înainte de a trimite bomba: Vom avea un judecător venit în schimb de experiență din comitatul Garrett.

– Comitatul Garrett! exclamă Krista cu un geamăt înăbușit. Comitatul Garrett era în munții din vestul Maryland-ului iar distanța dintre această zonă rurală și comitatul Montgomery, enclavă bogată și sofisticată, limitrofă districtului Columbia, era nu numai geografică.

– Comitatul Garrett, repetă Ross. Pe acolo, oamenii conduc camioane cumpărate la nimereală, poartă șepci de baseball și vorbesc cu un accent rural. Pariez că nici nu se prea arată multă simpatie *devorțului* prin părțile ălea, adăugă el imitînd un insuportabil accent nazal. La naiba, cum crezi că se va comporta un judecător, venit de acasă, de la țară, cu niște orășeni dezghețați ca mine, ca tine și ca cei doi Bolger?

– Dacă o să audă vreo urmă din accentul ăsta de mocofan, s-ar putea să spună că-ți bați joc de instanța de judecată. Krista încercă să pară serioasă, dar buzele îi tremurară într-un zîmbet trădător. Prinse o privire mocnind de ură a Elainei Bolger. Clienta ta pare gata să explodeze, Ross. Dacă nu cumva porți cu adevărat o vestă anti-glonț, mai bine te-ai întoarce și ai calma-o.

Ross dădu rapid din cap și se întoarse lîngă

revoltata Elaine, la masa lor. Se aplecă spre ea ca un avocat versat, surîzînd cu zîmbetul său, ce dădea rezultate bune, și aprobînd din cap. Krista îi admiră tehnica în timp ce îl privea cum risipea încet furia clienței sale.

Ross Perry era un avocat talentat și cu un succes deosebit în procesele de divorț, plasat sus în clasa exclusivistă a baracudelor, bombardier din care făcea parte și Krista Conway. Kristei îi plăcea să încrucișeze săbiile cu el. Era unul dintre puținii din zonă care i se potrivea ca măiestrie. Chiar existase un caz sau două în care o depășise.

Trebuia să-l admire deoarece la treizeci și trei de ani și la un deceniu după terminarea Facultății de Drept, rar era Krista depășită sau chiar egalată în stoarcerea deciziilor de divorț favorabile. Talentul ei îi cîștigase un renume ce o făcea să pară mai invincibilă și mai intimidantă, decît era în realitate, și Krista o știa. Cîteodată asta o amuza, alteori o întrista. Era pe deplin conștientă că alcătuia o vie adunătură de contradicții. Un avocat în procesele de divorț cu mize mari, care credea cu tot sufletul în căsătorie. O bună cunoscătoare a strategiilor și tehnicilor legii, care jinduia în secret că adevărata dragoste o va găsi, într-o zi.

Oricum, clientul ei, Ned Bolger, nu știa nimic din toate acestea. Îi cunoștea doar reputația de cel mai bun avocat în procesele de divorț, în care

se disputau bani mulți, din comitatul Montgomery. Gîndea că merita pe deplin să-i plătească o parte exorbitantă, pentru a-și împiedica nevasta să iasă cîștigătoare în lupta pentru bunurile lor materiale. Niciodată n-ar fi crezut că pe Krista Conway ar fi întristat-o toate visele dărîmate pe care le reprezenta un divorț.

În acel moment, Ned îi privea stăruitor pe Ross și pe Elaine.

– Ce-a zis Perry? Ce mai vrea Elaine acum? Întrebă el pe un ton iritat.

Krista se aplecă înspre el cu un zîmbet liniștitor și îl calmă cu o tehnică de încurajare îndelung exersată.

Aprodul intră în sala de judecată, împreună cu judecătorul, și anunță:

– Vă rog să vă ridicați. Curtea de judecată se alfă în sesiune. Prezidează domnul Logan H. Moore.

Cu roba neagră fluturînd în jurul său, domnul Logan H. Moore porni spre pupitru.

Înălțimea sa dominatoare a fost prima lui caracteristică ce a sărit în ochii Kristei. Îl privi fix. Logan trebuie să aibă cel puțin un metru și nouăzeci de centimetri, dacă nu chiar un metru nouăzeci și cinci. Sub roba de gală a judecătorului erau niște umeri largi care cu ușurință ar fi umplut echipamentul unui jucător profesionist de fotbal american. Iar mîinile lui... se uită atentă la, dege-

tele lui lungi și subțiri apucînd ciocănelul înainte de a ordona Curții să se așeze. Avea cele mai mari mîini pe care le văzuse ea vreodată. De undeva din adînc, din ascunzișurile memoriei sale, izbucni la suprafață vechiul mit al fetelor de liceu despre mărimea mîinilor bărbaților în legătură cu...

Imediat, Krista împinse gîndul acela înapoi, în taințele adînci și întunecoase de unde ieșise. Era pentru întia dată că o apucaseră fanteziile despre un judecător! Bineînțeles, toți judecătorii, pe care-i cunoștea, erau cu ani sau chiar decade mai bătrîni decît Logan Moore din comitatul Garrett.

După firele argintii presărate prin părul său des și negru și din ținuta sa deduse că trebuie să aibă cel puțin patruzeci de ani. O generație îl despărțea de judecătorul Benton, la cei șaptezeci de ani.

Privirea ei fugi către fața lui și o examinează rapid. Trăsăturile îi erau prea aspre pentru a-l califica drept frumos, în mod clasic, dar muchia ascuțită a nasului, maxilarul puternic și gura frumos conturată erau impresionant masculine și interesante. Ochii săi de tăciune erau vioi și inteligenți, cum privea împrejur prin sala de judecată.

Apoi acești ochi se întîlniră cu ai ei. Ea îi susținu privirea, așteptîndu-l s-o mute, dar el nu cedă. Krista era pe deplin conștientă de implicațiile psihologice ale limbajului ochilor, trupului; studia-se cu grijă fiecare aspect pe care l-ar fi putut

folosi în avantajul ei la tribunal. Și din câte citise, acum știa că un cu totul alt înțeles, decît observația în treacăt, îl avea contactul privirilor lor, ce dura mai mult de două secunde.

Putea deveni o provocare agresivă. Cel ce privea primul în altă direcție ceda superioritatea. În ciuda senzației crescînde de disconfort, Krista nu avea de gînd să cedeze superioritatea unui judecător din fundul provinciei, care probabil nu era obișnuit să aibă de-a face cu femeii-avocat și încerca să-și impună eul său masculin.

Privirile lor se susținură. Să fi fost doi bărbați, provocarea ar fi înclinat spre o posibilă acțiune agresivă. Dar Krista Conway era femeie, iar Logan Moore era bărbat, iar îndelungul contact al privirilor lor alunecă rapid în arena sexuală.

Genele Kristei tremurară involuntar. Magnetismul bărbatului era prea puternic și o forță primordială din ea răspunse corespunzător. Trupul i se încheștă. Își simți răsufierea tăiată, de parcă ar fi primit un pumn în stomac. Apoi privirea judecătorului trecu peste ea.

Pentru o fracțiune de secundă, Krista rămase încremenită și-și ascultă pulsul zbătîndu-i-se în urechi. Întregul ei trup părea să vibreze. Niciodată nû mai reacționase atît de intens la privirea insistentă a unui bărbat. Ce Dumnezeu se întîmplase cu ea? Își azvîrli o privire asupra servietei de piele,

asupra paginilor cu adnotări, într-o confuzie teribilă. Când îndrăzni să ridice din nou privirea, îl găsi pe judecător urmărind-o.

Încă o dată privirile lor se încrucișară. Krista își simți gura uscată. Căldura îi cuprinse încet corpul. Nu părea să se uite în altă parte decît la el. Nu putea să se miște, să gîndescă sau să respire. Privirea lui era acum fixată asupra gurii ei și îi simțea efectul de parcă ar fi atins-o propriu-zis. Buzele ei se depărtară și-și trase violent respirația.

Șoapta frenetică a lui Ned Bolger o smulse în cele din urmă din transa ciudată a simțurilor, în care căzuse.

– Elaine arată atît de a naibii de înfumurată. Crede că a cîștigat deja, vrăjitoarea. Abia aștept să-i văd fața după ce o termini pe ea și-l dai gata pe afurisitul ei de avocat. O să-i anihilăm, nu-i așa?

Krista își privi clientul și își înghiți un suspin. Cîteodată era greu să ai de-a face cu asta, cu ostilitatea aceea teribilă dintre un bărbat și o femeie care cîndva se iubiseră și trăiseră împreună ca soț și soție. Își făcea temeinic meseria, deoarece considera că un divorț era o tristă realitate a vieții, iar profesioniștii competenți erau esențiali să realizeze dizolvarea unui mariaj mort sau în decădere. Dar nu-i plăcea să fie folosită ca o armă

de răzbunare. Nu dorea să-i anihileze pe Elaine Bolger și pe Ross Perry. Dorea doar să câștige în mod cinstit un caz pentru care consumase timp și efort.

– Vrăjitoarea, mormăi Ned Bolger din nou, aruncînd nevastei sale o privire furioasă, care îi fu întoarsă în același fel de către Elaine.

Ross Perry prinse privirea Kristei și ridică ușor din sprîncene. Krista ridică din umeri aproape imperceptibil. Cazul „Bolger contra Bolger” era gata pentru a începe...

– Obiecția se respinge, decretă Logan Moore cu o bătaie a ciocănelului. Zgomotul păru să reverbereze în capul său. Tîmplele îi zvîcneau, iar cleștele tensiunii ce-i apăsa creștetul capului se strînse și mai mult. Fusesse judecător în comitatul Garrett la Instanța Civilă, în ultimii zece ani, dar niciodată nu fusese martorul unui divorț atît de dur, precum „Bolger contra Bolger”.

Oare acest bărbat și această femeie s-au iubit vreodată? se întrebă el în timp ce îl asculta pe Ross Perry chestionînd un martor. Cu siguranță, părea puțin probabil, judecînd după acuzațiile și contraacuzațiile răutăcioase și înveninate ce se schimbaseră astăzi. Totuși fuseseră căsătoriți timp

de doisprezece ani și aveau trei copii. Munciseră împreună pentru a pune pe picioare o afacere prosperă de design interior. Pentru toate acestea se luptau acum, pentru absolut fiecare lucru neînsemnat, chiar și pentru posesia abonamentului familiei la „Ghidul TV”. Logan încercă să și-i imagineze pe Ned și pe Elaine Bolger îndrăgostiți unul de altul, împărțind speranțele, planurile și visele. Ce se întâmplase cu acest cuplu? Ce-i adusesese în punctul în care doreau doar să se rănească și să se distrugă reciproc?

Krista Conway sări în picioare, cu ochii ei albaștri aruncând flăcări.

– Obiecție, domnule judecător, avocatul influențează martorul.

– Obiecția se aprobă, spuse Logan. Spre surprinderea sa, privirea rapidă pe care i-o aruncă Ross Perry, Kristei Conway, nu era plină de dușmănie, pentru că ea marcase un punct, iar el pierduse. Mai curînd era... admirație? Și apoi își dădu seama. Ei bine, celor doi le plăcea! Pasele acerbe de volei, mișcările strategice și contramișcările. Logan bănuia că atît Krista Conway, cît și Ross Perry erau excelenți jucători de șah și volei, întrucît combinau aspecte ale ambelor jocuri în stilul lor de la tribunal. Da? Krista Conway deținea superioritatea.

– Te așteaptă o adevărată luptă de cocoși, îl

avertizase judecătorul Roger Wright cînd vestea despre spitalizarea judecătorului Jack Benton fusese anunțată, împreună cu desemnarea lui Logan ca înlocuitor al acestuia. Primul lucru în registrul tău de procese e un caz de divorț, cu Conway și Perry ca avocați oponenți. Întotdeauna izbucnesc artificii cînd se încheiează acești doi rechini.

– Artificii? repetă batjocoritor Candace Flynn, un alt judecător la Instanța Civilă. Vrei să spui vărsare de sînge. Am prezidat un divorț contestat, avîndu-i pe Conway și Perry ca oponenți. Nu-i de mirare că Jack a decis să prefere operația pentru ulcer, unei operații la tribunal în această dimineață.

– Îți amintești cine a cîștigat cazul? Întrebă Roger plin de curiozitate. Conway sau Perry?

– Ah, îmi amintesc. Cum aș putea să uit un asemenea caz? Krista Conway l-a cîștigat. Ea e o baracudă și toată lumea știe asta, dar tehnica și prezentarea ei sînt aproape fără greșală. Este foarte vicleană, dar într-un mod direct și total dezarmant. Candy zîmbi cu șiretenie. Îmi amintește foarte mult de mine, pe timpuri, în zilele mele de glorie.

– Candy era cea mai bună avocată în procese de divorț de pe aici, înainte de a fi numită judecătoare, îi explică Roger lui Logan. Iar Krista Conway a preluat ștafeta de unde o lăsase ea. Ai învățat-o toate trucurile tale, Candy?

– Copila asta n-a avut nevoie de nici un ajutor. Este așa de matură! spuse Candy admirativ. Este incredibil de temeinică. Iar prezența ei în Curtea de Justiție se apropie copleșitor.

– Radiază farmec, aprobă Roger. Asta te poate influența, indiferent cât de hotărât ești să-i rezisti.

– Krista Conway, repetă Logan. O femeie și o baracudă? Auzise de termenul ăsta, bineînțeles. Se referea la puternicii și bine plătiții avocați, specializați în divorțuri, care îi jefuiau de toate bunurile pe nefericiții soți ai clienților lor. Bombardierele care își nimiceau opoziția. Nu existau baracude în comitatul Garrett. Rata divorțurilor și veniturile erau în mod simțitor mai coborâte decât aici, în comitatul Montgomery.

Candy Flynn zîmbi. Sau cel puțin Logan crezu că era un zîmbet. Era greu de precizat cu caustica judecătoare Flynn.

– Bietul Logan! spuse ea. Întîi, găsești o femeie-judecător. Acum trebuie să te lupți și cu femeii-baracude. Un adevărat șoc cultural, hmm?

Roger îi trase lui Logan o palmă zdravănă pe spate.

– Ei bine, cel puțin vei avea o dimineată interesantă, Logan. Krista Conway e, probabil, cea mai bună avocată în procesele de divorț din zonă, iar lui Ross Perry îi place să o facă să alerge pentru banii ei. N-o să te plictisești.

– Nu-i niciodată plictisitor să o privești pe Krista Conway, câștigându-și cele două sute cincizeci de mii de dolari pe an, adăugă Candy. Era clar că a savurat reacția încremenită a lui Logan, la auzul cifrei.

De fapt, Logan era dărîmat. Două sute cincizeci de mii de dolari pe an? Asta era de patru ori suma anuală pe care statul Maryland i-o plătea lui pentru îndatoririle sale judiciare. Dintr-o dată, deveni foarte curios să o vadă pe această Krista Conway, această renumită baracudă. Nu cunoscuse niciodată o femeie care era stăpîna unui atît de incredibil salariu.

– Îmi place stilul Kristei, spuse Roger. Zimbi ștrengărește. *Bentley*-ul acela decapotabil, albastru ca safirul, pe care îl conduce, adăugă el și fluieră. Aia da mașină!

– A cumpărat-o pentru că se potrivește cu culoarea ochilor ei, spuse Candy rîzînd.

– N-am văzut niciodată un *Bentley* decapotabil, în afara unei expoziții auto, spuse rar Logan. Gîndindu-se mai bine, își zise că nu văzuse unul nici măcar la o expoziție. Doar în filme. Nu se făcea deloc comerț cu *Bentley*-uri în întreg comitatul Garrett. Nu exista nici un *Bentley* în comitatul Garrett.

– Obiecție, domnule judecător, aproape că strigă Ross, întrerupînd-o pe Krista Conway ce o

interoga pe Elaine Bolger. Direcția aceasta a interogatoriului este complet irelevantă.

Logan privi spre Elaine care-și răsucea agitată batista în timp ce stătea pe scaunul martorilor. Krista Conway dezvăluise, metodic și cu grijă, câteva inconveniente bătătoare la ochi, în acuzațiile furioase ale femeii împotriva soțului său.

Baracudă, se gândi Logan. Un termen împrumutat de la viclenele creaturi marine cu același nume. Vorace. Înșelătoare. Privirea sa se mută asupra Kristei Conway. Ea își ridică puțin capul și privirile li se întâlniră. Ochii ei, observă el, au o nuanță extraordinară de albastru. O inteligență alertă strălucea în ei. Logan se simți de parcă ar fi fost lovit în plexul solar.

– Obiecția se respinge, se auzi pe el însuși decretînd. Ross Perry se încruntă, iar Krista păru mulțumită.

Logan se uită de la unul la altul. Luase o decizie corectă? se întrebă el. Era neobișnuit – și complet dezorientat – să încerce să decidă pentru a doua oară, în gând. De obicei, era foarte sigur de deciziile sale juridice. Pînă acum. Acum nu mai era sigur dacă decisese în favoarea Kristei Conway, pentru că așa era corect, sau pentru că... atunci cînd o privea, se simțea de parcă sîngele îi ia foc.

Simțise același lucru cînd o văzuse pentru în-

tiia dată la tribunal, în dimineața aceea. Judecătoria Wright și Flynn îi descriseseră curajul Kristei Conway, îi spusese de salariul ei și de mașina ei englezească, dar neglijaseră să menționeze că era tânără și frumoasă, cu o față și un corp pe care te aștepti să le vezi la televizor sau în filme, dar nu într-o sală de judecătorie.

Logan fusese incredul. Krista Conway îl făcuse cnocaut, și fusese incapabil să-și dezlipească privirea de pe ea. Un vâl moale de păr negru ca noaptea îi încadra fața în formă de inimă, cu trăsături delicate, aproape fragile. Tenul alb ca laptele crea un contrast desăvârșit cu întunericul părului ei. Ochii ei albaștri, depărtați unul de altul, puși în valoare de sprâncenele dese și perfect arcuite, de genele negre, erau atât de vii, încît culoarea de safir curat era vizibilă chiar de la distanță. Baracudă înșelătoare? Simțurile lui Logan protestară la această idee. Arăta ca un înger. Un înger frumos și sensibil.

Privirea lui se prelinse pe trupul ei, observînd impecabilul costum de mătase albastră, care știa că o costase mai mult decît oricare costum pe care-l avusese el vreodată, albul imaculat al bluzei și împunsătura fermă a sînilor ei dedesubt. Linia taliei și șoldurilor ei erau subliniate de fusta strîmtă. Reuși să observe că picioarele ei erau lungi și aveau o formă frumoasă, că gleznele ei

erau subțiri și delicate. Era destul de înaltă, probabil avea un metru și șaptezeci de centimetri, dar silueta ei, cu oase mici, dădea iluzia fragilității pe care o au minionele.

Era total nesatisfăcut de reacția lui față de ea. Când fusese ultima oară că se uitase la o femeie și se simțise ca izbit cu securea? Categorie nu se întâmplase astfel între el și Beverly. El și Bev se cunoscuseră de-o viață. Își iubise mult soția, dar nu-și putea aminti ca vreodată imaginea lui Bev să-i întunece mințile. Nici măcar Amy Sue Archer, cu farmecul ei de păpușă blondă, nu provocase o asemenea reacție în el.

Logan continuă să o fixeze cu privirea și, încet, încet, se făcu lumină în mintea lui. Krista Conway deținea o forță mult mai puternică decât frumusețea ei tulburătoare. Radia o sexualitate vibrantă care atrăgea fără nici un efort. Și tenta. Logan înghiți cu greu și își privi în altă parte.

Pentru ca doar câteva secunde mai târziu să se fixeze asupra gurii ei. Avea o gură frumos arcuită, subliniată de roșul-purpuriu al rujului. O gură sexy și mobilă care îi făcea pulsul să zvicnească. Când buzele ei se despărțiseră sub privirea lui, simțise fizic efectul. Zvicnetul neașteptat prin șale îi schimbă decizia. Nici un înger n-ar fi putut stîrni unui mascul un răspuns atît de primitiv. Era sexy, fierbinte.

– Este nefondat, domnule judecător. Obiecție! strigă Ross Perry.

Logan își dresе glasul. Krista Conway își ridică privirea spre el. Înălță din sprîncene și-și răsuci buzele.

– Repet, domnule judecător, spuse ea, înainte ca el să fi avut șansa să vorbească, părăind tuturor ca o școlăriță spășită. Exceptînd, se gîndi Logan, că glasul ei era tot atît de sexy și de arzător ca trupul. Nici o școlăriță nu avusese vreodată o voce și un corp asemeni Kristei Conway. Și nici o școlăriță nu se mișcase cu grația ei fluidă. Fiecare vorbă a ei, fiecare mișcare stîrnea interesul. Era fascinantă, își zise, împotriva voinței lui. Privind-o, ascultînd-o era... excitant. Iar apoi:

– Domnule judecător, am putea avea o pauză de cinci minute? întrebă Ross Perry. Logan se întrebă dacă Perry îi simțise instinctiv preocupările lui cu avocata aponentă, sau pur și simplu spera să strivească avîntul lui Conway și să-și cruțe clienta agitată? Oricare ar fi fost motivul, Logan aprobă pauza.

Krista se întoarse imediat la clientul său, în timp ce Elaine coborî de pe scaunul martorului. Logan se întoarse în încăperea rezervată judecătorilor și-și puse un pahar cu apă rece ca gheața. Simțea că-și pierduse toată profunzimea gîndirii, toți cei zece ani de experiență. Era în mod clar un

proces de divorț într-un oraș mare, iar participanții erau o specie diferită, față de locuitorii comitatului Garrett. Acasă rezolvase toate tipurile de cazuri invocând codul familie și își câștigase o mare reputație prin abordările novatoare și soluțiile creative. Dar aici, acum...

Pierdea controlul cazului, recunoscuse Logan cu amărăciune. Krista Conway preluase cumva comanda, cu Ross Perry făcând figurație în jurul ei, iar judecătorul era parcă scos din spațiu. Va sfârși cu o decizie în favoarea lui Conway și nu era sigur cum sau de ce s-o ia. Ce spusese judecătoreala Flynn?

– *E foarte vicleană într-un mod direct și complet dezarmant. Cît era de adevărat! Iar apoi judecătorul Wright a intervenit, spunînd:*

– *Radiază farmec și te poate influența indiferent cît de hotărît ești să-i rezisti.*

El era hotărît să-i reziste. Fusese uluit de Krista Conway, admise Logan, dar nu în mod exclusiv. Întreaga scenă era uluitoare. Viața sofisticată, de orășeni, a familiei Bolger, venitul lor cu șase cifre, completat de mașini *Porsche*, antichități valoroase și călătorii anuale în Europa, și chiar agresiunea greu de urmărit, dar stilată, a celor doi avocați.

Dar scurtul răgaz îi dădu lui Logan timpul necesar pentru a vedea lucrurile în perspectivă. Era naiv să fii orbit de materialism. Indiferent cît de

bogați erau clienții și avocații, el era judecătorul aici, și puterea sa era absolută. Să presupunem că era acasă, în comitatul Garrett, și cazul era în mîna avocaților de acolo, Otis Taylor și Billy Joe Lewis? Ca judecător, el ar fi acordat mai puțină atenție dinamicii procesului și ar fi privit cu atenție cuplul și istoria sa. Începu să procedeze în acest mod, înfățișîndu-și-i pe cei doi Bolgér ca o familie aparținînd clasei muncitoare. Erau părinții a trei copii mici... iar judecătorul Moore credea cu strășnicie că niște copii aveau nevoie de o casă cu doi părinți.

Aprodul își băgă capul pe ușă.

– Domnule judecător, avocații sînt gata, spuse el cu deferență, anunțînd sfîrșitul pauzei.

Logan se întoarse în sala de judecată.

Doi

Cinci ore mai târziu, atmosfera din sala de judecată aproape fremăta de tensiune. După ce se retrăsese în încăperea sa pentru două ore, să delibereze asupra cazului, judecătorul Logan Moore urma să rostească verdictul în procesul „Bolger contra Bolger”. Krista simți un val familiar de adrenalină care-i făcu inima să tresară și stomacul să se agite. Se așeză pe marginea scaunului, vigilentă și în așteptare.

– Divorțul se respinge, rosti Logan Moore cu o

voce tunătoare.

Pentru o secundă Curtea rămase atît de tăcută, încît puteai auzi proverbiala muscă zburînd. Krista privi nesigură spre Ross. Expresia lui era la fel de înmărmurită ca și a ei. Se ridică încet în picioare.

– Ăă, vă rog să mă scuzați, domnule judecător, dar ați putea... ah, să repetați?

– Refuz să acord divorțul, doamnă avocat, spuse Logan cu răceală. Krista se așeză. Și recomand ca Elaine și Ned Bolger să-și caute un avocat pentru reconciliere, în nu mai puțin decît nouăzeci de zile.

– Un avocat pentru reconciliere? izbucniră în cor atît cei doi Bolger, cît și Krista și Ross. Fețele și vocile lor oglindeau o totală neîncredere.

– Acest cuplu a avut o căsnicie viabilă timp de doisprezece ani, spuse Logan apăsător, și sînt trei copii care trebuie avuți în vedere, împreună cu firma condusă în familie. Da, se gîndi el, exact acesta era felul în care rezolvase cîteva cazuri de divorț acasă, în comitatul Garrett. Iar eforturile de reconciliere, ordonate de Curtea de Judecată, fuseseră de asemeni o reușită.

– Avînd în vedere întreaga miză de aici, continuă el, simt că țin de responsabilitatea Curții să promoveze o reconciliere între Elaine și Ned Bolger. Privi cu severitate la cei doi avocați împietriți.

Pot să vă reamintesc amîndurora că prima și cea mai mare îndatorire etică și profesională a unui avocat este să caute reconcilierea unui cupiu, înainte de a începe procedurile de divorț. O îndatorire care se pare că a fost neglijată aici.

– O reconciliere? șopti isteric Ned Bolger către Krista. Eu nu pot trăi cu Elaine! M-ar omorî – dacă n-aș omorî-o eu mai întîi! Krista, fă ceva!

În mod automat, Krista se ridică din nou în picioare. Încă nu-și revenise după rostirea verdictului. *Divorțul se respinge*. Era pentru întîia dată cînd auzise aceste cuvinte la tribunal. Cei doi Bolger se holbau la judecător de parcă tocmai îi condamnase la scaunul electric.

– Domnule judecător, obiectez! se auzi Krista exclamînd. Nu puteți face așa ceva!

– Ei bine, doamnă avocat, tocmai am făcut-o, răspunse Logan Moore cu o tonalitate catifelată, plină de dezaprobare. Nici măcar o singură dată, în timpul celor zece ani de cînd se află pe scaunul judecătoresc nu-i contestase un avocat, în mod deschis, verdictul! se gîndi el. Venit cu șase cifre și un *Bentley* decapotabil pe deasupra, această baracudă avea al naibii de mult tupeu.

– Îmi pare rău că nu ești de acord cu verdictul meu, doamnă avocat, dar nu pot face nimic. Acesta e doar un dialog și nu se poate face recurs.

Oare o ironiza? se întrebă Krista, privirea ei

prinzînd focul tăciunilor din ochii lui. În acel moment, nu erau avocată și judecător, ci femeie și bărbat, înleștați într-o competiție înfierbîntată, doar a lor.

– Dar nu se procedează astfel aici, la noi, în comitatul Montgomery, se grăbi Krista să explice. Dintr-o dată își dădu seama că greșise. Greșise drastic. După expresia de pe fața judecătorului, știu că el gîndea că ea își bate joc de comitatul Garrett.

– Se procedează, în schimb, acum, doamnă avocat. Vocea lui Logan era încărcată de sarcasm. Nu-i scăpase aluzia pe care ea o făcuse cu privire la comitatul Garrett. Acum, dacă ați terminat de împărtășit instanței sfatul dumneavoastră, probabil îmi permiteți să continuu.

Umilită și lipsită de orice putere, Krista se cufundă în scaunul său. Tăcerea se așternuse iarăși în tribunal și simțea fiecare ochi ațintit asupra ei. Dumnezeu mare, ce făcuse?

Era îngrozită de propria ei izbucnire. Nu-și pierduse niciodată calmul la tribunal, pînă acum. Judecătorul avea perfectă dreptate. Nu era cu adevărat nimic ce ar fi putut face împotriva verdictului său și, oricît de mult l-ar fi dezaprobat, să-l provoace deschis fusese prostesc și impulsiv și... de-a dreptul necugetat.

El o pedepsise aspru în fața întregii Curții, de

Drumuri împletite

parcă ar fi fost o studentă în primul an de facultate. Și ceea ce era și mai rău, o meritase deoarece se purtase exact ca o studentă în primul an. Cu coada ochiului, îl văzu pe Ross Perry surzînd afectat. Dacă verdictul judecătorului îl supăraseră, să-și vadă rivala dojenită în fața Curții părea o recompensă suficientă.

Judecătorul Moore se adresa lui Ned și Elainei Bolger, explicîndu-le clauzele verdictului său, dar Krista de abia auzea ce spune. Ea era ocupată să se autodojenească, totdeauna avusese cea mai mare grijă să nu jignească judecătorii de la Instanța Civilă.

Trebuia să-și prezinte cazurile înaintea lor și nu-și permitea să intre într-un proces avînd împotriva ei vreun judecător deja prejudiciat.

Și, într-un mod ciudat și împotriva voinței ei, pe jumătate admira curajul lui Logan Moore de a fi prezentat șocanta și neașteptata sa hotărîre. Îi admitea argumentele – familia Bolger avusese cîndva o căsnicie viabilă, avea trei copii și o afacere a familiei. Într-un roman de dragoste, o reconciliere ar fi fost posibilă, chiar inevitabilă. Kristei îi plăceau mult romanele de dragoste. După ce ascultai ore în șir cupluri, luptîndu-se pînă la ultima suflare, un roman de dragoste te împrăpăta și te revitaliza, te făcea să te pierzi într-o lume în care perechile se iubeau și trăiau fericite pînă la adînci

bătrâneți.

Dar Krista nu făcea niciodată greșeala să încurce cele două lumi. Iar aici, în lumea cea adevărată... Privirea ei rătăci de la Ned la Elaine. Dușmănia dintre ei era aproape tangibilă prin violența ei. Nu, aici, în lumea adevărată, reconcilierea era imposibilă. În mod categoric, judecătorul Moore făcuse o greșeală.

Era cît se poate de rău că i-o spusese. Se băgase peste deciziile judecătorului Logan Moore. Krista nu-și făcea nici o iluzie în privința asta. Și Ross o știa, de asemeni, foarte bine.

– Nu mai fi așa posomorîță, spuse el vesel, pe cînd părăseau sala și mergeau pe coridor. Moore doar îi ține locul lui Benton. A fost un singur schimb de focuri, Krista. N-o să mai apari în fața lui. Cînd cei doi Bolger își vor reînregistra cererea de divorț, Moore nu va mai fi de mult pe aici.

– Nu, domnule Perry. Moore va mai fi pe aici, se auzi vocea profundă a judecătorului în spatele lor.

Ross și Krista se răsuciră pentru a-l găsi pe Moore stînd drept în spatele lor. Înălțimea lui dominatoare îi făcea să se simtă pitici. Fața lui Ross se înroși, de parcă ar fi fost un școlar neastîmpărat prins de director.

Logan continuă:

– Îi țin locul lui Bill McCrory, timp de un an, pe

scaunul de judecător de aici, din comitatul Montgomery, spuse el cu răceală. Face o călătorie de studii pentru a preda la Yale, iar eu am fost numit la Instanța Civilă pe timpul absenței sale.

Un an, se gîndi Krista, înăbușindu-și dorința de a scoate un geamăt. Deși majoritatea cazurilor ei erau stabilite în afara procesului, cel puțin trei din zece erau rezultatul unei bătălii în fața instanței. Dacă va fi să aibă ghinionul să fie desemnată cînd Logan Moore prezidează, mai mult ca sigur că judecătorul va fi în procent de nouăzeci la sută împotriva ei, înainte ca ea să pună piciorul în tribunal.

– Domnule judecător Moore, aș vrea să-mi cer scuze, încep eu repede, și făcu greșeala să-și ridice privirea spre el. Trebuia să-și dea capul pe spate, pentru că el era atît de înalt. Ochii lui de tăciune îi ardeau pe ai ei.

– Chiar așa? întrebă Logan. El își simți pulsul accelerîndu-se. Avea cei mai mari și mai albaștri ochi pe care-i văzuse vreodată.

– Da, zise Krista înghițind în sec. Vocea lui aspră dovedea că nu o plăcea deloc și că n-avea de gînd să-i ușureze sarcina. M-am purtat necorespunzător și n-am absolut nici o scuză decît că... că m-ați prins pe picior greșit.

Își dorea ca el să n-o privească stăruitor. O domina în înălțime, era masiv, plin de forță și întu-

necat, silueta lui puternică fiind accentuată de roba neagră de judecător. Privirea lui o susținu pe a ei timp îndelungat, apoi rătăci pe gura ei înainte de a cădea pe sînii ei plini. Ca răspuns, Krista își simți sfîrcurile înfiorîndu-se, le simți întărindu-se și împungînd materialul dantelat al sutienului.

Nu, protestă ea în gînd. Nu putea fi atrasă sexual de un judecător! Era curată prostie. Era lipsă de profesionalism și nu-i stătea cîtuși de puțin în fire. Astfel era comportarea ei de cînd îl zărise pe Logan Moore, pentru întîia oară, în dimineața aceasta.

– Te-am prins pe picior greșit? repetă el batjocoritor. Pentru că n-am dat un verdict în favoarea dumitale, doamnă avocat. Logan nu-și putea dezlipi privirea de la ea. Îl captiva, împotriva dorinței sale, și era furios pe el și pe ea. De ce trebuia să fie ochii ei de un albastru atît de intens, de ce erau atît de luminoși și expresivi, atît de vivace? De ce trebuia să aibă cea mai bună de sărutat gură din cîte văzuse vreodată? Și de ce împrăstia o strălucire sexuală ce era irezistibil de tentantă? Un val puternic și neașteptat de dorință îl străbătu.

Nu, nu putea să o dorească. Era absurd, imposibil, și nu-i stătea deloc în fire. Gusturile lui nu se îndreptau spre femei bogate, rafinate și agresive. Avea patruzeci de ani și era un judecător calificat și respectat, văduv și tată a trei copii. Un

Drumuri împletite

bărbat care reprezenta familia și tradiția.

Avea o logodnică acasă, în comitatul Garrett, pentru numele lui Dumnezeu! Nu, nu o logodnică. Nu chiar. El și Amy Sue nu erau logodiți în mod oficial, dar chestiunea căsătoriei se subînțelegea. Era de sperat că spre sfârșitul acestui an, copiii lui se vor împăca cu ideea recăsătoriei sale, iar el și Amy Sue își vor putea anunța logodna.

Și totuși, iată-l privind la Krista Conway ca un idiot lovit de trăsnet! Cum trebuie să-și bată ea joc de el! Se gîndea doamna bombardier, cu ochii albaștri ca safirul – oare într-adevăr conducea un *Bentley* de aceeași nuanță minunată – că a mai făcut o cucerire? Se gîndea oare că gunoiul ăsta, venit din zona muntoasă, nu se potrivea cu experiența și existența ei sofisticată de pe coasta de est?

– Nu mă las vrăjit de baracudele de tribunal, doamnă avocat, spuse el cu duritate. La naiba, era adevărat! Trebuia să aibă grijă să-și amintească exact ceea ce era ea, în ciuda înfățișării. Îmi place să construiesc, nu să distrug. Și am de gînd să administrez un antidot veninului pe care-l injectezi dumneata în căsătorii ce pot fi salvate.

– Nu injectez venin în căsătorii, spuse Krista, înțepată de violența lui verbală. Veninul e deja acolo, distrugînd mariajul, cu mult înainte ca eu

să mă fi implicat. Cîteodată, tocmai divorțul este singurul antidot.

– Este tocmai ce mă așteptam să răspunzi, doamnă avocat. La urma urmei, te îmbogățești de pe urma divorțurilor, nu-i așa? În momentul cînd rostea cuvintele, Logan realizează că o dăduse în bară. Oare de ce o biciuia în felul acesta? Ross Perry se holba la el, de parcă Logan își pierduse mințile. Poate că tocmai asta se întîmplase. În mod obișnuit e calm. Confruntarea dură, pur și simplu nu-i stă în fire.

Totuși, cînd se uită la Krista Conway, ceva îl arse în interior, ceva care devenea tot mai fierbinte cu cît se apropia de ea. Nu se simțise nicicînd, cu atîta intensitate, atît de sălbatic. Era alarmant și... incredibil de atrăgător. Pentru înția dată de la moartea lui Beverly, se simți cu adevărat viu, legat de viață și nu doar imitînd mișcările celor vii.

Krista își deschise gura să vorbească, apoi o închise repede. Voia să-i spună judecătorului Moore că devenise avocată în probleme matrimoniale deoarece în facultate legile divorțului i se păruseră nedrepte și pătinoare și își dorise să anuleze discrepanțele. Faptul că avea un fler deosebit pentru acest gen de muncă nu însemna că era împotriva căsătoriei și împotriva familiei. Nici gînd.

Drumuri împlinite

Dar lucirea dură din ochii negri ai judecătorului o opri. Oricum, o categorisise deja. Nu trebuia să se justifice în fața lui Logan Moore, care, evident, o judecase și o condamnase în sinea lui.

– Clienții mei vin la mine, spuse ea. Nu eu îi caut. Se înalță cât putu și-i întâlnește în plin privirea întunecată. Sunt pe deplin conștientă că pe un avocat etica îl obligă să sugereze o reconciliere între parteneri, înainte de a începe procedurile de divorț. Așa și fac întotdeauna. Dar în unele cazuri – cazul Bolger, de exemplu – perspectivele unei împăcări pur și simplu nu sunt realiste. Există prea multă ostilitate și ură între ei, ca să fi supraviețuit vreun strop de dragoste.

– Unde e ură, sunt sentimente puternice, spuse Ross Perry. Zîmbetul său era puțin ciudat. Și existența sentimentelor puternice sugerează pasiune, oricât de mascată ar fi. Poate cei doi Bolger au o șansă, la urma urmei.

Logan și Krista se privesc reciproc. Cuvintele lui Ross – *existența sentimentelor puternice sugerează pasiune* – părură să atîrne în aer între ei, și apoi să reverbereze în capetele lor. Imaginile și zgomotele din jurul lor păliră și se estompară pe măsură ce conștiința prezenței celuilalt se adînci și se ascuți.

Krista privi insistent în ochii negri, extrem de negri, ai lui Logan. Știa instinctiv că este un om

obișnuit să stăpînească puterea, un bărbat obișnuit să fie ascultat. Ar fi dominat o femeie, atît în pat, cît și în afara lui. Sau, cu siguranță, ar încerca. Și în timp ce se revolta împotriva unei astfel de constatări, un îndemn primitiv, din adîncurile ei, o făcea să se întrebe cum ar fi să stai docilă în brațele sale, să fii mîngîiată, pînă la supunere, de mîinile acelea mari...

Respirația i se opri în gît. Se simți de parcă era pe punctul de a se pierde în ademenitoarea catifea fluidă a ochilor lui de tăciune. De ce? se întreba ea stupefiată. Cum ?

Krista Conway era o femeie frumoasă, puternică și cu succes, care era în stare să nu cedeze în lumea competitivă a bărbaților, se gîndi Logan. Depășea, de asemeni, tărîmul experienței sale. N-avea nici un motiv să fie atras de ea, totuși se simțea tîrît în adîncimile provocatoare ale ochilor ei albaștri, strălucitori. Arăta atît de dulce și de mătăsoasă, și o dorea nemăsurat de mult. Cum ar fi fost să-i aibă trupul suplu sub el, să-și plimbe mîinile peste curbele ei bogate și s-o facă să strige de împlinirea pe care doar el i-o putea da? Să se avînte în căldura ei umedă și întunecoasă. Trupul i se întepenii.

Aproape imperceptibil se mișcă unul spre celălalt.

– Dacă mă scuzați, domnule judecător Moore,

spuse Ross Perry, am o întâlnire la care am întârziat deja. Tonul său grăbit rupse brusc legătura senzuală dintre Krista și Logan.

– Da, desigur, domnule Perry, spuse Logan. O roșeață intensă i se întinse dinspre grumaz spre față. Deși nimeni nu putea ști că avusese fantezii erotice, era, oricum, rușinat de el însuși. Krista Conway îi făcuse să piardă complet noțiunea timpului și a spațiului. Nu i se mai întâmplase înainte, cu nici o femeie. Privi cu intensitate în jos la ea și simți o durere senzuală din creștet până în tălpi.

– Și eu... ah, am o întâlnire, spuse repede Krista. Nu avea, dar dorința de a scăpa de privirea întunecată a lui Logan Moore, care o absorbea, era copleșitoare. Nu că ar fi fugit, se autoasigură ea. Dar judecătorul avea un ciudat efect destabilizator asupra ei. Un efect pe care nu îndrăznea să-l analizeze îndeaproape.

– Oprește liftul! strigă Ross, în timp ce se rezezează spre ascensorul pe jumătate plin. Krista se grăbi în urma lui. Tocmai când era să pășească în lift, ceva – o forță aproape tangibilă – o făcu să se întoarcă și să privească înapoi. Logan Moore o urmărea. Încet, împotriva voinței, îi întâlni ochii.

Privirile lor se susținură și se încâtușară pînă cînd ușile liftului se închiseră, separîndu-i.

– Ah! Ce caz! zise Ross, rezemîndu-se de pereți și expirînd profund. De parcă cei doi Bolger

n-ar fi fost suficient de chinuitori, mai căpătăm și un judecător care nu crede în divorț. Dă-mi-o pe Candace Flynn la Curte în orice zi. Pentru ea, divorțul e lucru sfânt.

Krista nu dădu nici o replică. Privea fix la cifrele luminate de pe panoul electronic al liftului, dar vedea ochii întunecați ai lui Logan.

– Să apropie cazul Landau de încredințare a copilului, urmă Ross. Sper că nu crezi... Își scutură capul. Nu, nu se poate întâmpla iar. Tu și cu mine, ca avocați oponenți pentru cei doi clienți, ușor inflamabili, și cazul desemnat lui Moore? Prea multe coincidențe.

Krista se forță să se gândească la cazul de custodie Landau. Ea o reprezenta pe Marcia Landau, în efortul de a fi încredințată exclusiv fiica de cinci ani, Julie, a celor doi Landau. Ross Perry voia să facă același lucru pentru Gary Landau. Se prefigura o dispută amară, așa cum fusese și divorțul Landau cu trei luni în urmă.

– Pe de altă parte, continuă Ross, fără a părea deranjat de lipsa de participare la conversație a Kristei, sînt prea puțini judecători la Instanța Civilă, iar dacă Benton e plecat pentru un timp și Moore e aici pentru întregul an... cred că e o șansă din două sau trei să-l avem din nou pe Moore.

În mintea ei, Krista îl văzu pe Logan intrînd în sala de judecată, înalt, întunecat și impresionant

Drumuri împletite

În roba sa neagră. Un nod i se formă jos, în abdomen... Ochii lor se întâlniseră... el o privise... Iar ea simțise, dorise... Obrajii i se îmbujorară.

Nu-i stătea în fire. Ea era întotdeauna stăpână pe sine, controlându-se în mod calm. Ca și cum privirea întunecată a lui Logan ar fi străpuns fațada pe care ea o înfățișa lumii și i-ar fi zărit visele secrete și dorințele ce zăceau în adâncurile ei.

— ... data viitoare când te înfățișezi într-un proces prezidat de judecătorul Logan Moore, Krista. Rîsul lui Ross o făcu să tresară și o aduse la realitate. M-ai ucis când ai sărit în picioare și ai spus: *Domnule judecător, nu puteți face asta!* rîse Ross din nou. Tot ce puteam face era să mă abțin să izbucnesc în rîs. Privirea ucigătoare a judecătorului m-a făcut să mă abțin. Dacă privirile ar putea ucide, ai fi dat ortul popii, Conway.

Interpretarea oarecum jovială a lui Ross privind contactul dintre ea și Logan puse un sfîrșit brusc și irevocabil viselor Kristei despre judecător. Își autoatrase atenția că privirile lui pătrunzătoare nu aveau nimic de-a face cu dorințe tănuite și pasiuni nestăvilite, ci cu o evidentă antipatie și dezaprobare. Nu trebuia să se înșele gîndind altfel. De ce procedase astfel la început era o enigmă neliniștitoare, pentru că ea nu obișnuia să țeasă fantezii romantice despre bărbații pe care-i întâlnea.

Avea o viață socială liniștită dar plăcută. Băr-

bații, cu care se întâlnea, o duceau la petreceri, la restaurante bune și la teatru. Exista un respect reciproc și sociabilitate, dar nimic din tensiunea – și pasiunea – care caracterizau o așa numită „relație serioasă”. Nu pentru că ar fi evitat în mod deliberat să se implice emoțional; dar, pur și simplu, nu întâlneau omul care să-i inspire astfel de sentimente.

Începuse să se întrebe deja dacă-l va întâlni vreodată. Dar astăzi... astăzi îl întâlnise pe Logan Moore. Reacția ei fusese deosebită de tot ceea ce simțise vreodată. Și, în ciuda tuturor eforturilor ei de a și-l îndepărta din minte, ochii lui aprinși, de tăciune, continuau să o vadă.

Trei

Mai târziu, în după-amiaza aceea fierbinte, Krista trecu cu *Bentley*-ul său ablastru pe străzile tăcute, mărginite de copaci, ale suburbiei orașului Montgomery. Ross Perry locuia cu trei străzi mai sus de noua sa casă în stil colonial, din cărămidă roșie. Soția acestuia era adevăratul agent imobiliar care îi vînduse casa. E o zonă juridică, glumise Calla Perry. Nouă avocați și trei judecători locuiau pe o rază de paisprezece blocuri. Joviala Calla le vînduse case celor mai mulți dintre ei.

Krista parcă pe aleea ei. Se dădu jos din mașină și înconjură casa pentru a inspecta stratul de petunii, năpădit de bălării. Trebuia neapărat să-și facă timp pentru grădinărit, săptămîna asta. Se întoarse la ușa din față tocmai cînd o fetiță, cu ochii mari și căprui, cu o coadă de culoarea mierii, se avîntă cu patinele cu roțile, de pe aleea laterală.

- Bună, Krissy! strigă copilul.

- Krista îi zîmbi.

- Bună, Lauren. Cum se simte azi cea mai bună prietenă a mea din împrejurimi?

- Vrei să spui singura ta prietenă din vecinătate, o corectă Lauren, rîzînd. Era o glumă constantă a lor. Amîndouă se mutaseră în eleganta zonă suburbană la începutul lui septembrie, cu trei săptămîni în urmă, Lauren doar cu două zile înaintea Kristei. Fetița bătea împrejurimile, uitîndu-se după potențiali prieteni, și dăduse peste Krista care-și căuta motanul nestatornic. Lauren se opri-se să o ajute, iar cînd, la scurt timp după aceea, Cerneală, motanul mare și negru, sosise acasă, Krista invitase fetița în casă pentru o gustare.

Lauren se întorsese de atunci în fiecare zi. Părea să aibă un radar ce-i indica momentul cînd Krista sosea acasă. Krista știa că fetița era singură. Copii de vîrstă școlară lipseau din împrejurimi. Aici locuiau perechi mai vîrstnice, ai căror copii crescuseră și plecaseră, și cupluri tinere, cu copii

mici. Nu erau băieți și fete de vîrsta lui Lauren, care avea nouă ani. Cel puțin acum.

Krista descuie și deschise ușa din față, în timp ce Lauren își desfăcu patinele cu roțile și le așează ordonat pe scări.

– La mulți ani, Lauren, spuse Krista în timp ce intrau în casă. Îi înmînă fetiței un braț de cadouri, împachetate în culori vesele, ce fuseseră lăsate pe masa din hoi.

– Krissy! suspină Lauren, privind cu uimire cadourile. Ai ținut minte!

– Crezi că aș putea uita ziua singurei mele prietene din împrejurimi? Haide, deschide-le.

Lauren n-avea nevoie să fie îndemnată. Rupse ambalajul în cîteva secunde.

– O Barbie tahitiană! strigă ea. Și Ken și Skipper. Și papagalul lui Barbie! Și – haine pentru toți! Ținînd strîns cutiile, se repezi asupra Kristei, care o îmbrățișă rapid, rîzînd.

– Krissy, e tocmai ce-mi doream!

– Mă bucur, Lauren.

– De unde ai știut? Vrăjită, Lauren se lăsă pe podea pentru a examina fiecare păpușă și costumașele, în cutiile lor strălucitoare. Tao, pisica siameză, cu ochii ablaștri și tăioși, a Kristei, i se alătură, investigînd ambalajul cu obișnuita-i curiozitate.

Krista zîmbi.

– Noi, avocații, sîntem obișnuiți să prindem din zbor ideile. Ceea ce nu fusese cîtuși de puțin dificil, în acest caz, se gîndi ea. Lauren era o moară stricată care vorbea întruna despre viața și preocupările ei. Barbie și Ken erau în capul listei.

Krista aflate de asemenea că fetița se mutase în zonă cu tatăl ei, cu fratele și sora, aflați la vîrsta adolescenței, că își dorise întotdeauna o pisică – și de aici, devoțiunea pentru cele două ale Kristei, Cerneală și Tao – și că mama ei murise cînd Lauren avea cinci ani. Toate acestea îi fuseseră recitate ca fapte diverse și fără o ordine a importanței.

– Ghicil? spuse Lauren. Scoase micul papagal-jucărie din cutia lui și încercă să-l fixeze pe stîngia din colivia pe care o primise cînd îl cum-părase. Tao se năpusti asupra cutiei goale.

– Ce anume? întrebă Krista. Intră în sufragerie și scoase un disc dintr-o bogată colecție, păstrată pe rafturile de deasupra aparatului ei stereo.

– Îngrozitoarea Amy Sue mi-a trimis o felicitare, spuse Lauren. Am rupt-o și am aruncat-o. Uite, Krissy, nu-i așa că pasărea stă bine?

– E bine. De ce ai rupt felicitarea Îngrozitoarei Amy Sue? Foarte des, Lauren îi oferea Kristei un festin cu povestiri despre Îngrozitoarea Amy Sue, aparent o apariție înfricoșătoare care, spuse copilul cu o ironie mușcătoare, *crede că-i prietena lui*

tati. Lauren nu credea așa ceva. Din câte putuse înțelege Krista, Lauren, sora și fratele ei se dedicaseră sabotării relației – indiferent cum era aceasta – dintre nefericita Amy Sue și tatăl lor.

– Era cea mai idioată felicitare din lume! spuse Lauren cu dispreț. Avea un opt mare și roșu pe ea.

– Iar tu ai nouă ani, bineînțeles.

Lauren aprobă din cap.

– Mitch spune că-i bătută-n cap. Mitch era fratele de șaisprezece ani al lui Lauren. Krista se întâlnise și vorbise atît cu sora, cît și cu fratele de cîteva ori, cînd veniseră să o ia pe Lauren, deși nu-l întâlnise încă pe tatăl copiilor.

– Probabil că intenția ei a fost frumoasă, spuse Krista, dîndu-și seama că Îngrozitoarea Amy Sue stricase totul, încurcînd vîrsta lui Lauren. Puse discul pe platanul pickup-ului și îi dădu drumul.

– N-o să-i spunem tatei că a trimis o porcărie de felicitare veche. Iar Denise va spune: *Ei bine, nu crezi că Amy Sue ar fi putut, cel puțin, să-i trimită lui Lauren o felicitare de ziua ei.* Lauren fulgeră un zîmbet răutăcios.

Krista știa că Denise, cea de paisprezece ani, o displăcea pe Amy Sue la fel de profund ca și Lauren și Mitch. Ca specialistă în divorțuri, știa cum o a doua căsătorie putea fi distrusă de copii vitregi, ostili. Orice posibilă alianță între tatăl aces-

tor copii și îngrozitoarea Amy Sue părea condamnată de la bun început.

– Îmi place cântecul ăsta, spuse Lauren, scoțându-și-o complet din minte pe Amy Sue, în timp ce îi scotea cu deferență pe Barbie, Ken și Skipper din cutiile lor. Cum se numește?

– *Crede-mă* și e interpretat de *Royal Teens*. Era discul preferat al fratelui meu, Eric. A adunat discuri necunoscute din perioada de început a rock-and-roll-ului și acesta este unul din puținele pe care am reușit să le salvez din colecția sa. Mi s-a spus că se vinde cu pînă la zece dolari copia – dacă poți găsi unul.

– Avem multe discuri vechi acasă, spuse Lauren, plină de zel. Îmi place să le ascult.

Krista zîmbi cam prosteste.

– Și mie! Poate că era demodată din punct de vedere cultural, dar îndrăgea cu duioșie melodiile acelea care îi aduceau amintiri atît de plăcute din copilăria ei și adolescența lui Eric. Fuseseră apropiați, în ciuda diferenței de șapte ani dintre ei.

Lui Lauren îi plăcu *Crede-mă* atît de mult, încît dori să-l asculte din nou. Și apoi iarăși. A cincea oară, cîntă și ea.

Curînd după aceea, sora ei, Denise, sună pentru a-i aminti lui Lauren să vină acasă la cină.

– Krissy, vrei să vii la mine după cină, să guști din tortul meu? insistă Lauren pe cînd Krista o

conducea pînă la colț.

– Dacă nu crezi că l-ar deranja pe tatăl tău, aș fi încîntată să vin, Lauren.

– O, pe tata nu l-ar deranja. E un tort foarte, foarte mare.

Krista zîmbi.

– Atunci, în mod sigur voi veni.

– Ei bine, spuse Logan Moore, cînd termină de tăiat puiul fript și-i întinse tava fiului său, Mitch, cum a fost ziua de azi pentru fiecare?

– A fost bine, răspunseră în cor Mitch, Denise și Lauren.

Acesta era răspunsul lor obișnuit la întrebarea zilnică.

– Denise, crezi că ai putea găti și altceva în afară de pui? Întrebă Mitch. Cred că e a treia oară cînd am mîncat pui, săptămîna asta. Strîmbă din nas la tava cu pui, dar cu toate astea își umplu farfuria cu vîrf. În orice caz, o să-mi crească pene în curînd și o să încep să fac și ouă.

– Mie îmi place puiul, spuse Denise. E ușor de gătit.

– Și mie îmi place puiul, se alătură Lauren cu devotament, deși ea nu dădea nici o atenție cinei. Era mult prea ocupată cu alintatul celor trei păpuși, îmbrăcate în costum de baie, și cu o colivie

de jucărie cu un păpagal în ea.

– Aă, ce ai acolo, Lauren? întrebă Logan.

– Noile mele păpuși. Mi le-a dat prietena mea Krissy de ziua mea. Și haine pentru ele, tată, adăugă ea mândră.

– Ea ți-a dat toate astea? Logan o auzise pe Lauren vorbind de Krissy, noua ei mică prietenă din vecini. Își dădu seama că nu știa numele de familie al fetiței. Nici nu făcuse o vizită părinților ei, ceea ce era extrem de neglijent din partea lui, mai ales avînd în vedere darurile foarte generoase pe care le primise Lauren.

Se simțea cumplit de rușinat. Copilul lui își petrecea timpul cu această fetiță și el nici nu se deranjase să-i cunoască familia. Pe de o parte, familiarizîndu-se cu îndatoririle sale de la tribunal și, pe de altă parte, aranșîndu-se în casa lui Bill McCrory – fusese invitat să-i folosească locuința în perioada șederii sale în comitatul Montgomery – pur și simplu o zi nu avea suficiente ceasuri. Era o scuză de doi bani, o știa. O va vizita pe mama lui Krissy mîine, de îndată ce va ajunge acasă.

– Tuturor copiilor din clasa mea le-au plăcut prăjiturile pe care le-a făcut Denise pentru ziua mea, tată, spuse Lauren.

– Mă bucur, Lauren. Îți mulțumesc din nou, Denise. Logan le zîmbi fiicelor sale și-și simți inima strîngîndu-i-se în piept. Își aduse aminte cîtă agitație făcea Beverly de ziua copiilor – o petrecere la școală, o altă petrecere, îndelung pregă-

tită, acasă, cu jocuri, surprize și o mulțime de cadouri, și un tort frumos, uriaș, pe care îl orna ea însăși.

Biata Lauren, cea micuță, nu cunoscuse nimic din toate acestea, deoarece pe Bev o lovise boala când mezina lor nici nu împlinise patru ani. De când Lauren începuse școala primară, Denise făcuse cu fidelitate prăjiturele pentru tratația colegilor sorii sale.

– Îmi plac și cadourile de la bunica, de la tanti Donna și tanti Tammy, spuse Lauren fericită. E cea mai frumoasă aniversare pe care am avut-o, tată.

Logan își simți gâtul încleștindu-i-se pe când își privea fiica cea mică. Semăna atât de mult cu mama ei, cu aceeași osatură fină, aceiași ochi mari și același păr blond ca mierea și des. Lauren era o supraviețuitoare; trebuise să fie. Și părea un copil destul de fericit, dar el încă simțea că asta era pe termen scurt.

El își dorea o viață tradițională de familie pentru copiii săi, așa cum avusese el când crescuse. Își dorea o soție, o mamă, la casa sa, fără alte preocupări, cineva care aștepta cu prăjituri proaspăt făcute și lapte, când copii veneau de la școală, cineva care să servească mese hrănitoare. Pui, trei seri pe săptămână, și pizza, mîncată în oraș, în ce-a de-a patra, nu coincideau cu ideea sa de-

spre o cină hrănitoare pentru familie.

Nu-și dorea doar o mamă pentru copiii săi, își dorea o soție, se gândi Logan. O fată drăguță, de modă veche, a cărei bucurie în viață era să aibă grijă de familia sa. O femeie ca iubita sa Beverly. Cu opt luni în urmă, găsise ceea ce căuta.

– Ai primit ceva de la Amy Sue Archer, Lauren, întreabă Mitch. Auzul numelui persoanei la care tocmai se gândea, îl făcu pe Logan să iasă din visarea sa.

– Nimic, spuse Lauren clătînindu-și capul.

– Ei bine, cred că Amy Sue ar fi putut cel puțin, să-i trimită lui Lauren o felicitare de ziua ei, spuse Denise pufnind.

– De ce? Mă urăște, spuse Lauren, înțepîndu-și dinadins păstăile de fasole cu furculița. Ne urăște pe toți, cu excepția lui tati.

– Scumpa mea, nu-i așa, spuse Logan. Amy Sue mi-a spus de multe ori cît de mult ține la voi trei.

– Îți spune ceea ce tu vrei să auzi, tată, zise Mitch.

Logan se încordă.

– Mitchell, nu-i adevărat. Logan se gândise că își găsise femeia ideală să o aducă acasă ca soție și mamă, dar nu bănuise că o să-și vadă copiii făcînd o aversiune, imposibil de redat în cuvinte, pentru drăguța stenografă de la tribunal, Amy Sue Archer.

Drumuri împlinite

– Hai să nu vorbim despre Îngr-Amy Sue, spuse Denise. Doar auzul numelui ei îmi produce indigestie. Noi sîntem aici, ea în comitatul Garrett. Mulțumesc lui Dumnezeu că a ieșit pe vecie din viețile noastre.

– Denise, spuse Logan, am fost de acord să primesc postul ăsta de judecător, în schimb de experiență, pentru un an, ca să avem, Amy Sue și cu mie, timp să ne gîndim la viitorul nostru. N-am spus că a ieșit pentru totdeauna din viețile noastre.

– Va ieși, bombăni Mitch, în paharul său cu lapte. Logan ignoră intenționat comentariul.

Cina continuă în tăcere cîteva minute, apoi Lauren începu să cînte.

– O, nuli zise Denise. Lauren, trebuie întotdeauna să cînti vechiturile ăstea bătrîncioase din colecția lui tata?

Neintimidată, Lauren continuă să cînte.

– Puștoaica n-are nici un pic de gust în muzică, o tachină Mitch. Probabil că, în curînd, va începe să cînte melodii din spectacolele de revistă.

– Asta-i *Crede-mă* a celor de la *Royal Teens*, spuse Logan. Unul dintre puținele discuri de rock-and-roll clasic pe care nu le am. Lynda Payne mi-a luat exemplarul, după ce ne-am despărțit, și a jurat că era al ei, adăugă el cu o urmă de rînjete. Era unul din discurile mele preferate și n-am reușit să mai găsesc alt exemplar. Unde ai auzit cîntecul, Lauren? La radio?

– L-am auzit acasă la Krissy, astăzi. Ea zice că

un exemplar costă pînă la zece dolari, dacă poți găsi vreunul, spuse Lauren atotștiutoare. Începu să cînte iarăși referenul și Logan i se alătură. Mitch și Denise scoaseră un geamăt.

– Asta-i Krissy! zise Lauren, sărind de pe scaun. Am rugat-o să vină după cină și să servească puțin din tortul meu. Ești de-acord, nu-i așa, tati?

– Bineînțeles, draga mea. Mă bucur că te-ai gîndit s-o inviți. Acum voi avea ocazia s-o întîlnesc și pe ea și pe mama ei, spuse Logan urmîndu-și fiica spre ușă.

– Mama ei? Întrebă Denise, întorcîndu-se spre fratele ei. Krista nu locuiește cu mama ei.

– Locuiește cu cea mai încîntătoare mașină din tot Maryland-ul, spuse Mitch visător. Poate va veni cu ea aici. Sări de pe scaunul său.

– N-ar avea de condus nici măcar pe distanța a două blocuri, spuse Denise batjocoritoare, dar se ridică și ea și-și urmă în hoi restul familiei.

– Bună, Krissy! zise Lauren veselă.

– Ai venit cu mașina, Krista? Întrebă Mitch plin de speranță.

– Sînt mortali pantofii ăștia, Krista, spuse Denise.

– La mulți ani, Lauren. Nu, am venit pe jos, Mitch. Mersi, Denise, răspunse Krista în ordine. Apoi își ridică privirea. Stînd în spatele copiilor, se afla... judecătorul Logan Moore.

Privirea ei se împleti cu a lui, și simți același val ciudat de electricitate între ei, cum i se întîmplase și la tribunal. Nu avea halucinații. Bărbatul înalt și

Întunecat ce stătea în hol era cu adevărat Logan Moore. Avea o pereche de blugi îndelug purtată, și o cămașă de bumbac de culoare albastru-închis, cu mînecele răsfrînte pentru a-i expune teribili mușchi ai antebrațelor. Arăta la fel de puternic și de dominator cum arătase în roba sa neagră de judecător. Și arăta incredibil de viril și provocator.

O furnicătură ciudată trecu prin fiecare terminație nervoasă, iar pulsul i se accelerează, așa cum i se întîmplase și dimineață, cînd ochii ei îi întîliseră pe ai lui. Numele de familie al lui Lauren era – Moore! Dar cine ar fi făcut vreodată o astfel de legătură? Krista își trecu degetele prin păr, ciufulindu-l în agitația ei. Dumnezeu mare, judecătorul era tatăl lui Lauren!

El arăta la fel de împietrit, cum se simțea și ea, și Krista își reveni prima.

– Bună ziua, domnule judecător Moore, spuse ea cu politețe, abătîndu-și repede privirea.

Logan era ca lovit de trăsnet. Krista Conway! Aici, în casa lui? Și părea să-i cunoască pe toți cei trei copii ai lui, și ei o cunoșteau pe ea.

– Ești mama micuței Krissy? reuși el să întreb. O găsisse năucitor de atrăgătoare azi-dimineață, în costumul ei scump, albastru ca cicoarea. Acum, îmbrăcată cu pantaloni largi, subțiri, de culoarea laptelui, un sweater lejer de bumbac, de un roz prăfos, și o pereche de sandale de piele cu curelușe, în mod evident scumpe, era tot atît de

uluitoare, tot atît de sexy.

Și era mamă? Și căsătorită? se întrebă Logan încruntat.

– Micuța Krissy? repetă Krista încurcată.

– Asta ești tu, zise Denise, amuzamentul lucindu-i în ochii întunecați. Erau întocmai ca ai tatălui său, își dădu seama Krista. Tata a crezut că ești de vîrsta lui Lauren.

– Nu-i prea departe, tată, zise Mitch trăgănat. Logan își dresă glasul.

– Am crezut că prietena lui Lauren, Krissy, e un copil, spuse el țeapăn. Krista Conway se împrietenise cu Lauren? Ce voia o baracadă plină de farmec de la un copii de nouă ani? Doar dacă... știa că tatăl copilului era judecător și spera să se dea bine pe lîngă el.

Krista urmărise expresiile, variînd de la uimire, pînă la suspiciune, ce trecuseră pe fața lui Logan.

– Poți să uiți ceea ce ai gîndit puțin mai înainte, domnule judecător Moore, spuse ea cu răceală. N-aveam idee că tatăl lui Lauren este judecătorul venit în schimb de experiență. Sau că ar fi judecător, măcar.

Singurul lucru pe care îl știa despre tatăl lui Lauren era că se întâlnea cu o creatură aparent neplăcută, pe care copiii o porecliseră Îngrozitoarea Amy Sue. Ideea era în mod ciudat tulburătoare.

– Vino, hai să mănînci păjitură, zise Lauren, luînd-o pe Krista de mînă și tîrînd-o după ea în sufragerie.

Tortul de cofetărie era ornat cu trandafiri galbeni și roz. Cu toții îi cântară *Mulți ani trăiască* lui Lauren și aplaudară când ea stinse cele nouă lumînări, dintr-o suflare puternică. Krista era conștientă de privirea fixă a judecătorului asupra ei, în tot acest timp.

O studia cu aceeași concentrare cu care un bacteriolog ar fi studiat un nou virus, care ar fi apărut sub microscopul lui. N-o dorea aici, în casa lui, își făcuse în mod clar cunoscută antipatia pentru ea, azi, la tribunal. Ba mai avea și tupeul să gîndească că ea se împrietenise cu mica Lauren ca să-i aranjeze o împăcare cu el. Ideea o înfurie. În ceea ce o privea pe ea, Îngrozitoarea Amy Sue era binevenită pentru el. Și o merita, oricum ar fi fost aceasta.

Hotărîta să-l ignore, își concentrează întreaga atenție asupra copiilor lui Logan. Mitch, la înălțimea lui de un metru și optzeci și cinci de centimetri, era slab, aproape deșirat. Încă nu cîștigase greutatea ce corespundea înălțimii sale. Avea ochii întunecați ai tatălui său și fața lui băiețească era atrăgătoare și promitea o masculinitate provocatoare. Oare arătase Logan asemeni fiului său la vîrsta de șaisprezece ani? se întrebă ea. Era greu să ți-l imaginezi pe severul judecător atît de tînăr și de vulnerabil.

Denise era micuță și subțire, avea părul negru,

ce-i ajungea pînă la umeri, și un farmec ingenuu care avea să înflorească într-o frumusețe adevărată. Apoi era drăguța și micuța Lauren, atît de deschisă și de prietenoasă. Kristei îi plăceau toți trei. Era greu să crezi că acești copii erau progeniturile sobrului și severului Logan.

– Tată, Krista e avocat, îl informă Denise în timp ce-și mînceau în tăcere prăjitura.

– Știu. Își ridică ochii și se uită pe Krista cu o privire dură. Ne-am întîlnit la proces azi-dimineață.

– Ei, nu glumiți? Mitch se servi cu o altă bucată mare de tort. Ce s-a întîmplat?

– E o întrebare foarte bună, Mitch, zise Krista. Se întoarse spre Logan. Arăta atît de dezaprobat și cu fața lipsită de orice emoție, încît nu se putu abține să nu-l întrebe: Ce s-a întîmplat la proces azi-dimineață, domnule judecător? Eu nu mi-am prea dat seama.

Logan întîlni privirea strălucitoare, de safir, a Kristei.

– Două bombardiere au fost nimicite. Și sper, o căsătorie a fost salvată.

– Nu căsătoria celor doi Bolger, zise ea. Se terminase înainte ca eu sau Ross Perry să fi apărut pe scenă.

În mod evident plictisită de conversația adulților, Lauren începu să cînte din nou.

– O, nu, spuse Mitch cu un geamăt batjocoritor. Iar începe Lauren cu o altă rafală din trecut.

Drumuri împletite

– Ăsta-i unul din hiturile puțin cunoscute, se cheamă *E doar începutul* îi zise Logan fiului său. Gemenii Calin l-au înregistrat la casa de discuri Decca.

Krista îi azvîrli lui Logan o privire plină de uimire.

– Pari un fan avid al perioadei de început a rock-and-roll-ului. Cum fusese fratele ei Eric, se gîndi ea.

– Chiar sînt. Colecția mea datează din epoca *doowp*-ului din anii '50 pînă la mijlocul anilor '60, cînd a avut loc acel nefericit *brainwashing* al publicului cu gunoiul acela englezesc importat.

– Fratele meu îți împărtășea întocmai sentimentele, spuse Krista. Îl auzise frecvent pe Eric rostind aceeași lamentație.

– Este un om cu un gust muzical care știe să discearnă, zise Logan, aprobînd din cap.

Krista se gîndi la Eric și zîmbi blînd

– Da.

Logan își întoarse atenția la copii.

– Am învățat să dansez *cha-cha* pe *E doar începutul*.

Denise gemu.

– Tată, e adevărat!? *Cha-cha*? Ce jenant!

– Se pare că am comis o gafă, zise Logan cu blîndețe.

– O adevărată gafă, se pare, spuse Krista, plăcîndu-i felul în care nu lăsase critica fiicei sale adolescente să-l deranjeze cîtuși de puțin.

– Hei, Denise, zise Mitch, îți amintești cînd tata

a încercat să ne învețe dansul ăla în șir. Rîse înfundat. Cum se numea?

– Nu știu. Era la fel de falit ca *cha-cha*-ul, spuse Denise.

– *Stroll*-ul, zise Logan. Era dansul *stroll*, copii.

– Știu să dansez *stroll*, zise Krista. Fratele meu aproape că a tocit discul lui Fabian cu *Lasă-mă să plec*, învățîndu-mă să-l dansez.

– Cine? strigă Denise. Ce grup e ăla?

Krista prinse privirea lui Logan.

– Generația asta mai tînără n-are nici o înțelegere față de istoria muzicii, zise ea îndurerată, și zîmbi.

Zîmbetul ei i se urcă la cap lui Logan ca o înghițitură de *bourbon* veritabil. Luată pe stomacul gol.

– Ești prea tînără tu însăși ca să știi prea multe despre Fabian și *stroll*, zise el înmuindu-se. Cu cît i se părea mai irezistibilă, cu atît era mai hotărît să reziste atracției farmecului ei. Nu era genul lui. Nu era deloc genul lui.

– Eram umbra fidelă a fratelui meu, zise ea, și am învățat toate vechile melodii și dansuri de la el cînd eram în școala primară. Îl mai fulgeră cu un zîmbet. Pentru un moment, îl simți pe Logan More începînd să se înmoaie și dorea să continue dezghețul.

– Chiar știi să dansezi...ăă, *stroll*? întrebă Mitch incredul.

– Bineînțeles, zise Krista. Ați vrea să vă învăț și

pe voi odată? Îi aruncă lui Logan o privire obraznică, care îl tachina. Poate tatăl vostru nu-și amintește destul de bine dansul ca să vă învețe.

– Nu-și-l amintește? repetă el. Nu putea lăsa asta să treacă. Eu și Lynda Payne conduceam *stroll*-ul în fiecare sîmbătă, în localul în care dansau adolescenții.

– Arată-ne cum se dansează, zise Denise. Tu și Krista, tată.

– Mi s-a părut că ai zis că e la fel de falit ca *cha-cah*-ul, îi aminti Logan.

– Este. Dar totuși vreau să vă văd dansîndu-l. Sînt într-o dispoziție bună pentru rîs, adăugă ea neobrăzată.

– Pentru rîs? Logan se ridică în picioare. Dragul meu copii, vei fi cuprinsă de venerație pentru complexitatea *stroll*-ului, încît mă vei implora să-l înveți și tu. Privi spre Krista și deodată, în mod inexplicabil, își simți inima ușoară. Uită să-și amintească faptul că Krista nu era genul lui. Le arătăm ce au pierdut că *S-au născut prea tîrziu*.

– Categorie. Zîmbi către el, și zîmbetul acela îi înălță.

Logan îi puse pe ceilalți în mișcare pentru a-l urma în cealaltă cameră.

– Trebuie să căutăm în arhive ca să găsim muzica potivă, zise el, și scoase cîteva cutii rotunde pentru discuri, cam prăfuite, de pe rafturile dulapului.

Krista îl ajută să sorteze discurile.

– Ai cea mai mare colecție din câte am văzut vreodată, exclamă ea, cu ochii luminați de entuziasm. Unele de care n-am auzit niciodată. Și toate favoritele fratelui meu.

– Tati n-are *Crede-mă*, ciripi Lauren.

– Strîng discuri de ani, zise Logan, dar ăsta mi-a scăpat. Zîmbi, și Krista avu o senzație caldă, care i se topi în abdomen. Era înțitia dată că-i zîmbea ei, și o lăsase, în mod curios, fără răsuflare. El alege cîteva discuri și îi apucă mîna.

– Să vedem dacă și picioarele îți sînt la fel de sprintene, ca și limba, doamnă avocat.

Și astfel și-au petrecut Logan și Krista următoarea oră dansînd *stroll*, pe cîteva cîntece vechi, înregistrate exclusiv pentru acel dans, demult, în scurta lui perioadă de glorie. Mitch, Denise și Lauren priviră, făcură galerie și-i tachinară, pe cînd cei doi adulți parcurseră toți pașii. Erau amîndoi un pic ruginiți, dar, după puțină încălzire, sincronizarea lor era perfectă, mișcările lor potrivite cu exactitate.

Denise și Mitch li se alăturară și Lauren merse singură în șir. Toți trei copiii Moore prinseră repede pașii. Apoi Krista căută prin colecția lui Logan de melodii vechi, din '45, găsi trei clasici venerabili și îi provocă pe copii să învețe *cha-cha*.

Ea și Logan le arătară cum să procedeze. Logan tot adăuga răsuciri și întoarceri suplimentare

Drumuri împletite

care o încurcă total pe Denise.

– E bine că nu am trăit în epoca voastră, zise ea, tîrîndu-se spre canapea, rîzînd. Aş fi fost o catastrofă în societate, pentru că n-aş fi putut să dansez *cha-cha*. Cred că m-aş fi descurcat mai bine la *turkey trot*.

– Asta a fost înaintea epocii noastre, zise Logan. Hai, doamnă avocat, să le mai facem o demonstrație. O prinse de talie pe Krista și o trase în mijlocul ringului lor de dans, improvizat. În timpul ultimei ore, uitase oarecum că el era judecătorul conservator care o dezaproba profund. Uitase chiar că ea nu era genul lui de femeie, o avocată puternică de divorț ale cărei venituri erau de patru ori cît ale lui. Pur și simplu, se distra cu ea foarte bine.

Mitch alese momentul să pună unul din hiturile cu adevărat de aur *În tăcerea nopții*. Era o melodie lentă, un adevărat imn plin de visare al liceelor de altădată. Logan și Krista se aflară față în față, dintr-o dată jenați.

– Hei, voi, cei din altă generație, nu știți să dansați pe o melodie lentă? întrebă Mitch zeflemitor.

– Nu dansau pe melodii lente în vremurile lor, zise Denise. Dansați încă un *cha-cha*!

Datorită prezenței copiilor, momentul de tensiune se risipi încet.

– Noi, cei învîrstă, am inventat melodiile lente în zilele noastre de aur, zise Logan. Luă mîna

Kristei în a sa și-și puse cealaltă mână pe talia ei. Hai să le arătăm cum se dansează.

Krista își puse o mână pe umărul lui și-și ridică privirea. Se distrase atât de bine, ascultând vechile melodii, dansînd vechile dansuri și rîzînd cu copiii, încît uitase să fie încordată față de Logan. Uitase că era un judecător care o dezaproba profund. Reușise chiar să uite că privirea ochilor săi negri semăna prăpăd în calmul ei.

Degetele lui se strînseseră pe talia ei și ea se împletici ușor, unul din puținii pași greșiți din acea seară. Logan privi în jos în ochii ei de safir și o durere ascuțită îl înfioră, cînd își dădu seama de realitate. Ea era atât de strălucitoare și de plină de viață! El și copiii rîseseră mai mult în această seară, decît o făcuseră în ultima vreme, și știa că era farmecul vibrant al Kristei care determinase aceasta.

Dansaseră împreună, glumiseră și se jucaseră împreună, și acum, atingînd-o, ținînd-o în brațe – chiar la această distanță foarte decentă – își putea simți corpul încleștîndu-i-se de dorință. Mireasma subtilă a parfumului ei îi adia în nări, iar mîna ei părea mică și delicată într-a sa. Brațele sale i se încordau de dorința de a o trage mai aproape.

Puternica tensiune erotică dintre ei nu se risipise deloc. Doar trecuse în adîncime, pentru a apărea la suprafață cu o intensitate întreită.

– Nu se dansează așa pe scena americană, strigă Lauren de la locul ei de pe margine.

Drumuri împletite

- Nici eu n-aș zice, aprobă Mitch. Arătați de parcă ați dansa vals sau altceva. Apropiați-vă. Krista ar trebui să-și pună brațele în jurul gâtului tatei, iar tata ar trebui să aibă ambele brațe în jurul taliei lui Krista. Așa dansează generația noastră, pe muzică lentă.

Își dorea să fie în brațele lui Logan, își dădu seama seama Krista cu o tresărire. Dorea să-și încolăcească brațele în jurul gâtului lui și să-și treacă degetele prin desimea sîrmoasă a părului său, să se lipească de trupul său mare și dur și să se legene în ritmul romantic al vechii balade.

Oricum, Logan nu îndrăzni să o tragă pe Krista mai aproape. Începea deja să fie excitat. Dacă ar fi trebuit să o țină strîns lîngă el, n-ar fi fost în stare să se abțină să-și îngroape buzele în scobitura gâtului ei și să guste dulceața pielii ei. N-ar fi fost în stare să se abțină să-și alunece mîinile de-a lungul corpului ei. Ar fi trebuit să simtă flacăra blîndă a buzelor ei, tăria și rotunjimea feselor ei, curba dulce a sînilor ei...

Dacă o dorise cînd o zărise întîia oară azi-dimineață, timpul petrecut în compania ei în seara aceasta făcuse dorința de zece ori mai intensă, pînă cînd se apropiase în mod periculos de „nevoie”. Cu un geamăt înăbușit, Logan mări deliberat distanța dintre ei. Cei trei copii ai săi erau de față, pentru numele lui Dumnezeu. Și erau cu

toții ochi și urechi.

– Sună telefonul, dădu glas Lauren în acel moment și se repezi spre bucătărie să răspundă.

– Răspund eu, Lauren! Denise o urmă îndeaproape cu înfocare.

– S-ar putea să fie pentru mine, știți foarte bine, zise Mitch, urmîndu-le afară din încăpere.

– Asta-i diferența dintre vîrsta lor și a noastră, zise Krista zîmbind nesigură. Cînd sună telefonul la mine acasă, oftez împotriva intrusului. Ei fac cărare repezindu-se să răspundă.

Lauren mărșălui înapoi în cameră, tocmai atunci, cu aerul cuiva hotărît să termine o misiune importantă. Stinse luminile și fugi chicotind.

Discul continuă să cînte în timp ce Krista și Logan rămaseră în picioare în camera întunecată, lumina din hol proiectînd umbre estompate pe pereți. Erau singuri, unul în brațele celuilalt. Muzica lentă, întînERICUL, plecarea copiilor... Erau singuri, în tăcerea nopții.

Patru

Totul era atît de aranjat, o evidentă înscenare, încît Krista începu să rîdă.

– Copiii sînt atît de subtili, zise ea.

Logan îi lăsă imediat mîna și se îndepărtă.

– Îmi pare rău. E... foarte jenant. Te asigur că e pentru prima dată că puștii au făcut – 'înghiți în sec – așa ceva.

Merse repede spre întrerupător și cîteva secunde mai tîrziu camera era inundată de lumină.

– Nu știu ce i-a determinat să facă asta, bom-

băni el. Era înspăimîntat. Oare intuiseră cumva copiii ce simțea el cînd o ținea pe Krista în brațe? Nu, era imposibil. Fusesse cît se poate de circumspect. Îmi pare foarte rău, spuse el din nou.

– Nu-ți cere scuze, spuse Krista, surîzînd. Într-un fel, stînghereala lui totală eliminase orice urmă dintr-a ei. Se simți complet stăpînă pe situație și luase dintr-o dată, hotărîra poznașă să-l domine.

– Asta e o adevărată surpriză după opoziția lor hotărîtă față de Amy Sue.

Lui îi căzu fața.

– Tu știi ceva despre Amy Sue? reuși el să spună cu o voce înecată.

– Copiii mi-au... spus în treacăt despre ea. Krista nu se putu stăpîni să nu zîmbească. Arăta îngrozit, ca un adolescent a cărui mamă tocmai dăduse peste ascunzătoarea lui secretă cu reviste porno.

– Ce ți-au spus despre ea? întrebă el sugrumat.

– Probabil ce ți-au spus și ție.

– Amy Sue Archer e o domnișoară perfect corespunzătoare, dulce și binecrescută.

– Au uitat să-mi spuă asta.

Zîmbetul ei ce-l tachina îl înfurie.

– E o fată drăguță.

Krista își aminti descrierea Îngrozitoarei Amy Sue pe care i-o făcuse Denise: *Arată la fel ca una din păpușile Barbie ale lui Lauren. Sîni mari și*

talie subțire de adolescentă. Păr lung, blond-alburiu, pe care și-l tot azvîrle împrejur. Și cel mai fals, mai contrafăcut zîmbet pe care l-ai văzut vreodată. Krista ridică din sprîncene.

– Am auzit și eu că e destul de atrăgătoare.

Asta dacă îți plăceau înfățișarea de păpușă Barbie și zîmbetul fals, se gîndi ea.

– Pur și simplu, nu înțeleg de ce copiii au făcut o antipatie atît de profundă pentru Amy Sue. Logan se îndreaptă spre fereastră și încercă să întrezărească lucrurile de afară, îndesîndu-și mîinile în buzunarele blugilor. E o fată de modă veche, avînd familia în centrul atenției și nici o aspirație pentru o carieră proprie. Dorește să-și părăsească slujba de stenografă la tribunal, de îndată ce se mărită, și să se dedice soțului și familiei. Nu dorește să mai lucreze vreodată.

– Nu crezi că, pur și simplu, caută o masă asigurată?

– O masă asigurată? Logan se întoarse pentru a o înfrunta, expresia lui dezvăluindu-i ofensarea. Vrei să spui că ea mă vede pe mine ca pe o masă asigurată?

– Nu m-am referit la tine în persoană, zise Krista repede. Făceam doar pe avocatul diavolului. E un rol natural în profesia mea. Am lucrat la cîteva divorțuri în care cuplul se despărțea pentru că soția nu avea nici un interes personal, nici o viață

proprie, din momentul în care avea verigheta pe deget, iar soțul se simțea sufocat și plictisit de ea. Ca și când, după ce a răspuns „Da”, ea se hotărâște să nu mai facă nimic. Și, aproape în fiecare caz ca acesta, bărbatul este foarte inteligent și plin de succese în profesiunea sa – un bărbat ca tine.

– Nu mă cunoști ce fel de bărbat sînt! Sau ce doresc de la o femeie.

Ea îl privi gînditoare.

– Aș pune rămașag că ceea ce crezi că doarești de la o femeie nu e neapărat și ceea ce ai nevoie.

– Știu că o femeie, orientată spre succes, nu se poate măsura cu o femeie, dornică să-și petreacă întreaga viață îngrijindu-și familia, zise el încruntîndu-se la ea.

– O femeie ~~nu~~ poate fi, în același timp, și orientată spre succes și să aibă grijă de familia ei?

Nu-i răspunse la întrebare. Știa care ar fi fost răspunsul corect și nu dorea ca ea să mai marcheze o victorie asupra lui. Așa că alese mult uzitatul contraatac, replicîndu-i:

– Ești ambițioasă. Ești agresivă și ajunsă în vîrf. Cîștigi cît majoritatea bărbaților nu vor cîștiga niciodată.

– Faci lucrul ăsta să sune ca o crimă, zise ea sec.

– Pentru tine, cariera va trece întotdeauna pe primul loc. Nu ăsta-i motivul pentru care nu ești măritată?

– Bineînțeles. O baracudă, mîncătoare de bărbați ca mine, sperie pețitorii...ah, vreau să spun bărbații. Ochii ei albaștri ca safirul scînteiau de amuzament, iar zîmbetul ei îl ironiza. Ce te miri, mînînc tipi fără experiență, ca tine, la micul dejûn!

– Fă-fără experiență? bîigui el. M-am însurat la douăzeci și unu de ani! Sînt tatăl a trei copii! Nu se poate spune că sînt fără ex-ex-periență. Limba i se împletici asupra cuvîntului, într-atîta era de iritat.

– Ești lipsit de experiență dacă clasifici orbește femeile în categorii, după o singură trăsătură. Ești lipsit de experiență dacă vezi totul în nuanțe de alb și negru, fără nici o zonă de cenușiu.

– Manevrez cu multă ușurință cuvintele, doamnă avocat.

– Mmm, îmi place să discut în contradictoriu. În ochii ei era o licărire afurisită. Și, bineînțeles, îmi place să cîștig disputa.

Logan știa că își bătea joc de ea însăși și că îl invita cu veselie să rîdă împreună cu ea. Își aminti cum zîmbise la tribunal, în mod atît de politic și corespunzător, pe cînd ochii îi dansau diavolește. Sub orice tactică agresivă, pe care o adopta, se găsea umor. Era plăcută, indiferent ce spunea și

cît de departe împingea lucrurile. Unde alții ar fi provocat furie, ea era incredibil de eficientă în atingerea țelului, pentru că niciodată cuvintele ei nu erau înțelese ca fiind de prost-gust sau ostile.

Oare căldura pe care o împrăștiu era reală? se întrebă el. Fie că era sau nu, era cît se poate de eficientă. Și periculoasă. Cum ar putea decide un judecător împotriva ei? Cum îi putea rezista un bărbat?

Gura lui Logan se încleștă, devenind o linie subțire și dreaptă. Trebuia să-i reziste. Își adună întregul sistem de apărare pentru a reuși.

– O femeie ca tine n-ar fi niciodată de așteptat să înțeleagă farmecul pe care o fată dulce și de modă veche, ca Amy Sue, îl are pentru un bărbat.

Chiar cînd vorbea despre farmecul lui Amy Sue, își dădu seama că nu o privise niciodată pe drăguța stenografă blondă și să-și simtă trupul cuprins de flăcări și arzînd, așa cum ardea acum. Așa cum ardea de fiecare dată cînd se uita la Krista Conway. Concluzia aceasta sîcîitoare îl înfurie.

– Te împrăpătează prin felul ei tradiționalist, continuă el. E o fecioară de douăzeci și doi de ani care...

– O fecioară de douăzeci și doi de ani? repetă Krista, ochii mărimdu-i-se. Se întoarse repede într-o parte.

Sprîncenele lui Logan se adunaseră într-un V

Drumuri împletite

deasupra ochilor. Din trei pași uriași străbătu camera pînă la ea. Mîna lui se încleștă pe umărul ei și o răsuci cu fața spre el.

– Rîzi! o acuză el.

– Eu...ăă, tocmai mă gîndeam la o glumă a lui Ross Perry pe care mi-a spus-o alaltăieri, zise ea repede, dar, în ciuda celor mai bune intenții ale ei, chicoti din nou.

– Rîzi de mine!

– Nu, nu.

– Ba da! Era sigur de asta. Ochiul ei ca safirul străluceau de amuzament. Zîmbetele ei aveau o acțiune devastatoare asupra lui, dar cînd rîdea își tăia răsufarea în mod categoric. Logan își simți plămîinii golindu-i-se de aer într-o singură răsufare.

– La naiba, tu rîzi de mine!

– Crezi că-s nebună? Crezi că aș rîde de un judecător? Unul care are putere absolută de decizie asupra cazurilor mele?

– Nu rîzi de judecătorul Moore, de la Instanța Civilă, tu rîzi de omul Logan Moore. Vocea îi deveni dintr-o dată răgușită. Din propria lor dorință, palmele i se curbară în jurul brațelor ei. O ținu cu strășnicie în fața lui, ochii aducîndu-i flăcări.

– Bănuiesc că da. Krista își umezi buzele cu limba, micul gest fiind, în mod incônștient, provocator. Îmi pare rău.

Imaginea limbii ei mici și rozalii, mișcîndu-i-se

peste buze, produsese un efect profund în șira spinării lui Logan. Degetele i se încheștaseră pe brațele ei. Era atât de aproape și părea atât de micuță și catifelată sub palmele sale.

Ea îi surise.

– Încercam să-mi imaginez cum ar putea un bărbat de vîrsta ta – și cu experiența ta – să aibă o relație cu o fată virgină, de douăzeci și doi de ani. E la o generație distanță de tine, contemporană cu Mitch și Denise, de fapt. Despre ce Dumnezeu ați putea discuta?

Logan se strîmbă. Era foarte sensibil cu privire la diferența de vîrstă dintre el și Amy Sue. Iar lipsa unui domeniu comun de interese fusese un punct dureros pentru el, înainte să se fi autoconvins că valorile ei tradiționaliste și dorința ei de a sta acasă cu familia erau suficiente pentru el.

– Ceea ce ea consideră de domeniul istoriei, zise Krista, tu ai trăit ca evenimente curente. Cînd s-a născut fiul tău, ea era în clasa întii.

Lovise un punct sensibil micuța baracadă afurisită, se gîndi el, aruncîndu-i o privire pătrunzătoare. Dar de fapt, ea fusese chiar antrenată să sară la vena jugulară. Era plătită – împărătește – pentru asta.

– Nu e treaba ta cîtuși de puțin, doamnă avocat, mîrîi el.

– Dar căsătoriile sînt treaba mea, într-un fel

cumva inversat. Ceea ce-i atrage pe oameni să fie împreună, ceea ce-i menține laolaltă, și ceea ce, în ultimă instanță, îi separă au fost întotdeauna o sursă de fascinație pentru mine. Îl privi contemplativ. Cred că pot să deduc ce v-a apropiat pe tine și pe Amy Sue. Tu îți dorești o soție acasă, ea își dorește să se mărite și să părăsească slujba.

El mormăi o înjurătură și o scutură ușor.

– Dacă mai folosești o dată termenul de „masă asigurată” voi...

– Nu l-am folosit de data asta.

– Dar l-ai lăsat să se subînțeleagă, doamnă Bombardier.

– Obiectez, domnule judecător. E doar o presupunere a dumneavoastră.

El aproape zîmbi. Rîdea din nou de el vrăjitoarea cu ochi albaștri. Dacă ar fi fost la tribunal, probabil ar fi dat verdictul pentru această obiecție după cum voia ea. O, era periculos de eficientă, chiar așa.

– Și acum, zise ea, ajungem la ceea ce o să vă mențină pe tine și pe Îngr-ăă... Amy Sue, împreună.

Oare de ce făcea asta? se întrebă ea. Flirta cu un judecător, provocîndu-l erotic. Nu-i stătea cîtuși de puțin în fire. Prefera să trateze în mod direct, de la om la om, fără aluzii, învăluite sau nu, la sex. Dar cu Logan Moore...

Krista se simți din nou pierzîndu-se în adîncimea

ochilor lui. Cumva, cînd o scuturase ușor, o adusesese mai aproape de trupul său puternic. Inspiră mireasma lui curată, masculină. Era dureros de conștientă de fiecare respirație a lui, pentru că propria ei respirație devenise chinuită și tremurătoare. Se simțea mică, moale și vulnerabilă. Probabil de aceea juca rolul de femeie ce flirtează. O făcea să se simtă atît de conștientă de propriul ei sex și de diferența dintre ei. Respiră sacadat. Nu se simțise niciodată mai sexy, mai feminină ca acum, în întreaga ei viață.

– Ei? Întrebă el. Capul lui coborî ușor, apropiindu-i gura de a ei. N-ai de gînd să-mi spui ce ne va ține pe mine și pe Amy Sue împreună?

Vocea lui fusese batjocoritoare, se gîndi ea. Știa oare ce simțea ea? Îl amuza să o privească topindu-se după el în timp ce el vorbea, cu inima ușoară, despre o altă femeie? Ochii Kristei se întunecară într-un albastru-violet.

– Să fiu a naibii dacă știi ce vă va ține împreună pe tine și pe o virgină de douăzeci și doi de ani, zise ea cu o totală nonșalanță, în contrast cu felul în care simțea. Am ajuns să fiu aproape convinsă că nu aveți nimic ce să vă spuneți. O pasiune erotică, probabil? Nu, n-ar putea fi asta. Dacă ar fi fost vreun strop de pasiune în relația voastră, dulcea Amy Sue n-ar mai fi fost încă virgină și tu n-ai fi la sute de mile de ea.

Logan se încordă. Încă o dată Krista atinsese un adevăr vibrant. O sărutase pe Amy Sue, dar nu simțise nici o dorință adevărată să transforme relația în una fizică. Și nici nu primise decât un răspuns formal din partea ei. Dar s-o asculte pe Krista Conway spunându-i-l direct, ca pe un fapt evident, îi aprinse spiritul, care mocnise ca un jar sub controlul său.

– Ce ar putea ști o baracudă cu limba ascuțită despre pasiunea erotică? Întrebă el, încruntându-se la ea. Deodată, stăteau atât de aproape, încît o foiță de hîrtie n-ar fi putu fi strecurată printre ei. Gura lui era la cîțiva centimetri deasupra gurii ei. Bănuiala mea e că nu știe chiar nimic!

– Chiar nu știu? Vocea ei era profundă și răgușită, și sunetul ei îl făcu să tresară. Coapsele lor se freacă.

– Ce știi? Întrebă el. Buzele lui se mișcă și mai aproape, cu fiecare cuvînt rostit mînios. Arată-mi.

Krista respiră sacadat.

– Logan! zise ea cu o voce pe care cu greu și-o recunoștea. Era o voce plină de dorință, catifelată, și reținută de propriul abandon. Inima-i bătea puternic în piept și se luptă să țină pleoapele deschise. Nu era pregătită pentru nevoia imperioasă ce o străbătu, pentru valul de dorință ce o făcea să tremure. El o va săruta, și ea dorea ca el

să o facă, o dorea mult prea mult.

Mîna lui mare se arcui pe ceafa ei în timp ce cealaltă se odihnea ușor pe șoldul ei. Încet, ca o încercare, el își atinse gura de a ei. •

– Krista, murmură el pe cînd îi degusta buzele. Era prima oară cînd îi spusese, de fapt, pe nume, și un fior prostesc o străbătu.

El îi mușcă ușor buza de jos, apoi, cea de sus. Krista tremură și un mic geamăt îi scăpă din adîncul gîtlejului. Își închise ochii și își alunecă brațele în jurul gîtului lui, sprijinindu-și mai tare trupul de al lui.

Brațele lui Logan o înconjură, trăgînd-o spre trupul lui puternic, ca să-i simtă curbele dulci, iar gura lui se încheștă sălbatic pe a ei. Ea își deschise buzele pentru el, iar cînd limba lui se avîntă în interior, ea scoase un sunet încet și catifelat și se agăță de el. Ea îi simți limba sondîndu-i interiorul catifelat al gurii apoi frecîndu-se senzual de limba ei, examinînd, sondînd, ademenind-o și stîrnind-o.

Dorința o inundă. Oasele ei păsură să se topească. Limba ei alunecă în gușa lui, încingînd un mic duel erotic cu a lui. Mîntea ei analitică de avocat, care îi permisesese întotdeauna să se distanțeze de o situație și să-i dea de capăt, deveni incoerentă pe cînd plonja într-un vârtej de senzații. Căldura erotică a mîinilor lui ce îi mîngîiau spatele.

Drumuri împletite

Pătrunderea limbii în gura ei. Înfiorara sînilor ei striviți de peretele puternic al pieptului său.

Mîinile lui se mișcară mai jos și degetele lui se încheștară pe rotunjimea feselor ei tari, frămîntînd și apăsînd, în cele din urmă arcuind-o în scobitura dură a coapselor sale. Se lipi ca o anforă de înmugurirea fierbinte, dorind nesaț să fie umplută.

Necesitatea imperioasă de a-l atinge era irezistibilă. Mîinile ei își găsiră calea pe sub cămașa lui și îi simți mușchii duri ai spatelui sub degetele ei. Pielea lui era caldă și puțin umedă, și o zgîrie ușor cu unghiile. Logan trase aerul în piept, brusc și cu asprime. Era atît de mare, atît de puternic, încît se simțea dominată de masculinitatea lui și totuși atrasă, fără sfîrșit, de el printr-o nevoie primară pe care nu o mai trăise niciodată. Simțea că se putea pierde în el, atrasă de parfumul, gustul și atingerea lui.

Gura lui o părăsi pe a ei pentru a se mișca devoratoare de-a lungul curbei gîtului ei. Mușcătura ascuțită a dinților săi și catifeaua aspră a limbii sale, pe pielea ei sensibilă, o făcură să se înalțe și mai sus.

Îl doresc, își zise. Întregul ei trup vibra de această constatare imperioasă. Știa că nu dorise niciodată un bărbat, așa cum îl dorea ea pe Logan. Faptul că admitea acest adevăr, fără comentarii, era destul pentru a o aduce înapoi la rațiune. Cu

disperare și cu o forță neașteptată se smulse din brațele lui.

Pentru un timp, ce păru să fie o veșnicie, rămaseră uitându-se unul la altul, cu respirația întreținută, cu ochii ațintindu-se unul pe celălalt și încețoșați de dorință. Krista tremura din cauza propriei reacții, scuturată de forța pasiunii sale nestinse. Îl dorea – și era o situație total nerealizabilă. El era judecător și ea era avocată la același tribunal, și o relație sexuală între ei ar fi aprins categoric un conflict de interese. Bineînțeles, o schimbare de localitate ar modifica situația, dar conflictul dintre ei era mai profund decât cel pe tărâm legal și etic.

Logan Moore o dezaproba din toată inima, ca avocată și ca femeie. O considera un automat plin de duritate și avid de bani, o avocată incapabilă să-i pese de altceva decât de dosarul ei plin de procese aducătoare de venituri mari. Posibil că o dorea – răspunsul său pasional din seara asta i-o dovedea – dar nu-și dorea să o dorească. El nici măcar nu voia să o placă.

Logan privi insistent spre Krista, cu trupul încordat, cu sîngele zvicnindu-i în cap. Nu fusese niciodată atît de stîrnit de un sărut. O dorea, o dorea cu o ferocitate care îl zguduia. Fusese atît de pasionată, atît de docilă în brațele sale, încît el își pierduse capul. Atinsese repede punctul în

care sărutările nu mai erau destul. Dorise să îi simtă pielea sub mâinile lui, dorise să treacă de bariera hainelor și să o atingă în intimitatea ei...

Își smulse privirea de la ea. Ea nu era potrivită, cîtuși de puțin potrivită pentru el. Pe lîngă conflictul etic de interese dintre un judecător și o avocată pledantă, se aflau la poli opuși în toate, de la mediul social din care proveneau, pînă la stilul de viață. Ea era chintesența urbanismului, el era un judecător de la țară. Ea își cîștiga existența de cealaltă parte a pupitrului față de el, distrugînd ceea ce el voia, prin însăși cariera sa, să păstreze.

Spune ceva! își zise Krista. Căuta înnebunită, în mintea ei, o remarcă ușoară și glumeață cores-punzătoare, pentru a rupe tensiunea erotică care îi prinsese în cursă. Nu se putea gîndi la nimic. Pasiunea care arsesse între ei nu era amuzantă sau banală, pentru a fi înlăturată cu o replică ne-sofisticată. Era elementară și... minunată. Obrajii ei se aprinseră. Oare se purta ca o școlăriță? Pentru întîia oară în viața ei, se găsea, cu adevărat, fără glas.

În cele din urmă înghiți și reuși să vorbească:

– Eu... cred că ar fi mai bine să plec, murmură ea cu o voce răgușită, care trimise un alt spasm violent de dorință ce îl cutremură pe Logan.

– Iar eu mai bine aș face un duș rece.

Remarca lui sugestivă atrase privirea ei spre dovada faptului că era excitat, pe care blugii săi uzați o accentuau. Privirea lui o urmă pe a ei.

– Da, doamnă avocat. Proba A. Dovadă a efectului pe care îl ai asupra mea.

Un val de căldură îi inundă trupul. Știa că el își respingea atracția, cât și pasiunea ce izbucniseră atât de spontan și de inexplicabil între ei.

– Și nu îți place, zise ea. Era absurd să se simtă rănită de atitudinea lui, și totuși se simțea.

El se așeză și buzele i se răsuciră într-un zîmbet posomorît.

– În mod sigur e inoportun, cu trei copii la distanță de o cameră.

Ceea ce se subînțelegea era că, dacă n-ar fi fost copiii prezenți, ei ar fi ajuns inevitabil în pat. Nu fuseseră șoptite cuvinte de alint, nici o simulare a faptului că ar ține la ea, că ar respecta-o sau măcar că ar plăcea-o! Ceea ce se subînțelegea era o insultă, și o înfurie.

– N-ar fi contat nici dacă copiii ar fi fost la o mie de kilometri distanță, zise ea înfierbîntată. Acest interludiu – această greșeală! – n-ar fi ajuns mai departe decît a ajuns.

– Doamna avocat depune mărturie mincinoasă împotriva propriei sale persoane. Din fericire, nu ești sub jurămînt.

– Nu te doresc! Îi azvîrli aceste cuvinte, știind

că spune o minciună, dar hotărîtă să o schimbe într-un adevăr. Ce aş putea avea în comun cu un bărbat care are înclinații spre tinere fecioare fără minte?

El rîse cu asprime.

– O tiradă finală impresionantă, doamnă avocat. Mai bine ar înțelege aluzia și ar pleca, se gîndi el, sau se va trezi azvîrlită în pat, în ciuda prezenței inhibatoare a copiilor. Discuția în contradictoriu cu ea era tot atît de stimulantă ca și sărutul ei.

Krista înțelese aluzia. Ridicîndu-și bărbia, se năpusti afară din cameră, făcînd o ieșire suficient de impresionantă pentru a se potrivi tiradei. La jumătatea scărilor spre hol, se ciocni de Mitch, Denise și Lauren.

– Doar nu pleci Krista, nu-i așa? întrebă Denise cu consternare.

– Ba da, draga mea. Se face tîrziu și cu toții trebuie să ne trezim devreme mîine dimineață. Krista își îmblînzi vocea repezită cu un zîmbet.

– Devreme în pat și devreme la trezire, zise Logan, iar ea tresări la auzul vocii lui. Li se alăturase în hol și avansase pînă cînd stătea exact în spatele ei. Foarte lăudabil, domnișoară Conway.

Era prea aproape, se gîndi Krista. Dacă s-ar fi dat înapoi doar cu un centimetru sau doi, trupul ei l-ar fi atins pe al lui. Încet, în mod deliberat, se

distanță de el.

– Cine era la telefon ? Își întrebă Logan copiii, mișcându-se spre Krista tot atît de încet și de deliberat cum ea se distanța de el.

Cei trei copii Moore schimbă priviri neliniștite.

– Aă... nimeni, zise vag Denise.

– Nimeni? Greșise numărul? Întrebă Logan.

– Cerule, dacă-ar fi fost! bombăni Mitch.

Krista privi de la Mitch, la Denise și la micuța Lauren, care zîmbea ștregărește, cu gura pînă la urechi. Krista era extrem de talentată în descoperirea adevărului. Trebuia să fie, pentru că anumiți clienți aveau tendința să înfrumusețeze o situație pentru binele lor, iar ea să fie prinsă fără faptele adevărate, și aceasta ar fi adus dezastrul asupra cazului ei în fața instanței. În acel moment ar fi pus pariu pe Bentley-ul ei că acel nimeni, care greșise numărul, era controversata Amy Sue Archer.

– A, bine, zise Logan, dînd la o parte incidentul.

Krista își încleștă maxilarul. Nu era treaba ei că fiul și fiicele lui Logan și Amy Sue, cea de douăzeci și doi de ani, înciseseră un război și că, în mod evident, tinerii Moore cîștigaseră bătălia. Cît mai multă putere de partea lor! aclamă o voce din interiorului ei, pe care căută repede s-o înăbușe.

– Noapte bună, copii, zise ea și zîmbi, sperînd că părea suficient de veselă. Mulțumesc pentru

tort. Și încă o dată, la mulți ani, Lauren.

Lauren își azvîrli brațele în jurul taliei Kristei.

– Mulțumesc, Krissy.

Krista o îmbrățișă și ea, perfect conștientă de privirea de tăciune a lui Logan ce o străpungea. Probabil că nu dorea ca răutăcioasa baracadă să-i atingă copilul. Cu siguranță, el nu credea că ea avea o adevărată afecțiune pentru fetiță. Dar avea. Și Lauren o știa, chiar dacă tatăl ei, șovin și plin de prejudecăți, nu știa.

– Ei, Krista, zise Mitch, în momentul cînd ea pășea afară pe mica verandă din față. Te voi conduce acasă.

– Mulțumesc, Mitch, dar mă descurc singură.

– N-ar trebui să mergi singură noaptea, spuse Denise. Noi nu o făceam nici în comitatul Garret.

Telefonul sună din nou și Lauren se năpusti să răspundă.

– Mitch, zbiră ea, cîteva secunde mai tîrziu. E pentru tine. Un tip numit Jason.

– Probabil Jason Danves. A zis că o să mă sune ca să vorbim despre ultimele retușuri în echipa de baschet. Krista, așteaptă cîteva minute și voi termina convorbirea, și te voi conduce acasă. Se grăbi să răspundă la telefon.

– E foarte drăguț din partea lui Mitch că s-a oferit, zise Krista, dar voi fi în perfectă siguranță și dacă merg singură acasă. Porni pe alea principală, în ciuda protestelor venite din partea lui Denise și a lui Lauren.

– Stai, așteaptă, zise Logan cu asprime. Krista nu se opri. Copiii au dreptate. O femeie n-ar trebui să fie singură noaptea.

– N-am nici o teamă pentru persoana mea, domnule judecător, zise ea peste umăr. În mod sigur nimeni n-ar fi atât de cutezător să atace o înfricoșătoare baracudă. O singură privirea de-a mea l-ar face și pe cel mai hotărît atacător să tremure-n papuci.

– Tu ești cea cutezătoare, doamnă avocat. Vocea lui îi sună în urechi în aceeași secundă când el o prinse de mână. Și încăpățînată, de asemeni.

Ea încercă să-l facă să-i dea drumul.

– Casa mea e doar la două blocuri distanță și nu vreau ca tu să...

– M-aș aventura să pariez că ceea ce tu crezi că vrei nu e, în mod necesar, ceea ce îți trebuie, rosti el, cu afectare, o parafrază batjocoritoare a propriilor ei cuvinte despre el. Ținînd-o încă de încheietura mîinii, o trase înainte după el. La colț, cotim la stînga sau la dreapta?

– Nici una, nici alta. Mergem drept înainte.

Era clar că se grăbea să o ducă la ușa ei și să se elibereze de datoria pe care și-o impusese, se gîndi Krista. Mergea atât de repede, picioarele lui lungi făcînd pași abrupti și gigantici, încît ea trebuia să alerge pentru a ține pasul cu el. Nici unul nu vorbi pînă cînd Krista, cu răsufierea tăiată de efort, îi arătă casa.

– Mulțumesc că m-ai condus în siguranță aca-

să, domnule judecător Moore, zise ea cu o politețe impecabilă, încercînd să-și elibereze mîna din strînsoarea lui ca de cătușă. —

El nu o eliberă.

— Mi-ai zis Logan acum cîteva minute.

Tonul lui batjocoritor, provocator și seducător o luă complet pe neașteptate, astfel încît privirea ei pluti spre fața lui. O privea cu atenție, urmărind-o intenționat cu ochi... flămînzi. Răsufierea i se opri în gît.

— Logan, nu cred că...

— Se pare că și eu am aceeași problemă, i-o tăie el. Adică referitor la ceea ce cred. Posezi o capacitate misterioasă de a-mi scurtcircuita. Privirea lui coborî spre degetele lui ce-i înconjurau încheietura subțire. Rațiunea îmi spune să-ți spun noapte bună și să plec spre casă.

— Da, e o idee plină de judecată, zise ea și încercă să se smulgă din strînsoarea sa. Noapte bună, domnule judecător Moore.

— Dar rațiunea mea a fost aruncată în aer, îți amintești? Ochii săi îi ardeau pe ai ei. Invită-mă înăuntru, Krista.

Cinci

Inima Kristei tresări.

– Nu în seara asta, domnule judecător. Își dorea ca vocea ei să fie mai fermă, iar pulsul să n-o ia razna.

– De ce nu, doamnă avocat ? Mîna mare a lui Logan îi cuprinse bărbia și îi dădu capul pe spate, forțîndu-i ochii să-i întâlnească pe ai lui.

Umorul din vocea sa, pasiunea nedisimulată din ochii săi întunecați, căldura degetelor sale, ce-i mîngîiau rotunjimea gîtului, o înrobiră pentru cîteva momente.

– Știm amîndoi de ce nu, zise ea, și se smulse de lîngă el. Inspiră adînc încercînd să se forțeze să gîndească rațional. Nu era ușor să gîndească logic cînd fiecare instinct o îndemna să se apropie de Logan, cînd simțurile ei se răzvrăteau, dorind plăcerea pe care știa că ar fi găsit-o în brațele acestuia. Lăsînd la o parte etica profesională, tu gîndești că eu sînt o baracudă lipsită de suflet, căreia îi face plăcere să despartă familiile. Crezi că mă încîntă să fac bani din nenorocirea altor oameni.

– Iar tu crezi că sînt un bătăran tiranic de la țară, căruia îi place să-și impună hotărîrile iremediabil de simpliste asupra clienților tăi, ce plătesc onorarii mari, zise Logan.

Dar ea îi răspunsese cu pasiune, își aminti el. Era încă ușor încremenit de acest fapt. Krista era altfel decît orice femeie pe care o întîlnise. Îl intriga, îl fascina. El era ceva mai mult decît cuprins de spaimă față de ea – iar el o făcuse să-l dorească. Conștientizarea acestui fapt trimise un val puternic de încredere masculină vanitoasă, ce tălăzui prin el.

– Nu, greșești, spuse ea. Nu cred că ești un bătăran de la țară. El nu respinsese presupunerea ei, observă ea. Încercă să-și spună că puțin îi pasă, dar știa că se minte. Pentru motive pe care nu dorea să le analizeze, opinia lui Logan

Moore despre ea conta foarte mult.

– Baracuda și bădăranul, zise el, și rîse ușor. O pereche teribil de nepotrivită, sînt de acord. El o făcuse să-l dorească. Era pe jumătate îmbătat de această idee. Dar mă dorești, adăugă el cutezător.

Ea rămase tăcută un timp îndelungat și încrederea lui începu să pălească.

– Mă dorești, repetă el. Nu-i așa?

– N-ar trebui, zise ea încetișor.

– Dar totuși, așa e. O studie cu atenție. Trebuia să o aibă, se hotărî el. Acum. În noaptea asta. Deși nu era un adept al aventurilor de noapte, avea nevoie de una cu Krista pentru a și-o exorciza din viața lui. Nu se zicea că fascinația ieșită de sub control, se transforma în obsesie?

El nu îndrăznea să dezvolte o obsesie pentru o femeie care nu era, cîtuși de puțin, ceea ce el și copiii săi aveau nevoie în viața lor. Ajungînd în pat cu Krista Conway și-ar satisface curiozitatea sexuală, își zise Logan. Ajungînd cu el în pat, l-ar purifica de această dorință, de această nevoie de ea, ce nu putea fi descrisă.

O nevoie ce părea să crească, să devină tot mai intensă cu fiecare minut ce trecea.

– Te doresc, Krista, zise el răgușit.

Krista se simți moale. Spusese că o dorește. Se surprinse privindu-l și imediat se uită în altă

parte. Ceea ce ea spusese acum cîteva minute, încă era valabil. Nu erau potriviți unul pentru celălalt. Dar cum el părea să insiste, încercă să-l abată pe altă cale.

– Logan, trebuie să fiu la tribunal mîine.

El arăta îngîndurat.

– Întotdeauna faci abstenență în noaptea dinaintea unei apariții în fața instanței?

Ea se gîndi că era sarcastic acum, dar tonul lui nu era caustic. Era serios și cu adevărat curios, își dădu ea seama, și-și înăbuși un geamăt.

– Bineînțeles, Logan. Întocmai ca un atlet înaintea unei mari competiții. Noi, baracudele, ne antrenăm după aceeași rutină.

– Înțeleg.

– Logan... Oare el ar fi surprins dacă i-ar spune că abstenența ei de la sex nu avea nimic de-a face cu evoluția la tribunal, ci doar cu nevoia ei de dragoste pentru a da actului un înțeles? Nu mai fusese îndrăgostită de mult, mult timp.

– Ah, ce rost ar avea ? murmură ea și oftă. El probabil că n-ar crede-o. Ideea preconcepută a lui Logan despre femeia cu succes profesional era ca bătută în cuie în mintea sa și, în mod clar, includea și presupunerea lui că ea ar face sex cu parteneri ocazionali. Noapte bună, Logan, zise ea cu fermitate.

– Ne vedem mîine la tribunal, doamnă avocat.

– Nu, nu se poate. Cazul meu a fost desemnat judecătorului Wright.

- Viața e plină de mici surprize, nu-i așa, domnișoară Conway? Roger Writh m-a rugat să-i iau noile cazuri de mîine, pentru a-și putea programa o urgență la dentist. Și, bineînțeles, am fost de acord. Și închipuie-ți cît de surprins am fost cînd am văzut cine urma să se înfățișeze înaintea mea.

- Și... și știind asta m-ai sărutat astă-seară și ai încercat să mă zorești în pat, oricum? Krista era îngrozită. Dumnezeule, ce s-ar fi întîmplat dacă mă culcam cu tine? Cum ai fi putut sta pe scaunul judecătoresc și să iei o hotărîre imparțială după - după...

- Te asigur că talentele tale în pat nu m-ar fi influențat la tribunal, doamnă avocat. În nici un sens.

- Ai a naibii de multă dreptate că nu te-ar fi influențat. N-a venit încă ziua să trebuiască să mă culc cu un judecător pentru a cîștiga un caz. Și nu va veni niciodată! Împinse cu putere în broască și azvîrli ușa în lături. Noapte bună, domnule judecător Moore.

Logan citise odată că divorțurile nu erau cîștigate. Ci, mai curînd, erau pierdute de partea care făcea cele mai multe greșeli. În cazul „Marshall contra Marshall”, greșelile erau cu toptanul. James Fleener, avocatul lui Wilson Marshall, practic îi înmîna victoria Kristei Conway care, reprezen-

tînd-o temeinic și fără greșeală pe Alice Marshall, făcuse partea opozantă să apară cît se poate de rău.

Krista își făcuse bine datoria de detectiv și dezvăluise bunuri ascunse, care nu fuseseră mărturisite de Wilson. Chemase un contabil juridic, care analizase veniturile din afacerea lui Wilson Marshall, și un statistician al unei societăți de asigurare, pentru a evalua planul de pensionare al lui Marshall. Citase metodic contribuția lui Alice Marshall în douăzeci și opt de ani de căsătorie și rostise cu pasiune un discurs despre cei ce participă la făurirea unui cămin și apoi sînt înlocuiți.

Chiar și aprodul ar fi putut da verdictul în acest caz, se gîndi Logan. O urmărise și o ascultase pe Krista, observîndu-i îndemînarea și cît era de expertă, cu o admirație pur profesională. Sentimentele personale nu intrau aici. Era doar un singur mod de a decide în cazul „Marshall contra Marshall”. Judecătorul Moore îi acordă lui Alice Marshall tot ceea ce ceruse avocata ei pentru cea pe care o apăruse.

Denise și Lauren sosiră în vizită, la scurt timp după ce Krista ajunsese acasă în acea după-amiază. Făcu floricele în cuptorul cu microunde pentru o gustare și împletise părul fetelor în coadă franțuzească, în timp ce pălăvrăgeau despre școală,

programe la televizor, discuri și, da, despre Amy Sue Archer.

– Nu-mi vine să cred, zise Denise, fumegînd, a avut tupeul să revină cu un telefon aseară, după ce Mitch îi spusese că tata ieșise în oraș să se întâlnească cu o tipă. Și tata a răspuns la telefon înainte să avem vreo șansă să ridicăm noi iarăși.

Asta trebuie să se fi întîmplat cînd Logan se întorsese după ce o condusesse pe ea acasă, se gîndi Krista.

– Era...ăă, bucuros să vorbească cu ea? întrebă ea, în ciuda propriului dezgust.

– Nu știu, zise Denise. Dar nu puteam să-l lăsăm pe tata să vorbească cu bătrîna vrăjitoare veninoasă. Așa că Lauren s-a prefăcut că-i este rău.

Lauren se prinse de burtă și începu să se tăvălească pe podea.

– Mă doare burtica! O să dau afară! Ajutor! răcni ea ca din gură de șarpe.

– Ar fi fost greu de purtat o conversație romantică cu zarva asta la cap, zise Krista sec.

– Păi, da! rînji Lauren, „suferințele” ei luînd în dată sfîrșit.

– Astfel, îngrozitoarea Amy Sue a fost înfrîntă din nou. Krista se încruntă gînditoare. Dar dacă tatăl vostru vrea într-adevăr să se însoare cu ea, copii? Credeți că e cinstit să sabotăți șansele lui de fericire pentru simplul motiv că voi trei nu... țineți la acea femeie?

Drumuri împletite

– Tata n-ar putea fi niciodată fericit cu Amy Sue, zise Denise plină de încredere. Dacă se însoară cu ea, noi va trebui să mergem să locuim cu bunica și lui i-ar fi groaznic fără noi.

– Îngrozitoare zicea că va trebui să plecăm, adăugă Lauren, aprobându-și sora din cap. Ne urăște tot atât de mult, cât o urim noi pe ea.

– Amy Sue v-a zis asta? Krista era îngrozită. A spus că nu veți locui cu tatăl vostru dacă se mărită cu ei? Tatăl vostru știe asta?

– Bunica ne-a zis să nu-i spunem, o lămurii Denise. Ea zice să-i dăm lui tata timp să-și vină în fire și, dacă după o vreme nu-și dă seama cum e de fapt Amy Sue, atunci îi va spune ea. Așa că am hotărât să-l ajutăm pe tata să-și vină în fire ceva mai repede.

– Îți place tatăl nostru, nu-i așa, Krissy? întrebă Lauren fără ezitare.

Krista văzu ce turnură urma să ia conversația și o abătu repede.

– O, nu mă tîrîți și pe mine în asta. Sînt sigură că tatăl vostru își va veni în fire de unul singur, fără nici un ajutor de partea mea. Își privi ceasul. Acum, dacă mă scuzați, voi face un duș și-mi voi spăla părul. Am o întîlnire în seara asta.

– O întîlnire? repetă Lauren. Se încruntă și mina ei se lipi de burtă. Mă simt...

– Te simți bine, Lauren! Krista rîse și avu un imbold s-o îmbrățișeze. Ți-am văzut reprezentația, ții minte?

Denise zîmbi.

– Cred că e bestial că te întâlnești cu cineva, Krista. Cum îl cheamă? E drăguț? Ți place mult?

– Îl cheamă Jeremy Litman și cred că e drăguț, Denise. Krista surîse. Dar de-abia îl cunosc. Ne-am întâlnit la o întrunire a Asociației membrilor baroului și mi-a cerut numărul de telefon. E prima noastră întâlnire. Aștept să mă sune în curînd pentru a-i da adresa.

– Vom sta și vom răspunde noi la telefon pentru tine, cît timp ești sub duș, se oferi Denise cu drăgălășenie.

– Chiar vreți? Întrebă Krista cu tot atîta drăgălășenie. Durează doar cîteva minute. Dacă sună, veniți și mă scoateți de sub duș. Zîmbi celor două fete. Iar ele răspunseră cu un zîmbet.

Ieși de sub duș după zece minute și intră în halatul ei albastru-cenușiu de bumbac. Denise și Lauren o urmară în dormitor ca să o vadă cum se machia.

– Ador felul în care îți faci ochii, Krista, spuse Denis admirativ. Mi-i vei face cîndva și pe ai mei?

– N-ai nevoie decît de o umbră de fard, Denise. Fetele de paisprezece ani, care se spoiesc cu mult tuș și rimel, arată ca niște mici prostituate.

– Parcă ai fi tata. Denise se autoservi cu fardul verde ca marea. Nu-i așa, Lauren?

Lauren o aprobă.

– Ei bine, trebuie să-l ascultați pe tatăl vostru, zise Krista apăsât. E un om foarte înțelept. Doar

Drumuri împletite

pentru că un șarpe ca Amy Sue îl are în gheare, nu înseamnă că nu știe ce-i mai bine pentru voi, copii. Își privi ceasul. Jeremy ar fi trebuit să mă sune pînă acum. Voi două sper că nu ați receptat convorbirea cît am fost sub duș, nu-i așa? adăugă ea, tachinîndu-le.

Denise și Lauren riseră cu naturalețe, cîtuși de puțin ofensate de acuzația făcută în glumă.

– Telefonul n-a sunat deloc, Krista. Hai, Lauren, mai bine am merge acasă, la cină.

– Ce vom mîncă? întrebă Lauren.

– Ce-a mai rămas din pui. O să-l amestec cu o conservă de ton. Știi, voi substitui puiul cu ton.

– O, superb! Cred că-mi va fi cu adevărat rău!

– Și mie. Urăsc să gătesc. Denise privi spre Krista, care le urmărea amuzată. Îți place să gătești, Krista?

– Da, îmi place. Își puse mîinile pe cîte un umăr al fetelor și le însoți pe scări în jos. Și dacă n-aș ieși cu Jeremy Litman, v-aș arăta ceva mai bun de făcut cu ce-a mai rămas din puiul vostru.

Ce se întîmplase cu Jeremy? se întrebă Krista cîteva ore mai tîrziu. Merse pînă la bovindoul din sufragerie și se uită afară. Era aproape ora nouă, ea murea de foame și Jeremy Litman încă nu sunase. Se încruntă și suspină nerăbdătoare. Putea înțelege dacă a stat la lucru pînă tîrziu, dar

n-ar fi putut avea politețea să-i spună că va întârzia?

La ora nouă și patruzeci de minute își făcu un sandviș. La zece, se pregăti pentru culcare. Îi trăsesese clapa! Ce lichea lipsită de bun-simț era Jeremy Litman! Urmări știrile pe postul local de televiziune al metropolei, apoi decise să se culce. Pe cînd scotea învelitoarea de pe pat, observă micul telefon, cuplat la linia principală, așezat pe podea, cu receptorul scos din furcă.

Se holbă la el consternată. Oare de cît timp nu era în furcă? Oare încercase Jeremy s-o sune toată seara doar ca să obțină ocupat? N-avea cum să dea altfel de ea. Cum se mutase de curînd, noua ei adresă nu era în cartea de telefon, iar operatorii de la informații nu dezvăluiau asemenea lucruri.

Tao i se alătură pe pat cu un mieunat.

– Tu ai făcut asta? își întrebă înfuriată siameza. Odată văzuse motanul, veșnic curios, investigînd telefonul care stătea pe noptieră. Dărimase receptorul din furcă și fusese atît de speriat de zgomotul făcut, încît fugise. Tu ai dărimat telefonul de pe noptieră, Tao? Tao mieună și începu să toarcă.

Krista oftă.

– Jeremy Litman, probabil, consideră că eu sînt o lichea lipsită de bun-simț. Oare să-l sun și să-i explic ce s-a întîmplat?

Se hotărî să-l sune, iar apoi regretă că o făcuse. Jeremy Litman o supusese unei tirade pline de furie, refuzînd să vadă măcar o picătură de

Drumuri împletite

umor în acea situație. Krista se decise să nu se mai întâlnească niciodată cu cineva care reacționa atât de violent, la o simplă întâmplare nefericită, și i-o și spuse. Jeremy îi trânti telefonul.

– Cum a fost întâlnirea ta de aseară, Krista? întrebă Denise în după-amiaza următoare. Ea și Lauren sosiseră la scurt timp după întoarcerea Kristei de la birou.

Krista se strîmbă.

– Nu mă-ntreba! Seara a fost un dezastru și n-am ieșit în oraș.

Lauren deveni radioasă.

– O, ce păcat!

– Te vei mai întâlni cu el? întrebă Denise.

Krista scutură din cap.

– În nici un caz.

Denise și Lauren schimbă ușoare zîmbete satisfăcute. Krista, gînditoare, își mușcă buza de jos. Copiii Moore nu ezitaseră să saboteze telefoanele lui Amy Sue pentru tatăl lor. Oare era posibil...?

– Krista, zise Denise repede, îți aduci aminte că, seara trecută, ai zis că ne-ai putea arăta ceva mai bun de făcut cu ce-a mai rămas din pui? Ei bine, tot mai avem rămășițele puiului. Tata ne-a scos la un hamburger, ieri-seară. Poți veni să mă ajuți să fac cina în seara asta? Te rog!?

Lauren prinse mîna Kristei în mînuța ei.

– O, te rog, vino, Krissy!

Krista se gîndi, apoi zîmbi.

– Ei bine, de ce nu?

Drumul spre locuința copiilor fu străbătut repede. Îi va arăta Denisei cum să facă puiul, orezul și legumele la tavă, și apoi va pleca – cu mult înainte ca Logan să ajungă acolo. Vasul era la cuptor și ea era gata să plece acasă, cînd Mitch o prinse într-o discuție despre testele de la liceu. Avea de gînd să le treacă și voia să audă opiniile ei despre teste. Apoi Lauren o tîrî în camera ei să-i arate toate păpușile Barbie.

Cînd Logan intră pe ușă, Krista era înoă acolo. O privi îndelung. Purta o bluză de culoarea lavandei și blugi-unicat, și se gîndi că arată minunat. Sexy și de dorit. Își aminti cum îi simțise buzele pe ale lui. Își aminti gustul lor și parfumul ei feminin delicios. Înghiți cu greu.

– Krista ne-a pregătit cina, anunță Denise. Spune-i că trebuie să stea și să mănînce cu noi, tată.

– Trebuie să plec, zău, zise Krista, dînd s-o șteargă, în ciuda protestelor zgomotoase ale copiilor.

Logan petrecuse, mult prea mult timp, în ziua aceea, gîndindu-se la Krista și jurase să și-o scoată din minte. Acum își aminti de acel jurămint.

– Insist să stai și să iei cina cu noi, se auzi el zicînd. Oare de unde venise asta? se întrebă. Nu vom accepta un răspuns negativ.

Drumuri împletite

Cina a fost încântătoare. Mîncarea la tavă a fost delicioasă, copiii erau vorbăreți și amuzanți și Krista se distră de minune. La fel și Logan. Compania Kristei îl înflăcăra și era atît de plăcut să-i urmărești conversația, plină de naturalețe, cu copiii lui.

La sfîrșitul mesei, Mitch se ridică în picioare și zise:

– Denise, Lauren și cu mine vom avea grijă de vase și vom face ordine în bucătărie. Voi doi mergeți în sufragerie, ascultați muzică veche, dansați, relaxați-vă. Zimbi către surorile sale. Distrăți-vă.

Logan își frecă fruntea și respiră adînc. Fiul său era la fel de subtil ca un raid de bombardamente.

Krista își împinse scaunul.

– Trebuie să mă duc acasă. Pisicile își așteaptă cina.

– Tata te va conduce acasă, zise Lauren cu hotărîre.

Krista îl privi pe Logan, colțurile buzelor încercînd un zîmbet:

– N-am mai făcut scena asta o dată?

– Asta e a doua filmare. Se ridicară amîndoi și el o luă de braț. Ne vedem mai tîrziu, copii.

– Mult mai tîrziu, zise Mitch, jubilînd.

Pe cînd Logan și Krista parcurgeau distanța celor două blocuri pînă la casa ei, el se hotărî să deschidă subiectul.

– Simt că trebuie să mă scuz pentru potrivirile

machiavelice ale copiilor. Dacă își cunoștea bine copiii – și și-i cunoștea – aceștia nu se vor lăsa și potențialul situației penibile și stingheritoare va deveni copleșitor. Sper că nu te-ai simțit jenată.

– Nu, zîmbi Krista, ușurată că Logan spusese ceva. Știa că el fusese jenat. Expresia de pe fața lui îl trădase. Se hotărî să facă lumină asupra întregului subiect. Mă întreb dacă vom fi supuși la o campanie ca cea pentru Amy Sue, dar în sens invers.

Zîmbetul lui Logan era forțat, se gîndi Krista. În mod evident, nu-i plăcea să glumească în legătură cu dulcea și tradiționalista sa prietenă. Păcat că el era singurul care nu știa că femeia era o viperă deghizată! Merseră pînă la ușa ei și ea scotoci în geantă după cheie.

– Vreau să te felicit pentru victoria ta în cazul Marshall, zise Logan privind-o. Cercetarea ta, prezentarea ta – totul a fost superb, în toate sensurile. Este una din deciziile cele mai simple pe care le-am avut de luat.

Zîmbetul Kristei dogorea.

– Îți mulțumesc, Logan.

– Și am fost complet de acord cu pledoaria ta privind situația celui ce participă la construirea unui cămin, pentru ca apoi să fie înlocuit. E un scenariu foarte deprimant – o femeie, căsătorită de ani de zile, are grijă de soț și de casă, crește copiii și e deodată azvîrlită afară, cînd soțul hotărăște să deguste farmecele altei femei, mai tinere.

Drumuri împletite

Fără a fi muncit vreodată, o astfel de femeie nu poate să se întrețină singură și adeseori înfruntă sărăcia lucie, pentru întâia dată în viața ei. Mă bucur că Alice Marshall a găsit o avocată care să o reprezinte cu atita talent.

– Mă bucur că ai decis în favoarea ei, zise Krista. Și că Wilson Marshall s-a hotărât să facă economie la onorariul avocatului său, alegându-l pe Fleener și nu pe cineva ca Ross Perry.

– Fleener a fost atroce, aprobă Logan. Dar nu am tendința să favorizez partenerul înlocuit, indiferent de competența avocatului. Spre deosebire de dumneata, doamnă avocat, eu stau în ambele părți ale fileului, în chestiuni de morală.

Tăișul din intonația sa era inconfundabil. Krista se uită cu ochii mari la el.

– Ce vrei să zici?

– Vreau să spun că tu reprezinți pe oricine se întâmplă să-ți fie client, indiferent de părerile tale personale. Dacă Wilson Marshall te-ar fi rugat să-l reprezinți, ai fi făcut orice îți stătea în putere s-o împiedici pe Alice să câștige tipul de decizie pe care l-a câștigat azi.

– Nu-i adevărat, zise Krista înfierbîntată.

– Nu-i adevărat?

– Nu! Niciodată nu mi-aș încuraja un client să încerce să-și jupoaie soția de ceea ce îi aparține în mod legal!

– Deci, ești o baracudă cinstită? Logan luă inelul cu chei de la ea și introduse una din ele în

broască. Suficient de înnebunitor, se dovedi a fi cheia potrivită. El deschise ușa, își răsuci un braț în jurul taliei ei și o tiră înăuntru, în micul și întunecatul hoi. Scumpo, „baracudă cinstită“ e un oximoron. O contradicție totală între termeni.

Ea se smulse de lângă el.

– Poți să iei decizii la tribunal, domnule judecător, dar n-ai nici un drept să faci judecăți în chestiuni morale cu privire la mine! Se încruntă la el, cu pieptul zbatându-i-se de indignare. Ura – ura ta extremă îmi taie răsuflarea.

Sentimentele lui Logan pentru Krista se tot acumulaseră și deodată explodaseră când se uită în jos, în ochii ei fierbinți, albaștri.

– Asta e ceea ce-ți taie răsuflarea, zise el, și o trase în brațele sale, înainte ca ea să fi avut timp să clipească. Instinctiv, Krista își propti degetele de pieptul lui. Apoi gura lui puternică și dominatoare se făcu stăpînă peste a ei.

Ea reacționează automat la manifestarea lui de agresivitate masculină. Deși mîinile îi erau prinse între ei, reuși să-și elibereze una pentru a-i împinge un umăr, într-o încercare de a se elibera. Eforturile ei erau zadarnice. El era atît de mare, atît de puternic. O înconjurase complet, îmbrățișarea sa fiind prea tare pentru a ceda.

Totuși, după doar cîteva secunde, ea nu-și mai dorea să fie liberă. Gura lui se mișca peste a ei, fierbinte și hotărîtă și cerîndu-și drepturile. Limba lui se înfipse printre buzele ei și gura ei se des-

chise pentru el. Ea îl degustă; îi inspiră năvalnica mireasmă masculină. Îi simți căldura și duritatea corpului lui lipindu-se de al ei, pe când limba lui îi pătrundea în gură, complet și adânc, într-o simulare incredibil de incitantă a actului erotic.

Ochii ei se închiseră și mîna ei încetă să-i mai împingă umărul. În schimb, se răsuci în jurul gîtului lui într-un gest de supunere, vechi de cînd lumea. Sentimentul romantic, ascuns cu grijă dar totuși puternic, din personalitatea ei, se ridică rapid la suprafață. În sfîrșit, i se întîmplase! se gîndea încetoșat. Întîlinise, în cele din urmă, bărbatul care o putea domina.

Totul căpăta un sens în ochii ei, acum, de la cît de intens îl conștientizase pe Logan, în momentul cînd îl zărise întîia oară la tribunal, pînă la reacțiile ei neobișnuit de pasionale din acest moment. Chiar și opoziția lui promptă față de ea părea logică acum. Simțise aceleași sentimente puternice pentru ea și echilibrul lui fusese zdruncinat, ca și al ei. Dar în spatele acestei fațade de ostilitate, de dezaprobare, fusese atras de ea. O dorise, așa cum o dorea acum.

Sărutul lui se prelungi la nesfîrșit; adîncindu-se, devenind tot mai sălbatic, tot mai fierbinte. Mîinile lui Logan alunecară în buzunarele de la spate ale blugilor ei îi și prinse în palme fesele tari, frămîntîndu-le cu degetele lui lungi și ridicînd-o spre el.

Ea gemu sub gura lui. Dovada pasiunii lui se afla tare, puternică între ei.

~ Logan! Nu era sigură dacă îi rostise numele sau dacă acesta reverbera în capul ei. Se răsuci în brațele lui, încercînd să se apropie mai mult, să aibă parte de mai mult din el.

Nu mai simțise niciodată în felul acesta. Nu mai trecuse niciodată printr-o nevoie atît de profundă și de elementară de a se topi într-un bărbat, de a-l proclama ca fiind al ei, la fel de sigur cum el o marcaseră ca fiind a lui. Trupul ei pulsa, ardea. Pentru Logan. Doar pentru Logan.

El o ridică, ținînd-o sus la pieptul lui. Brațele ei îi împresurară gîtul, iar degetele îi mîngîiau ceafa, împletindu-se ușor în părul lui negru.

Erau la jumătatea scărilor cînd o făptură cu blană și gheare veni zburînd prin aer, aparent de nicăieri, și ateriză direct pe burta Kristei. Krista era mult prea prinsă în convulsiile pasiunii pentru a reacționa rațional, și cu judecată. Dacă ar fi fost în deplină stăpînire a facultăților sale mintale, și-ar fi dat imediat seama că era Tao, care se lansase ca un proiectil, cerșind atenție în modul ei tipic.

Dar pisica siameză era ultimul lucru pe care-l avea în minte cînd Logan o purta pe scări în sus, atît de romantic, iar aterizarea neașteptată a lui Tao o surprinsese total dezorientată. Țipă și se smuci sălbatic, făcînd pisica jucăușă să bată în retragere pe umărul lui Logan, ghearele ei săpînd în carne cu ascuțimea unor ace.

– Dumnezeu mare! strigă Logan. Ce-i asta? Lucrurile se întâmplau prea repede pentru ca mintea lui, îmbătată de pasiune să le recunoască. O scăpă din brațe pe Krista pe cînd încerca frenetic să se elibereze de făptura cu blană, agățată pe umărul său. Tao mieună tare și rămase pe loc.

– O pisică? Mintea lui Logan începu să funcționeze. Fusesse atacat de o pisică, care se înțepenise pe umărul lui și refuza să se desprindă.

Dacă ar fi urmărit scena la televizor, probabil că ar fi găsit că e amuzantă. Trăind-o, ea adusese multă tensiune, estompînd simțul umorului. Ce dracu' se întâmplă, Krista?

Cu un zgomot surd, Krista ateriză în genunchi pe scările acoperite cu mochetă. Se ridică repede în picioare și coborî scările pentru a bijbii în întuneric după întrerupătorul aflat la picioarele acestora. Cînd se aprinse lumina, Logan se găsi uitîndu-se în ochii albaștri ai unei pisici siameze zburlite.

Înșfăcă pisica. Tao mieună indignată și sări jos, o gheară neagră lăsînd în urma ei o zgîrietură prelungă pe gîtul lui Logan.

Ochii Kristei se măriră la vederea singelui.

– Logan, îmi pare rău! Se năpusti pe scări în sus, pînă în dreptul lui. Oh, chiar că a sfîșiat pielea! Lasă-mă să...

Logan se dădu înapoi cu o treaptă.

– Ce altceva mai ai ascuns pe aici, în afară de

feline ucigașe? Cîini polițiști? Dobermanii mîncători de oameni?

– Am două pisici și...

– Sînt două? Cînd atacă și cealaltă?

– Logan, asta nu s-a mai întîmplat înainte. Tao e chiar foarte cuminte. El dorea atenție, și se crede încă un piscoiaș. Știi, întotdeauna obișnuia să sară pe umerii mei cînd era mic și...

– Ghearele lui nu s-au transformat în pumnale încă, încheie Logan strîmbîndu-se. Își atinse cu grijă zgîrietura cu degetele, iar ochii săi îi întîlniră pe ai Kristei.

– Lasă-mă să-ți curăț zgîrietura, zise ea cu o voce răgușită. O voi spăla și voi pune ceva astringent pe ea. Îi luă mîna într-a ei și îl tîrî după ea. Haide!

Logan îi permise să-l conducă în baie și fu impresionat de nuanța de verde și ivory, ale acesteia. Se așeză pe marginea lată a căzii de culoare verde.

– Deci, doamna avocat se ocupă și de medicină. Un hobby, îmm? Privirea lui o examină, observînd mîinile tremurătoare, ridicarea și coborîrea inegală a pieptului ei. Era foarte speriată, cum zice un vechi cîntec. Și nu de pisică, era sigur de asta.

O izbucnire de triumf masculin tălăuzi prin el. El era cel ce zdruncinase calmul Kristei Conway. Elanul lui o transformase pe doamna bombardier într-o femeie tremurînd de pasiune pentru el. Pen-

tru el!

Uită de pisică și de zgîrietură. O încîntare ce nu avea nimic sacru în ea îl cuprinse. Își puse mîinile pe șoldurile ei și o trase între picioarele sale. Inima Kristei tresăltă și mîna îi tremură în timp ce tampona zgîrietura.

– Durează doar un minut, zise ea, încercînd să-și ascundă sentimentul de jenă. Sper că nu te doare prea tare.

– O, mă doare ca naiba, zise Logan, cu un zîmbet de crocodil flămînd. Se simțea îndrăzneț și agresiv masculul lăudăros și cuceritor! Mă doare unde nu mă atingi.

El îi privi ochii cum i se măresc, văzu îmbujorarea colorîndu-i obraji. Era palpitant să descopere că poseda această eficace putere sexuală asupra ei. Fusese riguros, și conservator, și chibzuit, un model de cetățean și de părinte, pentru un timp atît de îndelungat, și nu-și dăduse seama că puteau exista și alte dimensiuni ale personalității sale.

Krista încercă să nu ia în seamă insinuările lui Logan, ocupîndu-se de rană. Turnă niște apă oxigenată pe un tampon de vată și atinse cu el zgîrietura.

– Știu că trebuie să usture chestia asta, zise ea încet, încercînd să împrăstie atmosfera erotică încărcată. Ești foarte viteaz că nu țipi.

– Primesc vreo răsplată pentru că sînt atît de viteaz? Sîinii ei erau la același nivel cu fața lui.

Simțurile lui erau strînse. Știu ce mi-ar plăcea. Prinsoarea lui se strînse, ancorînd-o temeinic pe loc, iar gura lui se deschise cu îndrăzneală asupra unui sîn acoperit de îmbrăcăminte. Chiar și prin dubla barieră a sutienului și a bluzei, putea simți moliciunea sînului și sfîrcul tare.

– Logan, suspină adînc Krista. Genunchii aproape că i se îndoiră și se încleștă de umerii lui. Gura lui se mișcă avidă și ea respiră violent, fiind străpunsă prin chiar miezul ei de o săgeată de excitare.

– Vreau să te văd goală, zise el. Ochii lui de tăciune erau lucioși. Vreau să te ating și să te gust. Vreau să facem dragoste. Degetele lui căutară nerăbdătoare nasturii bluzei ei. Acum, Krista. Hai să mergem în pat.

Ea dorea să-i cedeze. Romantismul din sufletul ei tînjise după împlinire cu acest om deosebit, care o trezise la o pasiune de care nu știuse că ar fi capabilă. Dar instinctele ei erau atît de fin acordate cu personalitate lui Logan, încît întrezări ceva în tonul lui, în afară de pasiune și nevoia imperioasă ce determinaseră reacția ei de mai înainte. Era un soi de insistență masculină dură – n-ar fi putut să o exprime în cuvinte, dacă ar fi încercat – care o puse instinctiv în gardă.

– Logan, zise ea încet, e prea curînd. Mintea ei începea să se lumineze, și încercă să-și explice

sentimentele față de el. N-am vrut să te aduc în starea asta, să încep ceva ce nu aveam de gând să termin. Purtarea mea din seara asta nu-mi stă cîtuși de puțin în fire. Nu știu ce a dat peste mine. Nu mă complac în relații întîmplătoare. Nu m-am culcat niciodată cu un bărbat pe care îl cunoșteam de cîteva zile.

– Nu? El păru, incontestabil, neîncrezător și stomacul ei se strînse.

– Nu! Se simți fierbinte, de parcă ar fi ars de febră. Adevărul ieșea la lumină, dar era dureros. Dar tu crezi că eu fac asta mereu, nu-i așa? Întîlesc un bărbat, îl aduc în patul meu...

Putea vedea asta în ochii lui și un val uriaș de furie o inundă. O furie care era, în mod egal, amestecată cu dezamăgire și durere. Răspunsul ei pasional pentru Logan fusese unic pentru ea, ceva deosebit, ceva provocat de reacțiile magice dintre ei. Crezuse că a fost la fel și pentru el. Și se înșelase, se înșelase amar.

– Crezi că sînt una dintre hedonistele acelea oscilante, zise ea, care sar în pat și afară din el, cu inima ușoară, cu oricine se-ntîmplă să apară, și... și te-ai gîndit să apuci și tu o bucățică. Vocea ei crescuse. Cum se făcuse de rîs! Dar mai ales ce proastă fusese! Asta nu era decît un fel de excursie sexuală pentru tine, pentru satisfacerea ego-ului tău!

Logan se ridică în picioare. O domina, dar ea

nu era speriată de înălțimea lui.

– Vreau să facem dragoste, în noaptea asta, zise el cu o voce vibrantă. Durerea din ochii ei albaștri îl sfișie. Se simți ca un ticălos, ca un pro-fitor lipsit de scrupule. Sentimentul acesta era nou pentru el și îl detesta.

– Și tu ți-ai dorit-o, Krista, continuă el. Nu încerca să-mi spui că nu-i așa. Știa că încerca să-și liniștească sentimentul de vinovăție. Era o tipă sofisticată, de la oraș, acea „femeie cosmopolită”. Nu era de presupus că astfel de femei consideră seducerea și relațiile de o noapte ca fiind firești?

Krista se năpusti ca o furtună afară din baie și în jos, pe scări. Logan o urmă repede.

– Ieși afară din casa mea, îi porunci ea, și deschise ușa de la intrare ca să-și întărească porunca.

El o privi uimit. Ochii ei erau strălucitori. De lacrimi nevărsate? Era îngrozit. El nu făcuse niciodată o femeie să plîngă.

– Krista, eu...

– Vreau să plec!

– Îmi pare rău că...

– Îți pare rău doar că n-ai marcat golul în noaptea asta. Trebuia să fi bănuît, trebuia să fi știut, se gîndi Kirsta disprețuitoare. Atitudinile lui față de femei erau luate din epoca de piatră și ea fusese suficient de idioată să se lase tîrîtă de curent. Fusese prostesc de naivă și patetic de romantică. Fusese tot ceea ce în mod normal nu era.

Ea își înfipse dinții în buza de jos și ridică din umeri. Furia ei începea să pălească și acum se simțea obosită și deprimată.

– Cred că nu te pot învinui, zise ea plat. Operăm pe lungimi de undă diferite, asta-i tot. Credeai că ai nimerit în aceeași traistă cu un spirit libertin din punct de vedere sexual. Credeai că privesc sexul la fel cum îl privește ciocîrlia.

N-ar fi fost oare uluit, se gândi ea, să afle că ideile ei despre sex și dragoste erau mult mai de modă veche și mai tradiționaliste decît ale acelei păpuși „Barbie însuflețită”, Amy Sue? El n-ar crede-o. Nu Logan Moore, bărbatul care împărțea femeile în categorii bine delimitate: fecioarele, oricît de intrigante ar fi, meritau respect și căsătorie, în timp ce femeile cu succes profesional urmau să fie folosite pentru sex lipsit de un înțeles.

Logan văzu fulgerul de dezamăgire ce-i umbri ochii albaștri. Era incomensurabil mai rău decît furia ei. O rănise, se gândi el posomorît. Era altfel decît orice femeie pe care o întîlnise. Nu-și imaginase vreodată că o femeie ca ea l-ar putea dori, dar ea o făcuse. Și el o rănise. O, da, erau laturi ale personalității sale pe care nu știuse că ar exista. Laturi alarmante.

– Noapte bună, Logan, zise ea apăsător. Nu vru să-l privească.

– Operăm pe lungimi de undă diferite, repetă el gînditor. Dacă am crezut că am de-a face cu un spirit liber din punct de vedere sexual, tu ce gîn-

deai Krista?

Oh, dacă ar ști... fața Kristei ardea. El o crezuse o veterană versată a revoluției sexuale; n-ar crede niciodată că avusese fantezii romantice în care îl vedea drept iubitul destinat de soartă. Acum că nu era în brațele lui, că se eliberase din gheara pasiunii, cu greu putea crede ea însăși.

– Krista? Logan se apropie cu un pas.

Ea se îndepărtă.

– Du-te acasă, Logan, zise ea obosită.

Tao alege acel moment pentru a li se alătura, împleticindu-se printre gleznele lor și torcînd sonor, cerînd astfel să i se acorde atenție.

– Acum vrea să ne împrietenim, zise el strîmbîndu-se. Se aplecă să mîngîie motanul în același moment în care Krista se aplecă să-l ridice. Mîinile lor se atinseră pe blana lucioasă a lui Tao. Fețele lor erau foarte aproape.

– Krista, zise Logan, făcînd o încercare. Era cuprins de durere pentru ea. Fusese atît de blîndă și de dulce, atît de docilă și comunicativă! Și el stricase totul, încercînd s-o facă pe armăsarul. Fusese prins de propriul său rol și încercase să ia cu egoism ceea ce ea dorise cu generozitate să-i dăruiască.

Ea se ridică, ținînd pisica în brațe.

– La revedere Logan, zise ea pe un ton de concediere, care nu putea fi greșit interpretat.

Știa că ar fi fost prostesc din partea lui s-o mai preseze. Toate celelalte le făcuse prost în seara

Drumuri împletite

asta. În mod sigur, era momentul să plece.

– Noapte bună, Krista, zise el încet și ieși din casă. Ea închise repede ușa în urma lui.

Un timp îndelungat, fiecare rămase de fiecare parte a ușii închise, uitându-se la ea. Apoi Tao sări din brațele Kristei și fugi spre bucătărie, mieunînd insistent, cerînd ca ea să-l urmeze. Ea îl urmă.

Afară, Logan aruncă o ultimă privire asupra ușii masive și începu să meargă încet, în susul străzii, spre casa sa.

Saze

Lauren stătea pe treptele verandei din față cînd Krista parcă pe alee, în după-amiaza următoare. Cerneală, marele motan negru, dormita liniștit în brațele fetitei.

– Bună, Krissy! strigă Lauren. L-am găsit pe Cerneală pe verandă. Și ce crezi? Iarăși vinează. Era o veveriță mică, moartă în curte.

– O, nu! gemu Krista și se strîmbă. Cerneală întotdeauna își depozita victimele în curte. Și erau multe; semăna cumva cu un ucigaș plătit din lumea pisicilor. Diavolul a zbughit-o pe ușă cînd

plecam la birou, azi-dimineață. Bineînțeles, a fugit când am încercat să-l prind și l-am lăsat în pace pentru că mă grăbeam să ajung la o întâlnire de afaceri. Krista mîngîie capul mare al motanului. Acesta deschise un ochi galben și o cercetă cu un aer de plictiseală. Lauren zîmbi în sus către ea.

Krista îi răspunse tot printr-un zîmbet. Era ușurată să o vadă pe Lauren azi. Conducînd spre casă de la birou, se întreba dacă furtuna de azi-noapte cu Logan va însemna sfîrșitul prieteniei ei cu fiica acestuia. Gîndul o deprimase. Ținea cu adevărat la Lauren și aștepta cu nerăbdare vizitele ei zilnice.

– Am îngropat veruța între petunii, zise Lauren, în timp ce intra tropăind în urma Kristei, cu pisica cea mare în brațe. Am folosit o piatră ca să sap groapa.

– Mulțumesc, Lauren. E o ușurare să nu trebuiască să sapi un mormînt, după o zi lungă la birou.

Evident, se gîndi Krista cu ușurare, copilul n-avea idei despre ceea ce se petrecuse între ea și tatăl ei, seara trecută. Ea și Lauren își puteau continua prietenia, fără ca spectrul lui Logan, ce o bântuia, să se interpună între ele.

Tao le dădu binețe în hol cu un mieunat răgușit.

– Vrei să le dau eu să mănînce? întrebă Lauren, lăsîndu-l jos pe Cerneală pentru a-l ridica pe Tao.

– Ar fi minunat, draga mea. Imi va da posibilitatea să urc ca să mă schimb. Krista aruncă fetei un zîmbet recunoscător și urcă scările. Lauren

știa unde se aflau toate lucrurile din bucătărie, iar Krista profită de ocazie să-și scoată rochia de mătase gri cu bordo și să-și pună o pereche de pantaloni subțiri de bumbac de culoare albastru-imperial, și o bluză de bumbac, împestrițată cu desene colorate, copiate dintr-o carte de amuzament.

Își zări chipul în oglinda camerei de toaletă în momentul când își punea rochia pe umeraș. Avea cearcăne sub ochi și fața îi era palidă și trasă. Azi, fusese o zi dificilă, în mod deosebit. Marcia Landau fusese la ea, și plînsese și blestemase vorbindu-i de apropiata luptă pentru copil dintre ea și soțul ei. *Aș da și ultimul bănuț din averea mea ca micuța Julie să-mi fie încredințată doar mie!* strigase întruna Marcia. Se pare că, asta devenise o obsesie pentru ea.

Din câte auzise Krista de la Ross Perry, Gary Landau etala aceleași sentimente. *Îi dau lui Marcia tot ce am, poate să ia totul, dar trebuie să-mi fie încredințată doar mie micuța Julie!* acesta era refrenul plin de pasiune al lui Gary Landau. Cazurile de încredințare a copilului erau întotdeauna emoționante și dificile pentru toți cei implicați, dar cei al familiei Landau promitea să fie în mod deosebit astfel.

Krista oftă și porni să coboare scările. Știa că nu putea da vina pentru proasta ei dispoziție doar pe cazul Landau. Astăzi, arăta obosită pentru că era într-adevăr obosită. Stătuse trează ore întregi

noaptea trecută, retrăind momentele acelea furtu-noase, în brațele lui Logan Moore. Și tresărise întotdeauna când ajungea la ultima parte, momentul când își dăduse seama că Logan o vedea doar ca pe un număr fierbinte în programul lui. Nu era nimic mai mult pentru el decât un stimul erotic, pe când ea...

Scutură din cap ca pentru a și-l limpezi, a scăpa de amintirile tulburătoare. Reacționase față de Logan Moore ca o romantică cu privirea încețoșată. Ca să nu zicem ca una cu mintea încețoșată. Primise exact ceea ce merita.

Privirea ei căzu mașinal pe calendar când intra în bucătărie. Era douăzeci și cinci septembrie.

Cu șase ani în urmă, în ziua asta, fratele ei, Eric, și avocatul său asociat, Craig Raddison, fuseseră uciși când avionul particular, la bordul căruia se aflau, se sfărâmasă în munții din vestul Virginiei. Krista îi condusesese la aeroport și imaginea lui Eric, înalt și blond, așa cum se îndrepta el spre micuțul avion cu motoare îngemănate, îi flutură prin minte. Era ciudat că-și putea aminti fiecare detaliu despre Eric, pe când avea probleme să-și evoce orice imagine a lui Craig. Ciudat, pentru că fusese logodită cu Craig Raddison. Plănuiiseră să se căsătorească în anul următor.

Telefonul începu să sune, întrerupându-i amintirile triste. Lauren sări să răspundă și Kristei îi veni să zîmbească. Entuziasmul cu care fetița se grăbea să răspundă la telefon reușea întot-

deauna s-o amuze.

Era mătușa Kristei, Helen.

– M-am gândit azi la tine, Krista. N-am putu să las să treacă ziua de azi fără să-ți dau un telefon.

Au urmat și alte telefoane. Două, de la vechi colegi de liceu, trei, de la prieteni apropiați, care fuseseră cu ea când aflatese îngrozitoarea veste. Părinții ei. O verișoară. O altă mătușă.

– Chiar că primești o mulțime de telefoane, zise Lauren după ce Krista termină o nouă convorbire. Cum se face că toată lumea sună ca să vorbească despre Eric?

– Azi, e o aniversare specială în familia mea, Lauren, explică Krista. O aniversare tristă. Fratele meu a murit într-un accident de avion acum șase ani.

Lauren se ridică și-și aruncă brațele în jurul Kristei, îmbrățișînd-o strîns. Brațele Kristei încercuiră automat micul trup musculos, și o trase aproape pe Lauren. Era profund mișcată. Nu se așteptase la un răspuns atît de emoționant din partea unui copil, dar de fapt Lauren era un copil care fusese atins el însuși de o tragedie – moartea mamei sale în urmă cu patru ani.

Era ceva profund liniștitor să o ții în brațe pe fetiță, se gîndi Krista. Copiii erau un izvor de speranță și bucurie, făcînd permanent legătura între trecut, prezent și viitor. În mod neașteptat, Logan îi veni în minte. Se gîndi că el trebuia să simtă o mare satisfacție că avea trei copii care constituiau

un testament viu al dragostei pe care el și soția sa o împărțiseră.

Dacă Eric ar fi avut un copil! Își zise ea, oftînd ușor. Dar el gîndise că va fi suficient timp pentru asta. Nu se grăbise deloc să se așeze la casa lui și să se însoare.

Dar Eric era o parte din ea, nu-i așa? Prin urmare, putea să trăiască printr-un copil al ei. Gîndul era un izvor de mîngîiere dar și de durere, deoarece nu se întrezărea nici un copil de-al ei în viitorul previzibil:

Ciocănelul de alamă de la ușa din față bătuse, apoi se auzi soneria. Lauren privi în sus spre Krista și își zîmbiră una alteia. Meraseră împreună spre ușă, brațul lui Lauren fiind încolăcit strîns în jurul taliei Kristei, iar brațul Kristei pe după umerii fetei.

Pe mica verandă se afla Logan.

– Bună, tată! Lauren se aruncă în brațele lui. Ochii lui Logan îi întîlniră pe ai Kristei și îi susținură privirea peste capul copilului.

Krista își simți stomacul strîngîndu-i-se. Se uită repede într-o parte, fără să-i pese că era prima care își dezlipea privirea. Nu era pregătită să-l revadă pe Logan. Inima începu să-i bată cu zgomot surd în coșul pieptului. De ce trebuise să vină după Lauren tocmai astăzi? Înainte, Denise sau Mitch dădeau întotdeauna un telefon sau veneau ei înșiși după Lauren.

– Denise și Mitch sînt în mașină, zise Logan.

Sîntem în drum spre restaurantul specializat în preparate din pește de pe autostradă. Ți-ar face plăcere să vii cu noi la cină, Krista?

– O, da, Krissy! Te rog, zi da! strigă Lauren, sărînd în sus și-n jos.

I-ar fi plăcut să spună da, să-i facă o bucurie lui Lauren, dar nu se putea să se supună durererii și jenei pe care i le producea compania lui Logan Moore.

– Îmi pare rău, dar chiar că nu pot, zise ea. Se întoarse să intre în casă.

Logan se găsi dintr-o dată în spatele ei, atît de aproape încît îi putea simți răsufierea caldă cum îi mîngîia ceafa.

– Tuturor ne-ar face plăcere să vii cu noi, Krista.

– Nu! Negația ei era mai mult față de sentimentele ei pentru el, decît un răspuns la vorbele lui. El deținea un puternic magnetism erotic cu care o atrăgea și, episodul nefericit din seara trecută nu părea să-l fi diminuat deloc.

Un fulger de nerăbdare trecu prin ochii lui Logan. Era obișnuit să fie ascultat, atît datorită poziției sale în justiție, cît și forței proprii sale personalități. Dorința de a da la o parte refuzul Kristei și de a o înșfăca, pur și simplu, ca s-o ducă la mașină, îl atrăgea incredibil de mult.

Se forță să îndepărteze această dorință.

– Te rog, vino, Krista, zise el, cu o voce profundă. Își petrecuse jumătate din noaptea precedentă și cea mai mare parte a zilei de astăzi

gîndindu-se la ea, și pedepsindu-se aspru că o judecase greșit, în întregime.

Ea nu îi răspunsese doar pentru că el era bărbatul plin de dorință, iar ea, femeia cu viziuni liberale, dorise să adauge încă o creștătură alături de celelalte de pe stîlpul patului. El profitase de pasiunea deosebită ce arsese între ei, folosind-o împotriva ei. El o rănisese și, după rigiditatea din ținuta ei și răceala din ochii ei albaștri, nu avea de gînd să-i mai dea o șansă.

– Nu-ți place peștele, Krissy? întrebă Lauren. Am putea merge în altă parte, nu-i așa, tată?

– Lauren, îmi plăce peștele, dar...

– Nu vrei să iei cina cu noi? Lauren privi stăruitor de la Krista la tatăl ei, cu o căutătură îndurerată în ochii ei mari, căprui.

– Bineînțeles că mi-ar plăcea să iau cina cu voi, zise Krista. Doar că trebuie să mă uit peste niște hîrtii în seara asta, și... Privirea ei se opri pe fața îngrijorată a lui Lauren. Nu dorea să rănească sentimentul fetei. Și nu hotărîse ea că prietenia ei cu copiii Moore va sta separat de afacerile cu tatăl lor? Dar bănuiesc că trebuie să-mi iau timp liber să mănînc, îmm?

– Da! exclamă Lauren ușurată. Prinse mîna Kristei și apoi luă și mîna tatălui ei. Hai să mergem! Încercă să-i tragă pe cei doi.

Krista rîse de fermitatea hotărîrii fetei.

– Am nevoie de două secunde ca să-mi iau geanta și să-mi trec un pieptene prin păr.

– Nu-i nevoie să-ți mai faci griji pentru pieptene, zise Logan încet. Arăți frumoasă ca întotdeauna, doamnă avocat.

Ea îi aruncă o privire înghețată și se abține de la orice comentariu.

Mitch și Denise o întâmpină cu căldură, în momentul când se apropiase de mașina familiei Moore, un *Dodge Aries* de culoare maronie.

– Poți să stai în spate cu mine și cu Denise, Krissy, zise Lauren cu bucurie.

– Cred că Mitch va ceda locul din față invitatei noastre, replică repede Logan.

Mitch scoase un geamăt.

– Tată, de-abia încap în locul din spate. Îi aruncă Kristei o privire de martir. Știai că asta-i una dintre cele zece mașini cel mai puțin furate din America? Pot să-ți fac o listă de motive.

– Mitch speră că te vei oferi să mergi cu mașina ta, Krista, zise Denise zîmbind. E îndrăgostit de *Bentley*-ul tău. Moare de dorință să meargă cu el.

Mitch nu se deranjă să nege.

– Mașina ta e cea mai teribilă din câte am văzut. Pe bune, Krista, nu e la îndemîna oricui.

– Îmi amintesc cum era fratele meu la șaisprezece ani, zise Krista, și zîmbi aducerilor-aminte. Era nebun după mașini! Dacă lui Eric i s-ar fi dat ocazia să conducă un *Bentley* decapotabil albastru ca safirul, la șaisprezece ani, ar fi zis că a atins Nirvana. Zîmbetul ei înflori. Ti-ar plăcea să con-

duci mașina mea pînă la restaurant, Mitch?

– Dacă mi-ar plăcea? Mitch arăta împietrit. Aș putea?

– Categorie nu, zise tatăl său.

Krista scotoci în geantă și îi înmînă lui Mitch cheile de la mașină.

– Presupun că ai un carnet de conducere.

– Îi am de patru luni! Mitch luă cheile; ochii lui negri erau iluminați.

– Krista, nu cred că e o idee bună, zise Logan.

– De ce nu? Are permis și restaurantul e la o distanță de zece minute cu mașina de aici. Vocea Kristei era provocatoare. Te asigur că polița mea de asigurare e plătită în întregime, domnule judecător Moore.

– Lasă-l să conducă, tati, zise Lauren.

– N-avem nimic de pierdut decît viețile noastre, zise Denise cu nerușinare.

– Denise! Logan se încruntă la ea, dezaprobindu-i obrăznicia. Mitchell, tu să...

Nimeni, în afară de Krista nu mai era acolo să-l asculte. Mitch, Denise și Lauren se urcau deja în Bentley-ul ce era parcat pe aleea Kristei.

– Ați pierdut runda aceasta, domnule judecător, zise Krista. Îi aruncă un mic zîmbet rece și se depărtă să se alăture celorlalți.

Mitch conduse pînă la restaurant fără nici un incident. De fapt, era un șofer destul de precaut, observă Krista amuzată. Se oprea pentru două sau trei minute la fiecare stop, fie că se apropiau

mașini sau nu. Krista sătea în față lângă el, iar Logan în spate, cu Denise și Lauren.

S-au simțit bine la restaurant. Mîncarea a fost excelentă și, conversînd cu și prin intermediul copiilor, nici Logan și nici Krista nu simțiră penibilul pe care îl anticipaseră. Logan insistase să conducă la întoarcere, și Krista își ascunse un zîmbet. Se pare că Mitch nu era singurul care admirase *Bentley*-ul și nutrise dorința să-l conducă.

Krista nu se gîndi la nimic cînd Logan trase mașina în fața casei lui, presupuse că el și copiii vor coborî aici și ea va conduce singură acasă. Logan avu alte idei.

– Voi trei intrați și eu o s-o conduc pe Krista acasă, le spuse el copiilor.

– Nu e nevoie, zise Krista de pe bancheta din spate, unde stătea cu fetele. Sînt capabilă să conduc singură pînă acasă.

– Bineînțeles că ești, zise Logan din toată inima. Dar am de gînd să te conduc în siguranță pînă la ușa ta.

Krista dori să-i spună că, dacă era să se ia după seara precedentă, ar fi mult mai în siguranță mergînd acasă singură. Dar Mitch, Denise și Lauren erau mult prea atenți, și ea nu îndrăzni să aducă aminte despre seara trecută, cu ei trei în preajmă.

– Un gentleman întotdeauna conduce o doamnă pînă la ușa ei, îi spuse Logan lui Mitch această platitudine.

Drumuri împletite

– Dar dacă doamna respectivă nu dorește ca gentlemanul să o conducă pînă la ușă? îl întrebă Krista.

Logan o urmări cu o privire leneșă.

– Gentlemanul tot o conduce pe doamnă pînă la ușa ei.

– Atitudinea asta nu e cavalierească, domnule judecător. Hai să coborîm, copii.

Ea și copiii coborîră repede din mașină. Logan rămase așezat în spatele volanului. Părea să nu aibă nici o intenție să se miște.

– Aici e cheia de la casă, zise el. Scoase o cheie de pe brelocul său și i-o dădu lui Mitch. Mă întorc îndată ce o conduc pe Krista acasă. Trebuie să iau mașina noastră de la ea. Zîmbetul lui amabil o făcu pe Krista să strîngă din dinți.

O bătuse în privința asta, își zise ea. Și el o știa. N-avea altă alternativă decît să-l lase să o conducă pînă acasă pentru a-și putea lua înapoi mașina.

Ea le ură copiilor noapte bună și se așeză pe locul din față. Logan așteptă pînă cei trei copii intrară în casă, apoi porni din curbă.

Nici unul nu vorbi în scurta lor călătorie. În momentul în care el opri în fața casei, Krista întinse mîna spre butonul portierei.

– Așteaptă! Logan se aplecă peste scaun și-i prinse brațul, reținînd-o. Ies afară și-ți deschid portiera.

– Un gentleman întotdeauna deschide portiera

unei doamne? Copiii nu-s aici, Logan. Nu trebuie să respecti regulile etichetei pentru mine.

El nu dădu drumul brațului ei.

– Dar așa doresc, Krista.

– De ce? Tu nu crezi că sînt o doamnă. Ieri-noap-te ai arătat foarte clar ce crezi că sînt. Pe loc, își regretă cuvintele. Ultimul lucru pe care voia să-l discute cu el era seara precedentă.

– Cred că ești cu adevărat o doamnă și vreau să-ți dovedesc că și eu pot fi un gentleman. Vreau să vorbesc cu tine despre ce s-a întîmplat seara trecută, Krista. Prinsoarea lui rămase puternică, dar degetele începură să-i mîngîie încet, aproape absent, brațul. Vreau să spun cît de rău îmi pare că te-am rănit. Ar fi de vreun ajutor să știi cît de profund regret?

Inima ei tresări. Era profund conștientă de apropierea la care se afla el, de forța sa fizică, pe cînd o ținea. Dacă s-ar fi lăsat pe spate doar cîțiva centimetri, capul ei s-ar fi rezemat de umerii lui puternici. Dorința ei de a face astfel o alarmă.

– Krista, spuse el cu o voce răgușită, atrăgător de răgușită.

Ea simți un fior de panică îndemnînd-o să fugă de el, dar și-l reprimă imediat. Nu-și putea permite să se comporte ca o fecioară nevrozată din epoca victoriană. Nu-l putea lăsa să o aducă în starea asta.

– Seara trecută a fost o greșeală din partea amîndurora, domnule judecător Moore. Ea îi înde-

părtă mîna de pe brațul ei, demonstrativ și cu fermitate. Propun s-o uităm amîndoi.

– Sînt de acord. S-o lăsăm în urma noastră... și să o luăm de la capăt. Vrei să iei masa cu mine, mîine seară?

– Nu, mulțumesc, am alt program.

El se încruntă.

– Te întâlnești cu cineva?

– Da. Noi, mîncătoarele de bărbați, trebuie să ne devorăm porția de carne proaspătă, după cum știi. Deschise portiera și ieși din mașină.

Cu o frustrare crescîndă, Logan o privi depărtîndu-se. Îi arăta extrem de clar că nu voia să mai aibă nimic de-a face cu el. Și n-avea nici o idee cum să-i schimbe hotărîrea, își dădu el seama posomorît.

Împotriva voinței lui, ieși din mașină și îi înmîină cheile. Ea merse cu pași mari pînă la intrarea din față și el o urmă, cu un pas sau doi în spatele ei.

În momentul în care Krista văzu ușa ușor întredeschisă, știu că ceva nu era în ordine. Închisese și încuiase ușa cînd plecase cu Lauren și Logan, era sigură de asta. Și mai era ceva în neregulă, ceva ce nu observase pînă acum. Casa era complet întunecată. Iar ea știa că lăsase lumina din hoi aprinsă.

Se răsuci, brusc buimăcită, și se izbi de Logan care stătea exact în spatele ei. Imediat, mîinile lui îi prinseră umerii ca s-o liniștească.

– Logan, am încuiat ușa înainte de a pleca. Își

simțea gura uscată și nodul ce se cuibărise în gâtul ei datorită îngrijorării. Și...și știu că am lăsat lumina aprinsă.

Logan privi ușa și întunericul din interior. Sprâncenele lui se împreunaseră de îngrijorare.

– Arată de parcă cineva ar fi dat o spargere, zise el.

Inima ei păru să se oprească, apoi porni într-un ritm sălbatic.

– Nu... nu vreau să aud așa ceva, zise ea cu nervozitate, umezindu-și buzele cu limba. Dorise ca el să nege lucrul de care ei îi era teamă. Am crezut că o să spui ceva liniștitor de genul „Ești sigură că ai încuiat ușa? Ești sigură că ai lăsat lumina aprinsă?”

– Krista, te-am văzut aprinzînd lumina și te-am urmărit închinînd ușa.

Privirea ei se îndreptă spre fața lui.

– Atunci crezi că... Nu putu termina propoziția.

– Hai să mergem alături la vecini și să-i rugăm să folosim telefonul lor, ca să sunăm la poliție. Brațul lui alunecă pe după umărul ei și o întoarse de la ușă în jos, pe alee.

Deodată auziră un mieunat.

– Tao! Krista se smulse de lângă Logan și deschise larg ușa. Dacă i-au făcut rău...

– Krista, nu intra, zise Logan. Hoții s-ar putea să fie încă înăuntru și... Se întrerupse cînd își dădu seama că Krista nu avea de gînd să-l asculte. Era deja înăuntru.

O urmă. Ea aprinsese luminile și cocoloșea în brațele ei motanul siamez ce torcea.

– Pare să nu fi pățit nimic, șopti ea tremurat, alintându-l.

Logan intră repede în sufragerie și aprinse o lampă. Camera era într-o dezordine totală, cu mesele, scaunele și lămpile răsturnate. Un fulger de blăniță neagră făcu o traiectorie de la canapea în hoi.

– Cerneală e și el bine, zise Krista cu ușurare, în momentul când se alătura lui Logan în sufragerie. O! gemu ea văzînd priveliștea.

– Știi ce lipsește? întrebă Logan concis.

Ea aprobă din cap.

– Televizorul, aparatul video și casetofonul stereo. Camera era ca după un naufragiu, încît nu știa dacă lipsește altceva. Tremura. Niciodată nu mai fusese jefuită. Imaginea camerei jefuite, gîndul că un străin pătrunsese prin efracție în casa ei și scormonise prin lucrurile ei, luîndu-i bunurile, îi făceau rău. Înghiți fierea care îi ardea gîtul și ținu mai strîns motanul. Tao obiectă față de strînsoarea ei. Cu un mieunat indignat, se răsuci pentru a se elibera și sări din brațele ei fugind pe scări. Ea se întoarse pentru a-l urma.

– Krista, nu urca. Dacă...

Din nou ea nu-l ascultă. O luă la goană pe scări în sus, strigîndu-l pe Tao.

Nu erau hoți în casă, dar își făcuseră prezența simțită. Sertarele erau trase și răsturnate în că-

mera de la etaj, pe care Krista o aranjase ca pe un birou. Peste tot se aflau hîrtii împrăștiate. În cele trei dormitoare ale ei și în cele două camere de oaspeți, sertarele fuseseră golite și lenjeria, prosoapele și așternuturile de pat erau împrăștiate de jur împrejur pe pardosea.

– Era un televizor mic, portabil, aici și a dispărut, zise Krista. Se holbă la dezordinea care înainte fusese dormitorul ei ordonat și îngrijit. Și caseta mea cu bijuterii lipsește.

Logan privi mai atent la Krista. Era palidă și tremura.

– Stai jos, ordonă el, și o conduse spre pat. O împinse ușurel să se așeze pe marginea acestuia. O să dau telefon la poliție.

Totul i se părea ireal Kristei, de parcă s-ar fi aflat într-un vis. Îl auzi pe Logan formînd numărul 911 pentru urgențe, spunîndu-și numele și dînd adresa. După ce încheie convorbirea, se așeză lîngă ea și-i luă mîna într-a lui.

– Au zis că o să vină imediat. Stai aici și încearcă să te liniștești, Krista.

– Mulțumesc că ai rămas cu mine, Logan. Mi-ar... mi-ar fi fost greu să fac față singură. Vocea ei suna de parcă ar fi provenit de la altă persoană. Se agăță de mîna lui Logan, avînd nevoie de căldura și puterea ce o degaja. Tremura, totul în ea se frămînta și îi era nespus de recunoscătoare lui Logan pentru prezența lui plină de calm.

El își puse brațul în jurul mijlocului ei și ea își

îngropă fața la pieptul lui. El o ținu strâns și ea se simți fantastic de protejată. Rămaseră în tăcere pînă ce sosi poliția. Krista își simțea picioarele moi, parcă avea cauciuc în glezne, pe cînd ea și Logan porniră pe scări în jos. Se ținu strîns de balustradă.

Logan își petrecu brațul în jurul taliei ei.

– Ușurel, acum, zise el aproape în șoaptă. Ea își permise să se rezeme de el și-i aruncă un mic zîmbet recunoscător, care lui îi merse la inimă.

– Conținutul casetei dumneavoastră cu bijuterii? Întrebă ofițerul. El și partenerul său controlaseră prin casă și acum scria o listă a obiectelor dispărute.

– Nu erau prea multe în ea, zise Krista. Încercă să-și amintească. Îmi port ceasul. Și inelul cu opal al bunicii și inelul de aur cu sigiliu al lui Eric. Erau de neînlocuit din punct de vedere sentimental și era bucuroasă că nu erau pierdute. Aveam ceva bijuterii pentru ținuta de gală și – o, nu! Lipsește inelul meu de logodnă. Suspină adînc cînd își dădu seama.

– Diamant? Întrebă polițistul. Cîte carate? .

– Trei, zise ea moale.

Ofițerul de poliție fluieră cînd auzi ce mărime are diamantul și se întoarse la notițele sale. Logan

o privi cu ochi mari, cu capul vîjiindu-i – și nu din cauza mărimii diamantului.

– Inelul tău de logodnă? întrebă el. Dintr-o dată îi era greu să respire. Ești logodită?

– Am fost logodită, îl corectă ea. Craig a murit într-un accident de avion, exact acum șase ani, împreună cu fratele meu Eric.

– Eric e mort? Logan o privi intens, uimirea sa cu privire la moartea lui Eric depășind șocul provocat de inelul de logodnă al Kristei. Îi luă ambele mîini într-ale lui. Krista, îmi pare foarte rău. Din tot ceea ce mi-ai spus despre Eric, începusem să simt o anumită înrudire spirituală cu el.

Și după numeroasele aluzii pline de dragoste ale Kristei referitoare la fratele ei, Logan putuse ghici cît de mult suferise ea pentru pierderea lui.

– Știu cum e să pierzi pe cineva pe care îl iubești din tot sufletul, continuă el. Și să-ți pierzi atît fratele, cît și logodnicul, în același timp, trebuie să fi fost distrugător.

Krista văzu compasiune și înțelegere în ochii calzi, de tăciune, ai lui Logan.

– Da, zise ea încet. A fost o pierdere groaznică. Se agăță în continuare de mîinile lui, încălzindu-se la dogoarea privirii lui. Simți o legătură între ei, erau doi oameni ce supraviețuiseră unor tragedii și care își reconstruiseră viețile; acum erau mai triști, dar mai înțelepți și mai puternici.

Ofițerul de poliție se întoarse lîngă ei.

– Voi pune la dosar acest raport. Dar să nu vă

bazați că veți primi ceva înapoi, chiar dacă prindem hoții, adăugă el descurajat. De obicei, scapă de marfă imediat după ce o procură.

– Suspectați pe cineva? Aveți vreo idee cine a făcut-o? întrebă Logan.

Ofițerul scutură din cap.

– A fost o invazie de spargeri prin zonă. Credem că sînt tineri care au nevoie imediată de bani lichizi pentru droguri. Aceleași lucruri s-au furat din fiecare casă jefuită, televizoare și chestii ca astea. Ceea ce pot vinde rapid pe stradă. Au lăsat la o parte picturi valoroase și colecții de artă scumpe pentru că, în mod evident, nu le cunosc valoarea. Se încruntă văzînd încuietoarea spartă a ușii din față. Vă sugerez să vă procurați yale puternice pentru toate ușile, domnișoară Conway. Tipul ăsta de încuietoare e slab. Orice amator poate pătrunde înăuntru, după cum ați văzut.

Ofițerul de poliție plecă, iar Logan și Krista rămaseră față în față în hoi.

– Nici nu știu de unde să încep să aranjez, zise Krista. În cele din urmă, reușisem să așez totul după mutare și acum trebuie s-o iau de la capăt. Vocea îi era tremurătoare și încercă să zîmbească.

– Nu vei face nimic în noaptea asta, zise Logan cu fermitate. Te iau să-ți petreci noaptea la noi.

Ar trebui să refuz, își zise Krista. Era atît de mult de făcut aici, ar trebui să înceapă să lucreze

chiar acum.

– E drăguț din partea ta că mă inviți, dar nu mi se va întâmpla nimic aici Logan.

– Mergi sus și fă-ți o geantă, Krista.

– Nu mi-e frică să stau singură. Eu...

– Sau voi împacheta eu pentru tine. Hainele tale ar trebui să fie destul de ușor de găsit. Sînt împrăștiate pe jos.

– Nu pot să las pisicile singure aici. Bănuiesc că trebuie să fi părut irațională. Lăsase pisicile singure peste noapte, înainte. Dar, în acel moment, se simțea cam irațională.

– Le luăm cu noi. Voi încărca lucrurile lor în mașina mea pînă tu împachetezi.

– Logan, ce va fi dacă hoții se întorc. Nu credea că o să-i fie frică să rămînă în propria ei casă, dar, în ciuda cuvintelor ei curajoase, nu dorea să fie aici în noaptea asta.

– Nu se vor întoarce, zise el. Au luat deja ce și-au dorit de aici. O prinse de mînă și o conduse pe scări în sus. Adună-ți lucrurile, Krista.

Ea se supuse de parcă era în transă, își împachetă lucrurile fără a fi pe deplin conștientă de ceea ce făcea. Logan puse geanta ei, pisicile, cutia pisicilor, vâsutele pisicilor și mîncarea pentru pisici în mașina sa, în timp ce ea stătea pe locul din față, simțindu-se total uluită.

Trebuie să fi fost într-o stare de șoc, cugetă Krista cu mintea încețoșată. Era o ușurare să-l lași pe Logan să gîndească în locul ei, să ia deciziile.

Încă o dată îi era profund recunoscătoare pentru prezența sa.

Mitch, Denise și Lauren au fost tulburați de vestea spargerii, deși încântarea lui Lauren de a avea pisicile la ea acasă îi temperă furia. Mitch duse bagajul Kristei într-unul din dormitoarele suplimentare și îi arătă baia alăturată. Denise îi aduse un teanc de reviste. Lauren ceru să aibă ambele pisici în camera ei. Apoi Logan îi evacua pe cei trei puști din dormitorul Kristei.

– Krista a trecut prin momente grele în noaptea asta, îl auzi ea spunându-le copiilor pe când îi dădea pe ușă afară, în hoi. Are nevoie de calm și liniște.

De fapt, ei îi părea rău să-i vadă plecând. Încercă să găsească interes pentru una din revistele pe care i le dăduse Denise, dar fără nici un folos. Se simțea nervoasă și tensionată. Când tună dintr-o dată, ea tresări. Un fulger care brăzda lung cerul o enervă și mai tare.

Făcu o baie prelungită, sperînd că o va liniști, și se schimbă în cămașa de noapte, una gen combinezon, de mătase, într-o nuanță de albastru pastelat. Zgomotul ploii răpăind pe pervazul ferestrei o făcu să tresară. Oftă. Baia nu o ajutase. Era încă încordată ca un arc.

Știind că era în zadar, se sui totuși în pat și încercă să adoarmă. Peste o oră, aprinse veioza și-și întinse mîna după una din revistele Denisei. Ploaia nu se potolise, fulgerele luminau la inter-

vale cerul. Trăsnetele păreau să se întetească. Cuvintele tipărite de pe pagină se încetoșară.

Se gîndi la Logan. Ce s-ar fi întîmplat dacă n-ar fi insistat să o conducă pînă la ușă, în noaptea asta? Ar fi trebuit să facă față coșmarului spargerii doar de una singură. Își aminti de senzația mîinilor lui mari ținînd-o ferm de mijloc.

Fusese atît de bun, atît de săritor. Oare îi spusese cît de mult apreciasse ajutorul lui? Îi mulțumise pentru tot ce făcuse pentru ea în noaptea asta? O calmase și tratase cu poliția. Făcuse patru drumuri pînă la mașină cu pisicile și întregul lor echipament, schimbase, fără să se plîngă, așternutul din cutia pisicilor, înainte de a o pune în spatele mașinii sale.

Neapărat, trebuia să-i mulțumească în mod corespunzător, se hotărî Krista. Merse de-a curmezișul camerei și era pe punctul de a-și scoate halatul roz din velur, din geamantan, cînd auzi o bătaie ușoară în ușă.

Înainte să fi putut să se miște sau să vorbească, ușa se deschise și Logan intra în cameră.

Sapte

Se priviră un timp îndelungat, în tăcere. Apoi Logan respiră profund. Privirea lui alunecă peste curbele ei atât de ispititor evidențiate de cămașa de noapte albastră, din mătase. Pielea ei era ușor îmbujorată, ochii ei de safir erau imenși, cum îl privea. Ace ascuțite de dorință îl săgetară.

– Am... venit să te verific. Vocea lui era răgușită și limba și-o simțea îngroșată. Își dresе glasul. Mă întrebam dacă... ai dori ceva. Ca, de exemplu, pastă de dinți sau mai multe prosoape, adăugă el

în grabă.

Oare venise în camera ei, pentru a-i oferi pastă de dinți și prosoape? se întrebă Krista. Sau spera să termine ceea ce începuse ieri-noapte, acum că ea îi stătea la dispoziție atât de aproape, în casa sa? Observase felul înfometat în care o privise și pe loc se puse în gardă.

– Sînt suficiente prosoape în baie. Vocea îi tremură puțin. Și mi-am adus propria pastă de dinți.

– Da, bine. Continuă s-o devoreze cu privirea. Ce părere ai atunci de ceva de băut? McCrory a lăsat un bar bine dotat, pe care sîntem invitați să-l folosim.

– Nu vreau nimic de băut, mulțumesc, zise ea tensionată.

– Nu complotez să te îmbăt ca să te aduc în pat. Făcu o strîmbătură. Krista, noaptea precedentă am făcut cea mai prostească greșală, presupunînd că te potrivești ideii mele preconceptuate despre o femeie de carieră care tratează sexul ca ceva banal. Nu am de gînd să măresc nenorocirea și să mă dau la tine în mod grosolan, cînd ești vulnerabilă din punct de vedere emoțional.

– Mă surprinde că gîndești că e posibil ca o femeie de carieră să fie vulnerabilă din punct de vedere emoțional, Logan. Nu putu rezista să nu-l înțepe. Nu sîntem noi toate intimidante, puternice

și dure? Pe lângă faptul că sîntem lipsite de moralitate și devoratoare din punct de vedere sexual, bineînțeles.

– Știi ce zi grea ai avut azi, Krista. Aniversarea dureroasă, șocul spargerii. Nu te învinuiesc că vrei să dobori cea mai apropiată țintă. Care se întîmplă să fiu eu.

Firea ei se înflăcăără.

– Știi ce faci și nu-ți sînt recunoscătoare, Logan. Încetează să... să mă manevrezi.

El zîmbi.

– Cred că ai nevoie de un tip special de manevrare în seara asta, Krista. Vreau să zic la figurat, bineînțeles.

– Ți-ar plăcea să fie la propriu.

– Iar ție ți-ar plăcea să mă împingi într-o cearță? Mă întreb de ce.

– Cum ești atît de expert în femei de carieră, sînt sigură că poți produce un motiv care să se potrivească tuturor ideilor tale preconcepute.

Un alt trăsnet zgudui ferestrele și Krista suspină adînc și tresări. Logan traversă camera și-i înconjură mijlocul cu un braț aducător de liniște.

– Nervii tăi sînt întinși. Degetele lui începură să mîngîie pielea fină, neacoperită, a umărului ei. Lasă-mă să-ți aduc băutura aceea, Krista.

Apropierea de ea îl ațîța. Logan inspiră mireasma ei feminină proaspătă și înghiți cu greu. Își

dorea să-și arcuiască mîna în jurul gîtului ei și să-i ridice fața către a lui. Dorea să o sărute, sorbindu-i toată dulceața, pe cînd i-ar fi lipit trupul ei catifelat de al lui. Se imagină cuprinzîndu-i sîinii în mîini, prin cămașa de noapte de mătase, apoi strecurîndu-și degetele pe sub cămașă ca să necăjească sfîrcurile ce înmugureau. Apoi ar fi luat-o în brațe și ar fi dus-o în patul larg unde ar fi mîngîiat fiecare centimetru al pielii ei catifelate... Dar știa că nu o va face. Nu putea, nu în noaptea asta. Krista avea acum nevoie de el într-un mod diferit.

O moleșeală delicioasă se răspîndea încet prin Krista. Dorea să se reazeme de trupul mare al lui Logan, să-și pună brațele în jurul mijlocului lui și să-și rezeme capul de pieptul lui. Să-și închidă ochii și să lase tensiunea obositoare să se scurgă din corpul ei.

Ca și cînd i-ar fi citit gîndurile, el o întoarse spre el și o înfășură în brațele sale.

– Logan, eu...

– Sst, gata, gata, Krista. Nu am de gînd să te zoresc în pat. Vreau doar să te țin în brațe.

Genele ei fluturară și se închiseră. Asta era exact ceea ce îi trebuia, ceea ce avea nevoie.

– Da, Logan, ține-mă în brațe, șopti ea. Ține-mă.

El o simți cum se lăsa pe el și o trase mai aproape. Un val incredibil de tandrețe pentru ea îl

străbătu, și se simți puternic și ocrotitor. Ea avea nevoie de el. Și deși o dorea, nu ridică nici o pretenție sexuală. Avea nevoie de un prieten în care să se încreadă, de un protector. El rîvnea să fie orice ar fi vrut ea.

Krista își petrecu brațele în jurul mijlocului lui și se ținu cu putere. Îi simțea căldura și puterea scurgîndu-i-se în ea, îi simțea grija și preocuparea pentru ea.

– Ai dreptate, zise ea. Vocea îi era înăbușită de pieptul lui. A fost o zi grea. Oftă adînc. Sînt atît de obosită, Logan.

– Știu. Mîinile lui liniștitoare se mișcau încet pe spatelul ei în mîngîieri prelungi. Ai nevoie de somn. Te va ajuta o înghițitură de coniac.

Ea zîmbi slab.

– Tot încerci să mă îmbeți, domnule judecător?

– Dacă asta e necesar pentru a te adormi. N-am venit aici să te seduc, Krista.

Ea se trase puțin și zîmbi în sus către el, cu mîinile odihnindu-i-se pe pieptul lui. Brațele lui îi încercuiau delicat talia. Se simțea apropiată de el. Fusesse bun cu ea. Ea avusese nevoie de el și el fusesse acolo pentru ea.

– Dar nu te-ar fi deranjat, zise ea glumeț, dacă aș fi fost dornică să sar în pat cu tine, în ciuda bunelor tale intenții.

Ei îi zîmbi și-i zise:

– Nu, nu m-ar fi deranjat deloc.

Ea era atît de frumoasă, că-i tăia răsufierea, se gîndi el, pe cînd privea în ochii ei dogoritori. Imboldul de a și-o atrage lîngă el și de a săruta era aproape irezistibil, dar, oricum, rezistă. Krista începea, în cele din urmă, să devină relaxată; semnele încordării dispăreau de pe fața ei. Nu dorea să strice pacea fragilă dintre ei.

– Urcă-te în pat, Krista. Îți voi aduce un coniac.

Ea aprobă din cap. El îi dădu drumul și se uită cum mergea spre pat. Privirea lui urmări unduirea ispititoare a materialului cămășii ei, care îi accentua fiecare rotunjime. Simți o căldură puternică împrăștiindu-i-se prin abdomen. Se întrebă dacă obraji i se înroșiseră.

Cînd ea alunecă dedesubtul învelitorilor, el se imagină alunecînd lîngă ea, aplecîndu-se peste ea, aflînd toate dulcile secrete ale trupului ei... Respiră profund.

– Mă întorc cu coniacul în cîteva minute.

Peste puțin timp se întoarse cu un păhărel de coniac în mînă. I-ar fi plăcut să stea pe marginea patului în timp ce ea îl va bea, dar nu avea încredere în el, în circumstanțele extrem de tentante. Ei doi, singuri în pat, într-un dormitor slab luminat... Își reținu un geamăt provocat de direcția pe care o apucau gîndurile lui. Nu, nu îndrăznea să stea pe patul acela.

Krista înghiți lichidul și îl simți dogoritor din gât pînă în stomac. Căldura o copleși rapid. Privi în sus spre Logan. Stătea la un metru de pat, privind-o intens cu ochii adînci, întunecați.

– Logan, vreau să-ți mulțumesc pentru tot ajutorul din noaptea asta. Pentru că ai fost aici cînd am avut nevoie de tine.

– Mă bucur că m-am aflat alături de tine, Krista, zise el încet. Privirea lui o susținu pe a ei, un moment, apoi se prelinse peste obraji ei, ușor îmbujorați, și peste buzele ei pline, ușor despărțite. Am învățat o altă lecție în noaptea asta, știi?

– O altă lecție?

Gura lui se arcui într-un zîmbet.

– Altă lecție despre riscurile ideilor fixe. Am presupus întotdeauna că o femeie deșteaptă, plină de succese în carieră și independentă, nu are nevoie de nimeni.

Ea reuși să zîmbească.

– Într-o zi, vei ajunge la uluitoarea concluzie că noi, femeile de carieră ce intimidăm, sîntem ființe omenești, la urma urmei.

– Cu adevărat ai avut nevoie de mine, Krista, în noaptea asta, zise el aproape uimit. N-am crezut că ai nevoie de ceva. Înclinații către ceva, da, dar nu nevoie. Ești o femeie atît de capabilă, de impresionantă, Krista.

– Iar tu preferi tinerele de douăzeci și doi de

ani, care mor de nerăbdare să se căsătorească și să-și părăsească slujba.

Logan se gîndi la Amy Sue Archer și se încruntă. Era acea tînă ră blondă, cu siluetă atrăgătoare, cu adevărat ceea ce-și dorea? Ea nu-i stîrnea pasiunea fizică și nu aveau nimic în comun, admise el. Era el bărbatul visurilor lui Amy Sue sau, în taină, ea îl vedea doar ca un bilet asigurat pentru masă? Se uită în ochii adînci și albaștri ai Kristei, simțindu-se teribil de încurcat.

Nu știa, iar Krista era la fel de încurcată. Bineînțeles, își dorea să fie puternică, nu slabă. Dar dacă puterea și capacitatea ei erau cele ce-i îndepărtau pe bărbați – pe Logan? Trebuia să joace rolul unei domnișoare fandosite, să-și minimalizeze abilitățile profesionale, să se schimbe în ceva ce nu era, pentru a avea dragostea unui bărbat? Era o alternativă tristă, pe care Krista știa că nu o putea alege.

– Mai bine te-aș lăsa să poți dormi puțin, zise Logan încet. Era epuizat el însuși. Părea că nimic nu era așa cum crezuse el. Se simțea de parcă lumea se întorsese cu susu-n-jos, de cînd o zărise întîia oară pe Krista Conway.

– Noapte bună, Krista.

Merse încet spre ușă.

– Logan, n-am un ceas deșteptător cu mine, zise Krista dintr-o dată. Vrei ca tu sau unul dintre

copii să veniți să-mi bateți la ușă, mâine dimineață?

El dădu repede din cap, aprobând, și părăsi camera. Krista se rezemă de perne. Furtuna continua cu furie afară, dar ea nu mai era tensionată de rostogolirile tunetelor și fulgerelor. Minte ei plutea într-o uitare plăcută și pleoapele i se închiseră grele. În foarte scurt timp, Krista căzu într-un somn adânc, fără vise.

Cînd Krista se trezi, camera era luminată de razele soarelui ce se revărsau prin crăpătura dintre perdele. Se rostogoli pe spate și se întinse cu mare poftă. Dormise bine toată noaptea și se simțea în formă, bine odihnită și explodînd de energie.

Apoi, se întîmplă să privească la ceas. Era ora zece și patruzeci și cinci de minute! Se ridică în capul oaselor cu un suspin adînc. Nu dormise în viața ei atît de mult, pînă atît de tîrziu. Ce se întîmplase cu bătaia de la ușă, de la șapte dimineața, pe care o ceruse. Dormise în ciuda ei? Sau uitaseră Logan și copiii s-o trezească.

Krista sări din pat și se repezi afară pe coridor, căutînd un telefon. În casă nu era nimeni, bineînțeles. Era vineri și Logan era la tribunal și copii erau la școală. Găsi un telefon în bucătărie. Tao și Cer-

neală erau acolo. Cerneală se însorea pe pervazul ferestrei. Tao alergă să o întâmpine cu un mieunat.

Krista formă rapid numărul de telefon de la biroul ei.

– Viky, zise ea cu răsufierea tăiată când secretara ei, Viky Bailey, ridică receptorul. Eu...

– A, bună, Krista, o întâmpină Viky. Te simți mai bine? Judecătorul Moore a sunat mai devreme să spună că nu vei veni la birou în dimineața asta, și mi-a spus totul despre spargerea de la locuința ta, de ieri-noapte. Ce păcat, Krista! Sper că-i vor prinde pe vinovați.

– Logan ți-a dat telefon să-ți spună că nu voi fi acolo în dimineața asta? repetă Krista incredulă.

– Îhî. A zis că ai nevoie de odihnă, după câte s-au întâmplat ieri, și să-ți amîn toate întîlnirile din dimineața asta. Vii la unu sau trebuie să-ți suspendez și întîlnirile din după-amiaza asta?

– Ți-a spus să-mi amîni întîlnirile din dimineața asta? repetă Krista nevenindu-i să creadă. Logan Moore hotărîse, în mod deliberat, să nu o trezească în dimineața asta. Mai mult, luase asupra sa sarcina să sune la biroul ei și să-i spună secretarei să-i amîne toate întîlnirile.

Era împietrită de curajul lui fantastic. Și apoi se înfurie!

– Nu-mi amîna întîlnirile de după-amiază, Viky. Sînt în drum spre birou, acum. Dar întîi mă voi opri la tribunal.

Cum îndrăznise Logan Moore să ia hotărâri în ceea ce o privea?! se gândi ea în timp ce se năpustea pe scări în sus. Cum îndrăzneala să-i dea ordine secretarei ei! Ce tupeu incredibil din partea acestui om! Făcu duș și se îmbracă într-un timp record, aproape aruncînd pe ea costumul cenușiu-sidefiu și bluza roz de mătase, pe care și le adusese cu ea seara trecută. Nu-și putea aminti să fi fost vreodată mai furioasă, în viața ei.

Ajunse la tribunal după douăzeci de minute și furia ei nu se temperase deloc. Merse cu pași mari spre șirul de birouri ce alcătuiau încăperile judecătorului Logan Moore. Deodată îi pică fisa că s-ar putea ca Logan să audieze un caz la tribunal și se întunecă violent. Asta era o confruntare care nu putea fi amînată! Dacă era nevoie, va intra în Curtea de Justiție și va cere o pauză. Atunci Logan ar simți pe pielea lui cum e să se amestecă cineva în orarul profesional al altcuiva.

– Judecătorul Moore e aici? întrebă ea pe tînărul funcționar ce stătea la o masă încărcată cu teancuri de dosare.

– Da, e în spate, în biroul său, replică funcționarul. Aveți o programare pentru a-l vedea?

– Nu! zise Krista și porni spre încăperile judecătorului. Funcționarul privi lung în urma ei și se hotărî, în mod înțelept, să nu se amestece.

Krista dădu furioasă ușa de perete și intră cu pași mari în birou. Tot furioasă trînti ușa în urma

ei. Purtînd roba sa neagră, Logan era așezat la un birou mare de mahon, scrutînd cu privirea cîteva volume ce stăteau deschise în fața lui pe masă.

El își ridică privirea și zîmbi cînd ea intră.

– Bună dimineăta, Krista.

– Vrei să-zici bună ziua! se răsti ea. Pentru că asta e: după-amiază! Și mulțumită ție, am pierdut întîlnirile de dimineăta.

Zîmbetul lui Logan nu păli deloc.

– Te-am privit azi-dimineăta, la șapte, și dormeai atît de adînc, încît am hotărît să nu te trezesc. Aveai mai multă nevoie de somn, decît aveai să fii la birou, Krista.

Ea își încheștă pumnii. Presupunerea lui, făcută pe un ton sigur, că el putea decide ce avea ea nevoie o înfurie și mai tare.

– N-aveai nici un drept să iei decizia asta pentru mine, Logan Moore. Ți-am zis că vreau să mă scol la șapte și am vorbit serios. Voiam să merg la birou în dimineăta asta. Voiam să-mi văd clienții!

– Sînt sigur că nu vei avea nici o problemă în a-ți reprograma clienții, Krista, zise el pe ton blînd, părintesc, care o făcu să scrîșnească din dinți, vexată. Aveai nevoie să dormi. Arăți minunat de odihnită astăzi. Toată încordarea, tensiunea și epuizarea au pierit de pe fața ta. Recunoaște, Krista. Îți vine să...

– Îmi vine să țip! Nu înțelegi ce vreau să zic?

– Vino aici și spune-mi, zise el, poftind-o. Își depărtă scaunul de birou și îl roti către ea, întin-

zîndu-i un braț.

Ea se holbă. Nu putea să se aștepte ca ea să se așeze pe genunchii lui!

Aparent așa era. Cînd ea nu făcu nici o mișcare spre el, Logan sări de pe scaun, o apucă și se reașeză, trăgînd-o în brațele lui.

– Logan, suspină ea. Furia ei fusese brusc înlocuită de șocul de a se găsi în brațele unui judecător, în biroul acestuia. Încercă să scape, doar pentru a ajunge cu brațele lui strînse în jurul ei, la fel de sigur ca o menghină de oțel.

Buzele lui alunecară pe curba sensibilă a gîtului ei, trimițîndu-i mici fiori prin șira spinării.

– Ei, zise el răgușit, ce ziceai?

Ea privi în jos către fusta ei gri, strîmtă. Materialul gros al robei lui negre îi atinse pielea cînd el alunecă o mîină de-a lungul picioarelor ei lungi și netede. Ea uită de plîngerea inițială și se concentră asupra celei mai noi și mai urgente.

– Lasă-mă jos, Logan!

El zîmbi, complet lipsit de căință.

– Nu, pînă cînd îmi dai un sărut.

– Ți-ai pierdut mințile, reuși ea să zică cu o voce înecată.

– Nu, deloc. Ambele lui mîini se mișcau acum în libertate, mîngîind-o de la talie pînă la coapsă. De fapt, mintea mea e foarte clară. Noaptea trecută a fost o revelație pentru mine, Krista.

Capul lui coborî și nasul se jucă cu al ei.

– Dormeari adînc ca un copilaș, cînd mi-am

aruncat o privire azi-dimineață. Îi mușcă buzele, apoi i le alintă cu limba lui. Stătea pe spate, cu brațele odihnindu-ți-se pe pernă, de o parte și de alta a capului, și arătai atât de dulce și de inocentă, ca un copilaș. Un copilaș frumos și încrezător.

Krista putea simți căldura și puterea trupului lui învăluind-o într-o mantie senzuală. Simți că se încălzea și ea și i se trezea dorința sub mâinile lui mângâietoare.

– Logan, protestă ea moale.

– Ai nevoie de mine. Vocea îi era profundă și gura lui trecu peste a ei pe când vorbea. Și am de gând să am grijă de tine, iubito. Palma lui se mișcă pe coapsa ei, învățându-i forma prin nailonul delicat.

Krista avu o dorință îndrăzneată, să-i simtă căldura mâinii pe pielea ei neacoperită. Propriile ei mâini erau proptite pe umerii lui, în aparență pentru a-l îndepărta. În schimb, începu încet, involuntar, să se relaxeze.

– Logan, asta e... Ei bine, asta e complet neregulamentar, cel puțin, zise ea cu o voce sugrumată, pe care cu greu și-o recunoștea ca fiind a ei. Dacă intră cineva...

– Nimeni nu intră în încăperile unui judecător, fără să bată la ușă și fără să primească permisiunea întâi, zise el. El zîmbi deasupra buzelor ei. Probabil ar trebui să aduc un amendament: cu excepția Kristei Conway. Dar nu contează, draga mea. Relația noastră te îndreptățește la anumite drepturi și privilegii.

Drumuri împletite

– Nu avem o relație. Nu ne cunoaștem de suficient de mult timp, protestă ea. Dar chiar și pentru propriile ei urechi aceste cuvinte sunaseră firav, neconvingător.

El o săruta și o mângâia, și ea devenea tot mai slabă, mai fierbinte și mai sălbatică. Începea să piardă orice simț al spațiului și al timpului. Fără a fi conștientă, își întări strînsoarea pe umerii lui și se lipi de el.

– Sînt de acord că lucrurile s-au produs rapid între noi, murmură el, cu o voce înceată și seducătoare, dar timpul nu e un factor de încredere în determinarea profunzimii unei relații, Krista.

Cuvintele lui îi fulgerară mintea ce i se învîrtea. Ea înțepeni, dintr-o dată neliniștită de turnura pe care o luase această conversație.

– Asta începe să sune ca o altă abordare pentru a mă aduce în pat, zise ea.

– Să presupunem că sînt de acord să-ți permit să decizi cînd vom face dragoste? Vrei să-ți cobori garda și să te liniștești, draga mea?

– Tu vei fi de acord să-mi permiți să decid? întrebă ea. Iritată de hotărîrea sa samavolnică, ea încercă să scape din brațele lui puternice, care o țineau captivă. Tu nu permiți și nu îți dai acordul pentru nimic, Logan Moore. Eu sînt cea care hotărăște cînd și dacă vom face dragoste.

Încercările de a-i scăpa din brațe nu-l clintiseră cîtuși de puțin pe Logan.

– Cred că asta e ceea ce tocmai am spus,

aprobă el calm.

– Dar cu unele diferențe cît se poate de importante.

– Avocatul tipic, nu-i așa, dragostea mea? Făcînd calambururi asupra semanticii. El îi zîmbi indulgent. Amîndoi avem drepturi și privilegii în această relație, Krista. Mi-am exercitat unul din drepturi azi-dimineață, cînd am luat decizia să te las să dormi, în loc să te trezesc să mergi la birou.

Își atinse ușor gura de a ei, gîdilîndu-i buzele cu ale lui.

– Și am dreptul ăsta, Krista. Da, totul e perfect clar pentru mine acum.

– Da? Chiar așa? Era greu să pară serioasă cînd răspundea micilor delicioaselor lui sărutări.

– Mmm-mm. Nu ești femeia afurisită, carieristă, cum mi-am închipuit la început că ești. De fapt, sînt gata să pariez că acel tip de femeie carieristă nici nu există. E doar un mit nefericit, perpetuat de bărbați care nu au descoperit încă adevărul.

Krista rămase absolut încremenită.

– Adevărul pe care l-ai descoperit tu?

– Da. O femeie plină de succese în profesie și ambițioasă are nevoie de un bărbat, tot atît de mult ca orice femeie tradiționalistă, sau poate chiar mai mult.

Ea trase adînc aer în piept.

– Are nevoie de un bărbat? repetă ea cu grijă.

– Exact. Indiferent cît de ridicate îi sînt venitul

și statutul profesional, o femeie are nevoie de un bărbat de care să se sprijine și care să aibă grijă de ea. Și cu cât se impune mai puternic și pare mai independentă, cu atât are, de fapt, mai multă nevoie de îndrumarea și protecția unui bărbat.

– Îndrumarea și protecția unui bărbat? repetă Krista. Ochii ei deveniseră incredibil de mari. Femeile, indiferent cât sînt de independente și de pline de succese în viața socială, au nevoie să fie dominate de bărbați? Asta e ceea ce zici, Logan?

– Da, zise el vesel. Cum am spus înainte, e foarte clar pentru mine acum. Mă întreb doar cum de nu mi-am dat seama mai curînd.

– Logan, răcni ea. Ceea ce ai făcut este că ai înlocuit o idioată de noțiune discriminatorie cu alta! O femeie independentă nu e nici o nemernică dură, ce trăiește în promiscuitate sexuală, nici vreo creatură slabă care are nevoie de dominația unui bărbat.

– Nu a oricărui bărbat, aprobă Logan. De exemplu, singurul bărbat de care tu ai nevoie sînt eu.

Krista privi în sus către el. Și ea ajunsese la o concluzie similară. Iar el o folosisese înpotriva ei acum două nopți, își aminti ea. Dar atât de multe se întîmplaseră de atunci!

Lucrurile erau diferite acum. Sau nu erau?

Neapărat trebuia să aștepte.

– Ceea ce te pune într-o situație destul de jenantă, Logan, nu-i așa? Ce se întîmplă dacă

singurul bărbat pe care-l presupui că am nevoie ești tu, dar femeia de care tu ai nevoie este dulce Amy Sue?

– Krista, nu-mi vine să vorbesc despre Amy Sue în acest moment.

– Niciodată să nu vorbești despre o femeie în timp ce ții alta prizonieră pe genunchii tăi? Țasta e alt credo din codul tău masculin? Întrebă ea caustic.

– Ce-ai vrea să-ți spun, Krista? Că nu am nevoie de Amy Sue? O privi gînditor. Că aveam nevoie de ideea pe care o reprezenta – o femeie mică, și dulce, și docilă care nu are nici o dorință și nici nu o cere pentru ea însăși?

– O astfel de femeie nu există, Logan. Doar în fanteziile bărbaților. Revistele bărbaților au făcut avere exploatînd mitul fetei – femeie, cu o minte cît o vrabie, a cărei unică funcție în viață este să-l satisfacă pe marele și puternicul ei stăpîn.

Logan avu stăpînirea de sine să nu rîdă.

– Îmm, nu sună prea rău.

– Asta explică de ce eu și tu ne cîștigăm existența în procesele de divorț, domnule judecător. Un bărbat crede că se însoară cu această femeie a visurilor și, pentru motivele ei, femeia joacă rolul... pentru o vreme. Cînd realitatea iese la suprafață, ambii se simt înșelați. Apoi vine amarul.

Logan aprobă.

– Deci, sugerezi că un bărbat trebuie să-și croiască fanteziile după realitate. Să-și modifice conceptul despre fata visurilor lui, pentru a se potrivi

cu o femeie cu opinii personale, încăpăținată și avînd mereu ceva de comentat, care e ea în realitate? El fulgeră un zîmbet răutăcios.

Inima Kristei zvîcni puternic. Oare să îndrăznească să gîndească că Logan încerca să-i spună... Își trecu alene degetul de-a lungul liniei puternice a maxilarului lui.

– Văd că nu ești în toane pentru o discuție serioasă despre ramificațiile sociologice ale așteptărilor și percepțiilor bărbatului și femeii din cultura de azi.

El îi prinse mîna și-i apăsă palma de buzele lui.

– Nu, dulceața mea. Sînt în toane pentru cu totul altceva.

Pulsul ei se intensifică și o strîngere delicioasă îi apăru în abdomen.

– Logan, șopti ea, și ochii lui îi întîlniră pe ai ei. Privirile lor se încleștară, și gura lui coborî încet către a ei.

De-abia buzele lui le atinseră pe ale ei, cînd o bătaie apăsată se auzi la ușa cu lambriuri din lemn.

– Domnule judecător Moore, strigă aprodul. Toată lumea a revenit la proces.

Krista se încordă și încercă frenetic să coboare de pe genunchii lui Logan.

– Dă-mi drumul! șopti ea nervoasă. Ca o avocată să fie prinsă pe genunchii unui judecător era o situație scandalosă! Reușise să uite cine și ce erau ei, cum și unde se aflau. O uitare alarmantă

și neprofesională din partea ei, se gîndi ea îngrijorată.

Logan îi dădu drumul împotriva voinței lui.

– Nimeni nu va intra aici fără permisiunea mea, zise el din nou, în timp ce ea se ridica în picioare.

Ea își îndreptă hainele cu degetele inerte. El o urmări, cu buzele curbate într-un zîmbet posesiv.

– Krista, cît despre întîlnirea ta din seara asta...

Dumezeule, avea o întîlnire la cină în seara asta! Cu Tom Kearny, un avocat pe care îl întîlnise la o reuniune a asociației Avocaților pledanți. Îi aruncă lui Logan o privire revoltată. Deși prefera să petreacă seara cu el, nu avea de gînd să contramandeze întîlnirea, pentru că îi poruncise el așa. Nu avea deloc intenția să-i întărească teoria stupidă despre dominația masculină.

– Roagă-l pe tipul cu care te întîlnești să te conducă la mine, după aceea, zise Logan liniștit. Casa ta e încă în dezordine și te voi ajuta s-o aranjezi în weekend-ul ăsta, dar în noaptea asta stai din nou cu noi.

Ea se holbă la el.

– Ba nu!

– Ne vedem diseară, Krista. Și nu prea tîrziu. Întoarce-te înainte de miezul nopții. Lăasă un sărut repezit și apăsă pe gura ei, apoi se îndreptă cu pași mari spre ușă.

După ce plecase, Krista se gîndi la toate lucrurile pe care ar fi trebuit să i le spună. În timp ce înainta cu mașina spre biroul ei, îl demolă pe Lo-

Drumuri împletite

gan respingându-i nimicitor aroganța intolerantă și arbitrară. Îi spuse să-și păstreze tacticile de om al peșterii pentru acea păpușă Barbie vie, Amy Sue, care s-ar putea să se împace cu el, în schimbul unei rente viagere în bani lichizi. O, era Krista Conway în culmea flerului ei în fața instanței. Doar dacă Logan ar fi fost prin preajmă să o audă.

Opt

– Krista, Ross Perry la telefon, se auzi vocea lui Vicky Bailey în micul interfon al biroului și Krista lăasă în jos teancul de corespondență, pe care se pregătea să-l citească, și apăsă pe butonul ce-i făcea legătura.

– Bună, Ross, zise ea cu o voce proaspătă.

– Krista, e de vreun folos ca eu și Gary Landau să ne mai întâlnim o dată cu tine și Marcia, sau ar fi o totală pierdere de timp? Ca de obicei, Ross mergea drept la subiect. El nu era genul care risipea timpul cu discuții de societate, în tim-

pul orelor de serviciu. Deși avem deja o zi fixată pentru înfățișarea la tribunal, m-am gândit că ar trebui să stabilim ce facem în afara procesului, pentru ultima dată.

– Avem o zi fixată pentru procesul Landau? întrebă Krista. Era o noutate pentru ea.

– A fost confirmată prin poștă, azi-dimineață.

– Asta explică tot. Ea făcu o strîmbătură. N-am avut încă timp să mă uit prin corespondență. Se hotărî să nu menționeze motivul. Un îndrăgostit de muncă, asemeni lui Ross Perry, ar crede că ea a înnebunit dacă a dormit pînă la ora zece patruzece și cinci de minute și a pierdut o întreagă dimineață de întâlniri. Cine e judecătorul?

Ce s-ar întîmpla dacă ar fi Logan? se întrebă ea. Stomacul i se strînse. N-ar fi etic din partea lui să audieze un caz în care ea reprezintă una din părți. În ciuda neînțelegerilor dintre ei referitoare la cît de profundă e relația lor, se impunea să fie de acord într-o problemă: Nici unul nu era capabil să-l aprecieze obiectiv pe celălalt.

– Judecătoarea Condance Flynn, zise Ross posomorît. Probabil, va decide să o taie pe micuța Julie în două, ca regele Solomon.

Krista oftă.

– Va fi nevoie de un rege Solomon pentru a decide în acest caz. N-am mai văzut doi oameni atît de complet obsedați să li se încredințeze copilul, în exclusivitate, ca Gary și Marcia Landau. Nu-mi imaginez ce va face cel ce va pierde.

– Cu cît se termină mai repede, cu atît mai bine pentru micuța Julie, totuși. Fiind azvîrlită de la un părinte la altul, în fiecare zi, nu e o soluție satisfăcătoare.

Krista se gîndi la micuța Julie Landau, un copil grav, nervos care-și petrecea zilele, alternativ cu fiecare părinte, de la amarul divorț al acestora.

– Singurul lucru care îl susținea pe bietul copil era faptul că-și știa ambii părinți atît de hotărîți s-o aibă. Mă îngrijorează, Ross.

– Și pe mine. Am o pornire altruistă să muncesc cu tine ca să-i împăcăm pe cei doi Landau. E păcat că nu i-a revenit lui Logan Moore cazul ăsta. Ar fi putut face asta.

Krista era uimită să descopere că roșea. Era profund fericită că era singură în birou și că istețul Ross Perry nu putea să-i vadă reacția grăitoare, cînd fusese menționat numele lui Logan.

– Deci, ne întîlnim cu cei doi Landau sau nu, întrebă Ross.

– Mai degrabă aș zice nu, Ross. Marcia nu va ceda o iotă, și ultima dată cînd ne-am întîlnit toți patru...

– A fost un fiasco. Cum clientul meu e la fel de pornit să se încredințeze copilul, ca și clienta ta, cred că ne vom vedea la tribunal, Krista.

Cazul Landau deținea supremația în mintea Kristei în timp ce pleca de la birou cîteva ore mai tîrziu. Nici Marcia, nici Gary Landau nu voiau să audă de compromisul unei încredințări a copilului

în comun. Totuși nu exista nici un motiv temeinic pentru a-l încredința în exclusivitate unuia dintre părinți. Krista petrecuse ore întregi ascultînd-o pe Marcia Landau rostind vorbe goale împotriva fostului soț, dar nu găsise nici o dovadă că acesta ar fi un părinte nepotrivit. Ross Perry raportase o situație similară despre clientul său.

Krista oftă. De dragui lui Julie Landau, aproape că și-ar fi dorit ca procesul să fie prezidat de Logan. Era un părinte el însuși, era un bărbat înțelegător și plin de compasiune. El nu s-ar fi lăsat dus de jocul cuvintelor și de îndemînarea avocaților ce-i reprezentau pe părinții micuței Julie.

Logan ar fi dat verdictul în raport cu ceea ce ar fi simțit că sînt interesele copilului și probabil că ar fi avut un fler destul de ascuțit pentru a le vedea cu claritate. Nu la fel și Candance Flynn. Krista avea nefericitul presentiment că judecătoria Flynn îi va urmări, pe ea și pe Ross, în acest caz.

Krista intră în casă, privi sufrageria jefuită și i se făcu greață. Se gîndi la ordinul lui Logan de a-și petrece noaptea în locuința lui, dar acum i se părea mai puțin un ordin și mai mult o invitație. Dar nu, se muștră ea. Doar pentru că aprecia talentele judecătorești ale lui Logan, nu însemna că-i admira și ordinele particulare greșit orientate.

- Tao, Cerneală! strigă ea pisicile, apoi imediat își aduse aminte că nu erau acolo. Fusese într-o asemenea viteză, azi-dimineață, să ajungă la tri-

bunal, încît lăsase cele două pisici la Logan acasă. Cu un ușor oftat, porni spre familia Moore.

Nici unul din pisoii, se părea, nu era grăbit să-și părăsească noua locuință. Lauren îi hrănea cu bucățele de ton conservat, în timp ce ei stăteau tolăniți pe masa din sufragerie. Krista îi alungă de pe masă și-i spuse lui Lauren să pună mîncarea în farfurioarele lor de plastic din bucătărie.

– Și profitați din plin acum de ton, avertiză ea felinele, pentru că vă întoarceți la *Miau Mix* cînd ajungeți acasă.

– Mi-aș dori ca Tao și Cernelă să locuiască aici tot timpul, zise oftînd Lauren. Aș dori ca și tu să locuiești aici, Krista.

Cum putea să-i răspundă la așa ceva? Krista îmbrățișă repede fetița și schimbă subiectul.

– Povestește-mi despre școală. Nu-i așa că se apropie vizita clasei voastre la Muzeul Aviației?

– S-ar putea să nu reușim să ajungem, zise Lauren posomorîtă. N-au semnat suficiente mămiци pentru a ne supraveghea.

– O, Doamne, cîte mame au semnat?

– Nici una. Și domnișoara Dickson zice că nu se poate descurca cu toți cei treizeci și doi de elevi, de una singură, în muzeu.

– Aha, înțeleg. De ce n-a semnat nici o mămică pentru a vă însoți?

– Cele care nu lucrează au copii mici acasă. Iar școala spune că nu poate admite copii mici, în

excursia clasei.

– Da, e o problemă, spuse Krista încruntată. Biata Lauren! Și biata domnișoară Dickson, cu o clasă a patra total dezamăgită în mâinile ei. O idee îi trecu prin minte.

– Lauren, crezi că aș putea trece drept însoțitoare pentru clasa ta? Nu sînt mamă, dar am un orar flexibil la birou. Atîta timp cît excursia nu pică în ziua în care trebuie să fiu în fața instanței, pot să vin cu voi la muzeu.

– Am să-i spun luni domnișoarei Dickson, zise Lauren cu bucurie.

– Și, Lauren, hai să nu-i spunem despre asta tatălui tău. Obrajii Kristei se colorară într-un rozaliniu plin de vinovăție. Ea nu încuraja copilul să păstreze secrete față de părintele ei, își zise. Pur și simplu era mai puțin complicat astfel. Vreau să spun, adăugă ea, că nu e încă nimic hotărît și... Ridică din umeri și vocea i se stinse.

– În regulă. Interesul lui Lauren se focaliză asupra lui Tao, care tocmai sărise sus pe bufetul din bucătărie pentru a examina ce mai rămăsese dintr-o pizza, pe care o găsisese acolo într-o cutie. Krista îl dădu jos de pe bufet și primi de la motanul siamez o privire periculoasă.

– Krista, nu-mi vine să cred că ești aici! zise Denise pe cînd se repezea în bucătărie, însoțită de o fetiță cu păr roșcat. Tocmai voiam să-ți fac o vizită. Ea e Heather Lincoln, o prietenă de-a mea de la școală. Heather, ea e Krista Conway.

Krista zîmbi. Știa cît de mult îi lipseau lui Denise prietenele din comitatul Garrett și era fericită că-și găsisese una la noua ei școală.

– Mă bucur să te întîlnesc, Heather.

– Avem împreună orele de algebră și de engleză și luăm prînzul tot împreună, continuă Denise, și amîndouă urmărim programul *Lumina care călăuzește*, la televizor, după orele de școală. Asta e prima oară cînd Heather a venit aici.

– Întreab-o, Denise. Heather îi spusese ceva prietenei sale în șoaptă.

Krista era amuzată. Subtilitatea nu era punctul forte al lui Heather Lincoln, era clar.

– Ce să mă întrebe?

– Heather vrea să cinez la ea și să dorm acolo la noapte, zise Denise, dintr-un foc. Mama ei e de acord, am dat deja telefon. Și tata e de acord, doar că are o întîlnire de afaceri și nu va veni acasă pînă noaptea tîrziu. Ne-am gîndit că Mitch va sta cu Lauren, dar tocmai a sunat și a zis că iese la o pizza și la un film cu niște tipi din echipa de baschet.

– Complotul se întetește, zise Krista sec. Se pare că nu e nimeni să stea cu Lauren, îmm?

– Vrei să faci pe *baby-sitter* pentru ea, Krista? Întrebă Denise. Doar pînă cînd se întoarce tata acasă. Te rog!

– Iau cina cu un tip în seara asta, Denise.

– O întîlnire? Heather se holbă la Krista uluită. Dar credeam că ești prietena tatălui lui Denise.

Krista, Denise și Lauren roșiră.

– V-ați certat tu și judecătorul Moore, sau ce? Întrebă Heather cu interes.

Se lăsă un moment de tăcere. Krista își aminti cum ei îi fusese oferit un adevărat festin cu povești despre îngrozitoarea Amy Sue din momentul în care îi întâlnise pe cei trei copii Moore. Era total deconcertant să te gîndești că alții erau desfățați cu povești despre ea – în rolul de „prietenă” a lui Logan.

– Pot să stau singură, anunță Lauren. Nu mi-e frică. Încui ușile și mă uit la televizor. Mă voi descurca.

– Lauren, nu poți sta singură! Denise scoase un suspin dezamăgit. Nu pot veni, Heather. Îmi pare rău.

– Mda, și mie, zise Heather.

Toate trei fetele arătau complet dezamăgite. Krista se întrebă de ce se simțea vinovată. Ei bine, ce însemna o întâlnire la cină cu Tom Kearny, la urma urmei, își zise ea. Era la fel ca toți bărbații cu care se întâlnea ea, un om plăcut și inteligent, cu care va împărți cina și va avea o conversație ușoară, și va fi gata să încheie seara la unsprezece. Denise și prietena ei Heather arătau atît de abătute. Și Lauren arăta la fel de posomorîtă. Krista n-o putea învinovăți. Chiar și la nouă ani, nu era plăcut să te găsești azvîrlit în rolul de spărgător de petreceri.

– Voi da un telefon tipului cu care mă întîlnesc,

anunță ea. Dacă nu-l deranjează, Lauren poate veni cu noi. Dacă are ceva de obiectat, voi contramanda întâlnirea și voi sta cu Lauren.

Cele trei fete săriră în sus de încântare și-și aruncară brațele de gîtul Kristei într-o etalare entuziasă a recunoștinței lor.

– E atît de drăguță, Denise, o auzi Krista pe Heather exclamînd pe cînd cele două fete se năpustiră afară din bucătărie. Ești atît de norocoasă că o vei avea ca mamă vitregă.

Lauren auzi și ea, și dădu din umerii ei mititei și zîmbi îngerește Kristei. Era fără îndoială același gen de zîmbet pe care ea și frații ei îl fluturau cînd născocceau diavolește vreun complot cu privire la Amy Sue. Krista se scuză grăbită pentru a-l suna pe Tom.

Tom Kearny, un om cu adevărat drăguț, își spuse Krista în timp ce-și conducea mașina înapoi spre casa familiei Moore, alături de Lauren, la unsprezece fără douăzeci, în seara aceea. El acceptase imediat să o aducă pe Lauren la cină, la restaurantul de lux *La Fleur*, fără a pune întrebări cu privire la explicația Kristei că era *baby-sitter* pentru copilul vecinului, datorită unei urgențe.

Da, era un om tare drăguț. Nu s-a crispat cînd Lauren a insistat să comande hamburger refuzînd să aleagă unul din felurile spectaculoase ale

bucătăriei franțuzești, și doar a zîmbit cînd ea a aruncat o privire la friptura lui de miel cu unt și muștar și a scos un „Uh!“. Ba chiar a încercat să ia parte la conversația centrată în jurul copilului, înainte de a cădea în tăcere, în cele din urmă.

Nici nu s-a opus la sugestia Kristei de a-și achita nota de plată pentru ea și Lauren. Te înviora să întîlnești un bărbat care nu avea reticențe să împartă nota de plată cu o femeie, se gîndi Krista. Cînd încercase să-și plătească partea la restaurantul unde fuseseră seara trecută, Logan refuzase în termeni lipsiți de echivoc.

De asemeni, Tom Kearny nici nu se conforma etichetei tradiționale care cerea ca un domn să deschidă portiera pentru o doamnă și apoi s-o însoțească pînă la ușa din față a casei. Krista își aminti că Logan avusese grijă să-i atragă lui Mitch atenția asupra acestor vechi gesturi curtenitoare, pe cînd le executa el însuși. Tom îi spusese „La revedere“ stînd la volanul mașinii sale sport, o mașină *Maserati* de culoare gri metalizat și plecase mult înainte ca Krista și Lauren să fi ajuns la ușa de la intrare.

Dacă erau spărgători în casă, erau singure, se gîndi Krista, și imediat se neliniști. Doar nu-l compara pe Tom Kearny cu Logan Moore! Tom era un bărbat drăguț, dar se întrebă de ce oare nu avea deloc dorința să-l mai vadă.

Auziră muzică de cum intrară în casă. O clasică melodie de demult: *Totul e un joc*.

– Tati e acasă! strigă Lauren. Logan li se alătură în acel moment în micul hol de la intrare. Ne-am întors de la întâlnirea noastră, tati!

– Da, văd. Logan o ridică pe Lauren în brațe și o aruncă sus în aer, înainte de-a o repune pe picioare; fetița râdea din toată inima. Ți-am găsit bilețelul lipit de frigider. A fost foarte drăguț din partea Kristei că te-a inclus și pe tine în planurile ei pentru cină, nu-i așa? Sper că i-ai mulțumit.

– O, da, îl asigură Lauren. Și i-am mulțumit și lui Tom.

– Tom? Logan ridică din sprâncene. Ochii lui îi întâlneau pe ai Kristei și, spre consternarea sa, simți că obrajii începeau să-i ardă. Tom e tipul cu care te-ai întâlnit, bănuiesc. Ți-a plăcut de el, Lauren? Vorbea copilului, dar ochii lui de tăciune nu-i slăbiră deloc pe ai Kristei.

Lauren tăcu, se gândi.

– Cred că lui Amy Sue i-ar plăcea mult de Tom.

– Chiar atât de mult ți-a plăcut de el, îmm? Logan zîmbi sec și o trase ușor de coada ei împletită impecabil. E foarte târziu, prințeso. Cu mult trecut de ora ta de culcare.

– Pot să doarmă pisicile din nou în camera mea? întrebă Lauren.

– Dacă te duci în pat acum, poți să le iei în camera ta.

– În regulă. Lauren îi dădu tatălui ei un sărut zgomotos, apoi o înșfăcă pe Krista pentru o îm-

brățișare repezită. Îi iau pe Cerneală și pe Tao sus la mine chiar acum! Noapte bună!

După plecarea lui Lauren cu pisicile, Krista și Logan rămaseră față în față. O altă melodie se auzi de la picupul stereo din cameră *Două feluri de oameni în lume*.

– Deci, Tom? zise Logan în cele din urmă. I-a plăcut să fie cel dintîi tip cu care s-a întîlnit Lauren?

– A luat-o ca pe ceva natural. Și orice ar zice Lauren, n-o merită pe Amy Sue.

– Se pare că Amy Sue îți stă pe creier, Krista. Mereu o aduci în discuție. Azi la tribunal, astă-seară... De unde atîta preocupare pentru o virgină de douăzeci și doi de ani, care vrea să-și părăsească slujba de îndată ce se mărită și să nu-și mai ia alta cît trăiește?

Krista îl privi insistent.

– E tot ceea ce tu îți dorești de la o femeie, nu putu ea rezista să nu sublinieze. Doar te gîndești să te însori cu ea.

– Ei bine... nu mă mai gîndesc.

– Nu... nu te mai gîndești?

– Am sunat-o pe Amy Sue în seara asta și am avut o convorbire îndelungată. Relația noastră, atîta cît a existat, e acum încheiată. Zîmbi forțat. Bănuiesc că băiatul și fetele mele vor da o petrecere cînd o să le spun vestea.

Krista își zise că se va alătura copiilor. Încercă să nu-și expună exaltarea ce se abătuse peste ea.

– Cum a primit Amy Sue hotărîrea ta? Întrebă ea, sperînd că vocea-i sunase suficient de îngrijorată.

– Foarte bine. Bănuiesc că a văzut semnele despărțirii mai devreme decît le-am văzut eu. Mi-a spus că știa că nu mă voi însura niciodată cu ea din momentul în care am acceptat să primesc postul acesta de judecător în schimb de experiență, în comitatul Montgomery. A zis că îi las pe copii să mă influențeze prea mult și ea știa că nu mă voi însura cu cineva cărora lor nu le place.

– Nu cred că ești prea influențat de copii, Logan, zise Krista. Îi iubești și nu dorești să-i faci să sufere, încît nu te puteai însura cu cineva pe care...ăă, nu o plăceau.

– Pe care o detestau, o corectă el. Copiii o detestau pe Amy Sue.

– Nici ea nu-i plăcea, se simți Krista obligată să adauge.

– Ei, bine, noua perspectivă a lui Amy Sue e mult mai potrivită pentru ea. E un doctor văduv ai cărui copii au crescut și s-au căsătorit.

– Noua ei perspectivă? Ochii Kristei se măriră. Deja a țintit pe cineva?

– Amy Sue nu e genul care lasă iarba să-i crească sub picioare. De cum i-am spus că plec în comitatul Montgomery pentru un an, a început să se întâlnească cu Malcom Chester, unul dintre chirurgii cei mai de succes din comitatul Garrett. E cu cel puțin patruzeci de ani mai mare ca ea.

Bineînțeles, nu mi-a spus pînă în seara asta. Se pare că dragostea ei pentru mine s-a stins de cînd am plecat.

– Acum va avea grijă ca focul dragostei pentru doctorul ăla să se transforme într-o adevărată torță incendiară. Și-a înaintat cererea de retragere la forțele de muncă?

– Cred că e doar o chestiune de timp. Krista, crezi că-l vede pe Mai Chester ca pe un abonament pentru masă? Întrebă Logan cu seriozitate.

Krista își înăbuși un zîmbet. Oare mai întîlnise vreodată un bărbat atît de derutat de femei? Era aproape înduioșător – cînd nu era înnebunitor.

– Cred că Amy Sue s-a îndrăgostit de om pînă peste cap, Logan. Fără nici un dubiu, a fost dărîmată de venitul lui de chirurg plin de succes și de lipsa lui de responsabilități fiscale față de familie.

– Îhî, așa gîndeam și eu.

– Ești foarte pătrunzător, Logan. Ea zîmbi dulce. Cum de mi-am putut închipui vreodată că nu înțelegi femeile?

Logan îi prinse mîna și o trase încet spre el.

– Nu există decît o singură femeie pe care vreau s-o înțeleg. Cîștigă o mulțime de bani, dar e generoasă și nu-i deloc materialistă. A ajuns în vîrfurile carierei ei profesionale și trăiește singură, dar nu-i e frică să recunoască că are nevoie de oameni. Rezolvă cazuri de divorț cu acuratețea și finețea unui general ce expune o strategie de război, totuși e o romantică care refuză să se dedea

la relații erotice superficiale, pentru că așteaptă...
Așteaptă iubirea?

Vocea lui coborî pe cînd o trăgea mai aproape.

– E o asemenea combinație de paradoxuri, încît e de mirare că eu ajung mereu la concluzii greșite? Și apoi se înfurie, sau e îndurerată, și cine poate da vina pe ea?

– O, Logan! Krista se aplecă înainte și, într-un gest absolut spontan, își încolăci brațele în jurul gîtului lui și îl sărută pe obraz.

Ea îi simți corpul tensionîndu-i-se o fracțiune de secundă, apoi brațele lui o înconjurară pentru a o trage aproape. Pentru Logan un act suprem de voință să păstreze acea îmbrățișare sub forma ei platonice, cînd fiecare instinct îi striga să o sărute pînă ar fi început să tremure amîndoi, să sfîșie nasturii delicați din perle ai rochiei ei galbene ca dîntul, să-i ia sînii în mîini și să le transforme sfîrcurile în vîrfuri de o acută sensibilitate, cu gura lui.

Dorea să uite că Mitch și Lauren erau sus în camerele lor, probabil încă treji. Dorea s-o tragă pe Krista în brațele sale și s-o ducă în patul lui, dînd la o parte orice proteste ale ei, că era prea curînd, prea mult sau prea riscant.

Își înăbuși un geamăt. Cine era străinul acesta senzual și pătimaș care locuia în bărbatul calm și echilibrat care se crezuse el? Lăsă brațele să-i cadă și, în ciuda voinței lui, se îndepărtă de Krista. Acum se auzea un alt cîntec – varianta ritmată a

lui Brook Benthon pentru vechiul *Proştii se grăbesc*. Cît de plin de aluzii e acest cîntec, se gîndi el cu o strîmbătură. El îşi trăia viaţa după titlurile cîntecelor.

Faţa Kristei se împurpură. Versurile cîntecului pătrunseră prin mintea ei înceţoşată şi îi aruncă pe furiş o privire lui Logan. Ştia că el o dorea, simptomele fizice ale excitării lui erau foarte evidente. Dar ea voia mai mult. Dorea ca el să fie îndrăgostit de ea... pentru că ea îl iubea.

Krista era şocată de propria ei revelaţie. Bunul-simţ din ea protestă faţă de posibilitatea ca ea să se îndrăgostească de un bărbat pe care-l cunoştea de atît de puţin timp, un bărbat care îi interpretase atît de greşit caracterul. Încercă să-şi spună că era doar o atracţie erotică ceea ce simţea ea pentru el, dar fiecare instinct al ei îi spunea că era mai mult decît atît. Calităţile ei intuitive şi de percepere erau ascuţite în viaţa profesională. Şi acum, instinctele ei, intuiţia şi capacitatea de percepţie îi spuneau că era îndrăgostită de Logan Moore.

Rămaseră faţă în faţă în tăcere, amîndoi înaintînd cu greu printr-o mare de confuzie.

– E tîrziu, trebuie să plec, zise Krista încet. Las pisicile aici şi le iau mîine.

Logan ridică din umeri, de parcă ar fi dat la o parte subiectul.

– Vreau să-ţi mulţumesc că le-ai dat posibilitatea lui Denise să meargă acasă la prietena ei şi lui

Mitch să iasă cu tipii aceia. A fost greu pentru ei să schimbe școlile. Mă bucur că-și fac prieteni noi.

– Și eu mă bucur.

– Bineînțeles, aș fi preferat să-ți fi contramandat întâlnirea și să stai aici cu Lauren, decât să tîrîi fetița după tine și s-o ții afară pînă noaptea târziu, dar...

– Ce? îl întrerupse Krista, de-abia putînd să-și creadă urechilor.

– Bravo ție, ai făcut cum ți s-a spus și te-ai înapoiat înainte de miezul nopții, încheie el. Rîdea și ochii lui negri erau luminați de veselie.

– Mă tachinezi, idiotule!

– Știam eu că te prinzi repede, doamnă avocat. Îi luă mîna. Am o sticlă de *Chardonné* în frigider. Hai să bem un pahar și să mergem în pat. În paturi separate, bineînțeles, adăugă el, în dormitoarele noastre separate.

– Logan, chiar că nu pot rămîne în noaptea asta.

El o trăgea spre bucătărie.

– Nu te las să-ți petreci noaptea singură, într-o casă cu încuietori care deja s-au dovedit a fi inadecvate. Mîine vom chema un lăcătuș și va instala încuietori noi și, de asemenea, va asigura ferestrele. Copiii și cu mine te vom ajuta să reasezi casa. Dar în noaptea asta, stai aici. Am pus capăt discuției.

Erau în bucătărie acum și el o ridică pe unul

Drumuri împlinite

din taburetele înalte ce se aliniau pe lângă bufetul pentru micul dejun.

– Ești teribil de energic, domnule judecător Moore, îi spuse ea.

– Cuvîntul pe care îl cauți, cred că este „autoritar”, doamnă avocat.

– N-ai vrea să fie „întimidant” sau „dominator”?

– Obiecția se respinge. Încă o dată el era izbit de combinația dintre căldura și frumusețea ei. Culoarea gălbuie, bogată, a rochiei ei îi sublinia pielea albă ca laptele și punea în evidență contrastul dintre aceasta și părul ei foarte întunecat.

Scuturîndu-și capul, el se îndepărtă ca să n-o apuce în brațe.

Turnă în două pahare vin rece și puse unul în fața ei.

– Despre aceșt Tom, cel cu care te-ai întîlnit în seara asta...

– Ce-i cu el? Krista luă o înghițitură de vin.

– Nu vreau să-l mai vezi niciodată.

Ea ridică din sprîncene.

– Pur și simplu, așa? Îmi spui că nu vrei să-l mai văd pe Tom și te aștepti să mă supun?

Logan goli conținutul paharului său.

– Da.

– În regulă.

El o privi.

– Nu vreau să te mai întîlnești cu nici un alt bărbat, Krista, adăugă el, urmărind-o cu un aer de așteptare încordată.

– Nu mă voi mai întâlni, zise ea încet, cu simplitate.

Logan își turnă încă un pahar cu vin.

– Bănuiesc că doar tinerele de douăzeci și doi de ani, dulci ca zaharina, înclinate spre căsătorie și spre un abonament pentru masă, găsesc plăcere în a avea mai mulți bărbați, alințați în același timp.

– Într-adevăr, aceste calități largesc posibilitățile de alegere ale unei fete, aprobă Krista sec. O astfel de fată e un factor extrem de important pe piața abonamentelor pentru cantină.

Logan scutură, din nou, din cap.

– Am fost un idiot, Krista.

Ea-l fulgeră cu un rînjit.

– Cel puțin ești suficient de bărbat să o recunoști.

– Iar tu ești o femeie generoasă să mă ierți pentru asta. M-ai iertat, nu-i așa?

– Categorie.

Își zîmbiră unul altuia. Conversația se îndreptă asupra tribunalului. Krista îi povesti lui Logan despre apropiatul caz Landau, după care discutară în legătură cu alte cazuri de încredințare a copilului în care fuseseră implicați. Schimbară povești de pe vremea cînd erau în Facultatea de Drept și vorbiră despre interesul lor comun pentru legile privind familia. Krista se minună cînd află de numirea lui Logan ca judecător la tînăra vîrstă de treizeci de ani. Logan fu în mod egal impre-

sionat de practica plină de succes pe care o stăpînea Krista cam la aceeași vîrstă.

– Dar de ce te-ai specializat în divorț? întrebă el. Ce te-a hotărît să devii o... baracudă? Era o întrebare care îl bîntuise de cînd o zărise întîia oară. Nu arăta a fi așa ceva, iar acum știa că nici în viața ei personală nu era o baracudă.

– Am găsit că legile divorțului sînt inegale sau chiar aduc prejudicii, zise ea, și m-am gîndit că un bun avocat în probleme matrimoniale ar putea produce o schimbare uluitoare. Voiam să am ocazia să o dovedesc. Cînd am trecut direct din Facultatea de Drept la practică, alături de fratele meu și partenerul acestuia, am cerut să mă ocup de cazurile de divorț. Cum acestea le erau cele mai nesuferite, Eric și Craig au fost încîntați să-mi facă acest serviciu. Krista zîmbi amintirilor. După cazurile cunoscute din culegerea de texte din facultate, rezolvarea divorțurilor pentru clienți mi s-a părut o revelație. În fiecare caz, jucam o mulțime de roluri – psihiatru, confesor, contabil, arbitru și detectiv. Și am descoperit că mă trage așa la așa ceva.

– Asta e sigur.

– Voiam să cercetez cîteva din relele pe care le văzusem în legile privind divorțul. Există anumiți oameni pe care refuz să-i iau drept clienți. Ochii ei îi întâlneau pe ai lui Logan. Wilson Marshall și cei de teapa lui, de exemplu. Nu-mi place să fiu duplicitară în chestiuni morale, după cum ai văzut.

Logan îi susținu privirea.

– Nu am avut nici o motivare să-ți aduc acea acuzație, Krista. Îmi cer scuze pentru ea. Te rog, continuă.

Ea dădu din cap în semn că a înțeles.

– Candance Flynn era renumită ca cea mai bună avocată de divorț din zonă. Când ea a fost numită pe scaunul judecătoresc acum cinci ani, se pare că eu am moștenit titlul de baracudă-șefă. Krista ridică din umeri. Am fost fericită să mă adâncesc în munca mea. După moartea lui Eric și a lui Craig, nu părea să mai fie altceva de făcut.

– Știu. Dacă n-aș fi avut copiii la care să mă întorc acasă, după moartea lui Beverly, probabil că aș fi locuit în biroul meu de la tribunal.

– Din ce cauză a murit? întrebă Krista cu blîndețe.

– Infecție la rinichi. A făcut glomerulonefrită de la o infecție cu un streptococ, care i-a nenorocit rinichii. Bev a fost unul din puținii oameni care nu a putut tolera dializa. Privi înainte ca un orb, amintindu-și. A fost trecută în capul listei pentru un transplant de rinichi, dar era prea târziu. Era un caz disperat de boală și a fost prea slăbită pentru a supraviețui operației.

Krista își întinse o mînă peste masă și cuprinse una din mîinile lui într-o compasiune tăcută. Pentru moment, nici unul din ei nu vorbi. Amîndoi erau pierduți în amintirile lor.

Krista a fost prima care a rupt tăcerea.

Drumuri împletite

– Ți-ai făcut datoria în mod minunat față de copii, zise ea. Sînt niște copii nemaipomeniți.

– Și eu cred la fel. Zîmbi. Și bănuiesc că Amy Sue avea dreptate. În nici un caz, nu m-aș fi însurat dacă asta i-ar fi făcut nefericiți pe copii. Fericirea lor trece pe locul întîi pentru mine.

– E îmbucurător să auzi un părinte zicînd așa ceva. Atît de des îmi aud clienții zicînd că fericirea lor personală e pe primul loc, iar copiii lor vor trebui să se adapteze situației.

– Cei doi Bolger. De aceea am hotărît să le trec copiii pe primul loc. Cineva trebuia să o facă.

Krista ridică din spîncene.

– Hai să cădem de acord că nu ne înțelegem cu privire la decizia ta în cazul „Bolger contra Bolger”, domnule judecător.

Ceasul cu cuc din bucătărie băt看 ora douăsprezece și micuța pasăre de lemn țîșni afară pe o ușiță și cîntă „cu-cu” de douăsprezece ori. Krista și Logan o priviră, strîmbîndu-se. Izbucniră în rîs la reacția lor comună față de micuța pasăre gălăgioasă.

– Să-l dăm pe micuțul cuc de mîncare la pisici, sugeră Logan.

– Bună idee. Dar nu cred că lui Bill McCrory i-ar plăcea.

Se înțeleseseră atunci să lase pasărea la locul ei, dar Logan se hotărî să nu mai dea voie să se întoarcă ceasul în perioada ce mai rămăsese din șederea sa de un an.

Urcară scările împreună și aruncară o privire lui Lauren, care dormea dusă cu amble pisici, întinse de-a latul la picioarele patului. Ușa lui Mitch era închisă, dar lumina strălucea prin crăpătura de sub ușă, iar sunetele înăbușite ale muzicii rock pluteau pe hoi.

– Nu e genul tău de muzică, îi zise Krista lui Logan, zîmbind.

– Eu ascult muzică. Mitch și Denise ascultă zgomote.

– ZZ top nu-i zgomot! strigă Mitch din spatele ușii.

Krista rîse. Logan gemu.

– Îmi amintesc cînd erau copiii foarte mici, zise el, eu și Bev îi băgam în pat la ora șapte treizeci de minute și aveam întreaga seară pentru noi. Acum există nopți cînd Mitch stă mai tîrziu decît mine. Un fiu adolescent treaz și care putea să apară din camera lui, în orice moment, era un supraveghetor extrem de eficient, adăugă Logan pentru el însuși.

O conduse pe Krista la ușa dormitorului pe care ea îl folosisese în noaptea precedentă.

– Mi-am lăsat cămașa de noapte, peria de dinți și restul lucrurilor aici, zise ea, gîndindu-se la graba ei nebunească de a pleca spre tribunal în dimineața aceea. Credeam că le voi lua înapoi, în seara asta.

Un nod, datorat tensiunii, pulsa în abdomenul ei. Stăteau în fața ușii dormitorului ei și situația îi

sugerea imaginea a doi adolescenți care ieșiseră împreună, prelungind sfârșitul serii, vorbind pe treptele verandei, în timp ce încercau să-și adune curajul să-și dea un sărut de noapte bună.

Simpla menționare a cămășii de noapte a Kristei aprinse mintea lui Logan, făcînd-o să evoce imagini privind felul în care mătasea, de un albastru de gheață se modelase după curbele ei delicate. Un fulger de căldură îl străbătu. Nu mai putea sta nici măcar o secundă făcînd încetșor conversație banală. Trebuia să o atingă, să o...

El îi luă mîna și o împinse cu blîndețe în cameră. Închise ușa și se întoarse cu fața spre ea.

– Un sărut de noapte bună? Intenționase să pară degajat și nepăsător, dar era perfect conștient că întrebarea sunase a orice altceva și nu astfel.

Krista auzi tresărirea vocii lui, văzu dorința arzînd în ochii lui de tăciune. Reuși să scoată un surîs tremurat.

– Poate doar unul.

Gura lui se închise peste a ei, cerînd-o ca proprietate a lui, într-un sărut posesiv, pasionat, flămînd. Krista se mișcă și oftă, trupul ei înmuindu-se în brațele lui pe cînd îl invita mai adînc și mai adînc în căldura dulce a gurii ei. Asta era ceea ce își dorise, ceea ce avusese nevoie... Logan, doar Logan.

Scăose un mic sunet în fundul gîtului cînd limba lui alunecă peste a ei, frecîndu-se și mîngîind,

ademenind-o pe a ei în adîncimile umede ale gurii lui. Cum ea se agăța de el, cu brațele încolăcite în jurul gîtului lui, el se trase ușor îndărăt și-i cuprinsese sînii în mîini. Aceștia zvicneau și se umflau, umplîndu-i palmele.

Gura lui o reținu pe a ei, iar degetul gros de la fiecare mînă se mișcă ușor peste sfîrcurile sînilor ei, care erau tari și sensibile și împungeau țesătura fină a rochiei ei. El mîngîie mugurii umflați pînă ce deveniră fierbinți și flămînzi.

Krista gemu. Simți că-și pierde controlul cu o repeziciune uluitoare. Era incredibil de excitant, fiind atinsă doar pe gură și pe sfîrcuri. Anticipația senzuală se amplifică. Își dori ca sînii ei să fie neacoperiți. Și-l imagină pe Logan mîngîindu-i sfîrcurile tari și tensionate cu gura și cu limba lui, o căldură lichidă o inundă la gîndul acesta nebunatic.

Dorea mai mult și tot mai mult. Se arcui către el, frecîndu-și șoldurile de el, aprinzîndu-se. Erau frustrați din cauza hainelor care stăteau între ei. În cele din urmă, Logan îi luă șoldurile în palme și o împinse către masculinitatea lui care înmugurea.

– Te doresc, zise el sălbatic. Mă simt de parcă aș arde de dorință. Vreau să te ridic și să te duc drept la pat. Oftă din greu. Dar nu pot. Mîinile lui tremurară repede peste curba tare a feselor ei. E curată tortură.

- Știu, șopti ea. Nu-i nici momentul, nici locul.
- O, momentul e perfect. Rîsul lui era răgușit.

Drumuri împletite

Locul e cel care nu-i potrivit. Copiii...

– Oricum, ne-am înțeles asupra unui sărut de noapte bună. Un fel de contract verbal. Ea se ridică pe vîrfurile picioarelor și îl sărută pe obraz, apoi se îndepărtă de el. Nu voia să se producă inevitabilul. Se putea ca ea și Logan să petreacă noaptea sub același acoperiș, dar nu o puteau petrece în același pat. Și am împlinit termenii contractului aceluia, nu-i așa, domnule judecător?

– Mi-ar plăcea să dau un verdict împotriva ta în acest caz, doamnă avocat.

Îl sărută în treacăt pe cînd intra în baia alăturată.

– Noapte bună, Logan.

– Noapte bună, scumpa mea, zise el încet în timp ce părăsea încăperea. Mergînd pe coridor, auzi zgomot de pași pe scări și se încruntă.

– Mitch?

Mitch urcă tîrșindu-și picioarele, purtînd o farfurie cu un sandviș enorm, într-una din mîini, și un pahar mare de lapte, în cealaltă. Se alătură tatălui său pe palier.

– Bună, tată. Ce faci aici?

– Sînt pe punctul de a mă duce la culcare. Iar tu ești pe punctul de a avea coșmare la noapte, dacă mănînci cea ai acolo la această oră.

Mitch ridică din umeri.

– Sînt mort de foame. Se trase mai aproape de Logan își coborî vocea pînă la o șoaptă conspirativă și-l întrebă: Te duci în camera Kristei, tată?

– Categorie că nu mă duc.

– Ei, tată, nu vorbești cu Denise sau cu Lauren, știi bine. Eu cunosc cum se petrec lucrurile între bărbați și femei.

Logan își arcui sprâncenele.

– A, chiar cunoști?

– Bineînțeles. Krista e minunată, tată. Și e drăguță și bogată. Poate obține orice tip își dorește. Așa că, știi, mai bine ai pune mîna pe ea cît poți mai repede.

Logan se îndreaptă pentru a ajunge la întreaga lui înălțime de un metru și nouăzeci și trei de centimetri și privi intenționat în jos spre fiul său.

– Mitch, presupun că dorești binele, dar eu nici nu am nevoie și nici nu voi accepta sfaturi în privința femeilor de la fiul meu de șaisprezece ani.

– Cred că Krista te place cu adevărat, tată, insistă Mitch. Ar trebui să faci mișcarea!

– Noapte bună, Mitchell, zise Logan apăsător.

Mitch părea să fie pe punctul de a spune mai multe, dar expresia de pe fața tatălui său îl opri.

– Noapte bună, tată. Jonglînd cu sandvișul și cu paharul cu lapte, intră în dormitorul său și închise ușa.

Logan rămase pe coridor, mutîndu-și privirea de la ușa închisă a dormitorului Kristei, la a lui Mitch, apoi la a lui, cuvintele fiului său răsunîndu-i în cap. *Poate obține orice tip își dorește. Așa că știi, mai bine ai pune mîna pe ea cît poți mai repede.*

Ce și-ar putea dori o femeie frumoasă, cu succes – și da, bogată – o femeie cum era Krista, de la un bărbat care avea trei copii și un venit mult mai scăzut decât al ei? Era o femeie care putea avea orice bărbat își dorea.

Logan privi de la o ușă la alta timp îndelungat. Sex, hotărî el. Alchimia erotică dintre ei era excitantă și explozivă, la fel de unică și de monopolizantă pentru Krista, cum era și pentru el. Nu era o femeie care se lăsa tirită în relații ocazionale, dar își dorea una cu el.

Se întrebă de ce nu se simțea ușurat de această idee. Apoi admise un adevăr al său. El dorea ceva mult mai mult decât o relație ocazională cu ea. Ceva care să dureze, ceva permanent. Dorea să trăiască cu ea, să împartă casa cu ea. Dorea ca ea să-i facă un copil. Buzele lui se arcuiră într-un mic zîmbet. El iubea copiii și era nebun după bebeluși. Să aibă un copil sau doi cu Krista...

Zîmbetul lui păli brusc. Era un vis imposibil, desigur. Nu putea exista o permanență în relația lui cu Krista Conway. El urma să rămână în comitatul Montgomery doar pentru un an. Viața și legăturile sale erau în comitatul Garrett, iar Krista era bine înșurubată aici. O femeie nu renunța la un venit de două sute cincizeci de mii de dolari anual ce-și avea baza aici. O femeie nu renunța la un astfel de venit și la o astfel de carieră. Nimeni n-ar renunța la un asemenea venit și o asemenea

carieră! Pentru oricine.

Deci, el trebuia să se mulțumească doar cu o relație ocazională. Va lua orice va vrea ea să-i dea și nu va cere mai mult. Și cum știa că se va sfârși, se putea proteja de durerea inevitabilei despărțiri. Cu o ultimă privire plină de dorință, către ușa dormitorului Kristei, pași decis în propria sa cameră pentru a înfrunta încă o noapte de singurătate.

Nouă

Krista și Logan petrecură weekend-ul aranjînd casa ei în felul în care arătase înainte de spargere. Mitch, Denise și Lauren ajutară și ei, deși mezina și-a petrecut marea majoritate a timpului alergînd după Cerneală și Tao, atît în casă, cît și afară.

Krista comandă pizza pentru cina de sîmbătă seara și o plăti, în ciuda insistenței lui Logan de a achita el. După cină, cu toții, inclusiv pisicile, se întoarseră în casa familiei Moore. Fuseseră comandate noi încuietori antifurt, dar lăcătușul nu

putea veni să le instaleze decît luni. Logan insistă ca Krista să petreacă ambele nopți cu ei, iar Krista nu obiectă. Părea normal să meargă cu Logan și copiii acestuia, chiar dacă asta însemna să-și lase propriul cămin nelocuit.

Cînd familia Moore se duse la biserică duminică dimineța, Krista a mers împreună cu ei. După serviciul divin, s-au dus cu mașina la un restaurant din apropiere, pentru o gustare, iar Krista ar fi achitat și această notă de plată, dacă Logan nu i-ar fi smuls-o pur și simplu din mîină.

Pînă duminică după-amiaza, fiecare cameră din casa Kristei era în ordine și ea o luă pe Lauren la magazinul universal din apropiere, pentru a face cumpărături pentru cină. Era o mai mare satisfacție să gătești pentru un grup, decît pentru o singură persoană, își zise Krista, în timp ce așeza pe masă pulpa friptă de miel, cartofii fierți, conopida și salata. Denise o ajutase să pregătească o prăjitură cu ciocolată pentru desert.

– Krista, e minunată! zise Mitch plin de entuziasm pe cînd se servea a treia oară din friptura de miel. E o bucătăreasă foarte bună, cu siguranță, nu-i așa tată?

– O cină excelentă, aprobă Logan, încercînd să ignore semnul din ochi conspirativ, dar foarte evident de Mitch.

Totuși, nu putea face comentarii cu privire la afirmația fiului său. Krista era o bucătăreasă bună, iar cina fusese excelentă. Și foarte scumpă. El își

Drumuri împletite

făcea cumpărăturile la magazinul universal și știa prețul unei pulpe de miel de dimensiunea și calitatea acesteia. Se gândi la presiunea pe care o exercitau notele de plată lunare pentru mâncare asupra bugetului său și își dădu seama că acestea nici n-ar fi fost simțite de bugetul Kristei.

Tocmai atunci, Tao sări pe masă și apucă o bucățică de carne din farfuria lui Mitch. Krista și copiii izbucniră în râs și Logan li se alătură, lăsînd la o parte gîndul referitor la bugetele diferite.

Lăcătușul sosi luni după-amiaza să instaleze noile încuietori. Krista părăsi biroul devreme pentru a-i da drumul în casă. Cînd Mitch, Denise și Lauren se întoarseră de la școală, îi văzură mașina parcată pe alee și se duseră repede acolo. Ea îi luă pe toți trei la un magazin de produse audio-video, de unde își cumpără un televizor, un casetofon stereo și un video-recorder. Mitch știa o mulțime de lucruri despre casetofioanele stereo și a fost entuziasmat cînd ea alese modelul complex pe care i-l recomandă el.

Cînd Logan sosi acasă, îi găsi pe Mitch, Denise și Lauren purtînd fiecare căști conectate la walkman-urile lor Sony, care erau agățate de cureaua pantalonilor lor. Krista făcea fripturi la grătar în bucătărie.

– Uită-te, tati, exclamă Lauren, ridicîndu-și micul walkman. Krissy le-a cumpărat pentru noi, pentru că am ajutat-o să-și aleagă hardughii alea de la magazin.

– Hardughii? repetă Mitch. Lauren doar nu numești „hardughii” genul acela de echipament pe care l-am cumpărat astăzi. Tată, Krista și-a cumpărat combina *Revox stereo* despre care ți-am spus eu. Știi, cea despre care am citit în revista *Sunetul*. De abia aștept să ascult la ea noile mele albume. Ochii lui întunecați radiau de satisfacție.

– De-abia aștept să văd *Lumina care călăuzește* la noul televizor, adăugă Denise. Krista, pot s-o invit pe Heather mâine, după ore, să ne uităm? Bineînțeles, voi avea nevoie de o cheie, pentru că tu nu ești atunci acasă.

– Bineînțeles, zise Krista, în timp ce așeza pe un platou cartofii copti în coajă. Întinse mâna după o roșie mare și începu să o taie felii pentru salată.

– Krista și-a cumpărat un televizor color cu diagonala de șaiszeci și opt de centimetri, zise Mitch. Face aproape totul automat, doar că nu se aprinde singur.

– Dar se stinge singur, îi aminti Denise. Ai văzut butonul acela special pentru cazul în care te prinde somnul. Eu sînt cea care am ales televizorul, tată. Pur și simplu m-a fascinat ecranul lui mare.

Logan se uita cu ochii măriți de la Krista, la copii. Se simțea de parcă ar fi intrat la un teatru, în timpul celui de-al doilea act al unei piese, și se străduia să înțeleagă firul povestirii, chiar dacă pierduse în întregime primul act.

Krista se întoarse și îi zîmbi.

Drumuri împletite

– Copiii au fost la cumpărături cu mine să înlocuim televizorul, casetofonul, și video-ul furate. Și ne-am oprit să cumpărăm și ceva pentru cină.

– Friptură, tată. Preferata ta, zise Denise. Și prăjitură cu cireșe pentru desert.

– Krista, ai cumpărat tot echipamentul acela electronic astăzi? întrebă Logan. Dar nici nu ți-ai înregistrat încă cererea pentru asigurare. Era năucit. El petrecuse trei luni consultând reviste de specialitate și alte câteva săptămâni interesându-se de prețul televizoarelor, în tot comitatul Garrett, înainte de a înlocui televizorul lor, vechi de opt ani.

Mitch răspunse în locul Kristei.

– A semnat un CEC pentru toate astea, tată.

Logan știa că băiatul era fascinat. El fusese crescut într-o casă cu simț practic, unde se făceau economii, unde o achiziție importantă era un eveniment major. Familia Moore nu cumpăra un televizor și un casetofon stereo în același an, ce să mai vorbim de aceeași zi! Încă o dată era făcut să înțeleagă diferența dintre venitul Kristei și al său.

– Cina e gata. Haideți să mâncăm, anunță Krista. Copiii se așezară la masă. Logan își luă locul în capul mesei, iar Krista îi înmână marea farfurie cu friptură. Degetele lor se atinseră și ochii lor se întâlniră. Ea îi zîmbi, iar el se simți de parcă ar fi fost pălit în creștetul capului.

– Ceva cazuri interesante, azi? întrebă ea. El privi intens în frumoșii ei ochi ca safirul și simți că

restul lumii pălește. Erau doar ei doi, și ea îi zîmbea și îi servea o masă delicoasă, dornică să asculte despre evenimentele din ziua lui de lucru.

Logan se lansa într-o relatare detaliată a unui caz dificil, în care era implicat un copil și asupra căruia își dăduse verdictul azi-dimineață, și cum Krsita era avocată, era în stare să înțeleagă amănuntele tehnice ale cazului și să adauge propriile ei vederi. El aprecia enorm discuția stimulatorie cînd Lauren întrerupse brusc:

– Krissy, am uitat să-ți spun. Domnișoara Dickson m-a ales să distribui lucrările pentru întreaga lună octombrie.

Logan îi aruncă celui mai mic copil al său o privire plină de nerăbdare, ce nu îl caracteriza – și rămase uluit să descopere că Lauren îl privea exact în același fel. Ei bine, se luptau pentru atenția Kristei, își dădu el seama, ușor șocat. Își amintea foarte bine cum Lauren refuzase să vorbească, măcar, cu Amy Sue. Odată oferise copilului un dolar pentru a-i spune: „Bună ziua!” lui Amy Sue – pe care Lauren îl refuzase disprețuitoare.

– E minunat, Lauren, zise Krista cu căldură.

– Și am un bilețel pentru tine de la domnișoara Dickson. Lauren se săltă de pe scaun și se repezi din încăpere, întorcîndu-se cîteva secunde mai tîrziu cu un plic sigilat, destul de mototolit.

Logan se holbă la Krista.

– Ai un bilețel de la profesoara lui Lauren?

– Krissy vine la muzeu cu clasa mea, săp-

tămîna viitoare, zise Lauren fericită.

Krista își azvîrli o privire peste bilețel. Ochii ei se măriră și îl citi din nou. Domnișoara Dickson adresase bilețelul *Doamnei Moore*. Și îi mulțumea profund pentru că se oferise să fie o *mămică* a clasei a patra. Pe lângă faptul că va însoți clasa în excursii, va fi însărcinată cu organizarea celor trei serbări ale clasei, de Halloween, Crăciun și Ziua Sfintului Valentin. Domnișoara Dickson ar fi fericită să o întâlnească pentru a discuta despre jocurile și răcoritoarele necesare pentru serbarea de Halloween ce se apropia.

Krista privi fața etuziasmată a lui Lauren, apoi din nou bilețelul domnișoarei Dickson.

– Se poate? zise Logan. Aproape smulse bilețelul din mâinile ei și îl citi. *Mămică* a clasei a patra? zise el nevenindu-i să creadă.

– Orele mele de birou sînt flexibile, spuse Krista ridicînd din umeri. Și nu poate fi chiar așa de greu să vii cu niște jocuri și niște băuturi răcoritoare pentru o mîna de puști, nu-i așa?

Acum Mitch luase bilețelul.

– *Doamna Moore, ei?* Rîse. Denise chicoti. Krista și Logan evitară cu grijă privirea celuilalt.

– E prima dată că mi se întîmplă să fiu copilul *mămicii* clasei, zise Lauren plină de mîndrie. Copilul *mămicii* clasei hotărăște ce prăjiturile și ce bomboane vom avea. Și împarte paharele și șervețelele la toate serbările.

– Mama a fost întotdeauna *mămica* clasei pen-

tru Mitch și pentru mine, pînă s-a îmbolnăvit, zise Denise. Am insistat întotdeauna să facă prăjituri de ciocolată, cu glazură roz, pentru fiecare serbare a clasei, în fiecare an.

– Asta-mi doresc pentru serbarea clasei mele, zise Lauren repede. De acord, Krissy?

Krista îi zîmbi.

– De acord, Lauren.

– Krista are un orar încărcat, zise Logan. Nu are timp pentru excursiile clasei și pentru prăjituri de ciocolată și...

– O, tăticule, ea întotdeauna are timp pentru mine, zise Lauren plină de încredere, respingîndu-i protestele.

– Bineînțeles că are, aprobă Mitch. Nu-i așa doamnă Moore? Toți trei copii surîseră.

După cină, Logan o conduse acasă pe Krista cu Bentley-ul și, politicos ca întotdeauna, îi deschise portiera mașinii și o conduse pînă la ușa de la intrare.

– Mulțumesc pentru cină, zise el destul de rece. Pentru că ai cumpărat-o și pentru că ai pregătit-o. Cum am spus mai înainte, a fost o masă excelentă.

Ea ridică din umeri.

– Și mie mi-a făcut plăcere. I se părea ciudat să părăsească căldura și agitația din casa familiei Moore pentru a veni aici, în locul acesta părăsit, care parcă nu mai era căminul ei. I-ar fi plăcut să petreacă seara acolo, dar Logan fusese încordat

de cînd Laren scosese bilețelul adresat *doamnei Moore*. El nu zîmbise cînd Mitch îi tachinase cu privire la asta. Evident, gîndul de a fi căsătorit cu o femeie de carieră era prea întunecat chiar și pentru a fi luat în glumă.

Intrară înăuntru. Lumina din hoi era aprinsă și sufrageria era în perfectă ordine. Noul televizor, casetofonul stereo și video-ul erau la locul lor.

Logan își dresе glasul.

– Krista, despre chestiunea asta cu *mămica* clasei...

– Nu o voi face dacă ție nu-ți este pe plac, zise ea repede.

– Nu-i astal! Doar că... Tu vrei să o faci?

Ea zîmbi și zise:

– Cred că trebuie să fie destul de amuzant. Bineînțeles, o voi corecta pe domnișoara Dickson cu privire la *doamna Moore*.

Logan încercă să zîmbească. Krista gîndea că ea amuzant, își dădu el seama. Simpatice, probabil. Adevărul era că el n-o învinuia pe Lauren și pe ceilalți doi copii pentru că doreau ca el și Krista să fie împreună. Ea era minunată. Era amuzant să fii cu ea, se gîndea la cei din jur și era generoasă, și-i plăceau copiii cu adevărat. Iar din punct de vedere pur masculin era inteligentă, pasională și sexy...

Dar ar fi copiii în stare să înțeleagă și să accepte că orice relație cu Krista ar fi una de scurtă durată? El ar fi în stare să se descurce cu o re-

lație avînd termenul limită fixat, dar ar putea copiii săi? Nu dorea că ei să fie îndurerate.

– Cred că va trebui să discut cu copiii, zise el posomorît, spunîndu-și gîndurile cu voce tare. Ei au tendința să gîndească totul ca ceva permanent, și orice se va întîmpla între mine și tine nu va fi ceva permanent. Trebuie să înțeleagă asta de la început.

Krista înghiți în sec.

– Da, înțeleg. Știa că Logan putea fi dureros de direct, dar se depășise pe sine de data asta. *Orice se întîmplă între mine și tine nu va fi ceva permanent.* De data asta, o lovise în creștetul capului cu cuvintele astea. Se întoarse, pentru că nu dorea ca el să vadă durerea pe care știa că n-o putea ascunde.

– E important să fii onest cu copiii, continuă Logan. Se uită la ceafa ei, atît de catifelată, de suplă și de vulnerabilă. Căldura izbucni în el. Dorea să o sărute acolo, să-și încolăcească brațele în jurul taliei ei și să o tragă lîngă el, în timp ce i-ar gusta căldura dulce.

– Da, da, așa e, zise ea. Era cu adevărat o proastă romantică, era poate chiar campioană internațională în acest sens, se muștră ea. Nu părea să înceteze să țină fantezii despre ea și Logan. Ba chiar inclusese și copiii în aceasta, o familie mare și fericită.

– Sinceritatea e foarte importantă, adăugă ea încetișor. Nu-l putea acuza pe Logan că fusese

necinstit cu ea. Arătase clar, din ziua în care o întâlnise, că dorea s-o ducă în pat. Și ea dorise asta. Problema era că el dorea doar sex de la ea, pe cînd ea dorea mult mai mult de la el.

Telefonul sună și, pentru o schimbare a atmosferei, Krista era tot atît de dornică să răspundă ca și Lauren – să scape de Logan și de toată sinceritatea lui.

– Dacă mă scuzi, Logan. Îi aruncă un zîmbet scurt, de încheiere a discuției înainte de a se repezi la telefon.

Logan rămase în hol cîteva momente, vocea Kristei auzindu-se proaspătă, eficientă, profesională. Evident, un telefon de afaceri, deduse el. Nu mai avea nici un motiv ca el să se mai învîrtă pe acolo. O simțise retrăgîndu-se față de el înainte ca telefonul să fi sunat, pe cînd el încerca cu subtilitate să hotărască dacă ea dorea o relație pe termen scurt, sau nu – sau ceva mai de durată – cu el. Decît să neghe, ea se întorsese cu spatele cînd el sugerase că o relație între ei n-ar putea fi permanentă. Probabil că îi era teamă că el era pe punctul de a exercita presiuni asupra ei, pentru un angajament pe care ea nu voia să-l facă.

Logan ieși, avînd grijă să închidă bine ușa în urma lui. Nu dorea s-o lase aici. În ultimele patru nopți, fusese sub acoperișul său și o dorea să fie acolo și în noaptea aceasta. Voia să o știe în siguranță, să știe că el putea doar să traverseze coridorul pentru a arunca o privire la ea, s-o

vadă, caldă și catifelată și dulce, adormită în casa lui. Sub protecția lui.

Ținea să intre în casă și să o scoată afară, să o ducă acasă cu el, unde-i era locul. Pentru o secundă se gândi să facă chiar asta. Dar, bineînțeles, n-o făcu. El era un om rațional și practic, nu un primitiv care dărima uși și răpea femei.

Krista era o adultă independentă, capabilă să petreacă noaptea singură în propria ei casă. Cu o ultimă privire spre ușa ei, Logan porni încet spre casă.

Ea nu avea odihnă, nu putea dormi. Aruncă o privire ceasului în timp ce se dădea jos din pat, pentru a patra oară într-o oră. Timpul se țira aleană, o secundă lungă urmînd-o pe alta. Era doar puțin trecut de miezul nopții, și i se părea că dimineața e la secole distanță.

Mintea ei alerga înnebunită. I se întîmpla cîteodată. Detalii ale cazurilor sale, riposte de importanță crucială și strategia în fața instanței o ținuseră trează în trecut. În noaptea asta, ea nu se gîndea la clienții ei. Se gîndea la Logan.

De mult nu se mai simțise astfel, încordată și nervoasă. Tensionată de o anticipare și de emoție. Simțurile ei păreau mai ascuțite, emoțiile ei, nesăbuite și gata să ia foc. Se simțea, în mod ciudat, sfîșiată între ris și lacrimi.

Oftă. Părea să fie o noapte foarte lungă. Coborî pe scări și Tao o urmă, mieunînd, mereu cu speranța unei gustări. Cerneală era deja în bucătărie, încolăcit pe pervazul geamului, privind, într-un mod de nepătruns, luna de toamnă, de la miezul nopții.

Krista umplu din nou vasele pisicilor, apoi turnă lapte într-o cratiță pentru a-l încălzi pentru ea. Nu era laptele cald remediul universal împotriva insomniei? Nu-l mai încercase niciodată, dar poate că ar ajuta-o în noaptea asta. Arăt destul de rău, se gîndi ea, uitîndu-se atentă la laptele ce se încălzea în vas. O pieluță subțire începea să se închege la suprafața lui. Și trebuia să bea chestia asta? Insomnia începu să pară ceva mai atrăgătoare.

Apoi auzi soneria. Pentru o clipă, Krista rămase stană de piatră, întrebîndu-se dacă nu și-a imaginat. Cine Dumnezeu ar putea suna la soneria ei la ora asta din noapte? Soneria sună din nou și se întoarse de la sobă și se duse spre ușă, mai mult curioasă, decît alarmată. Oare serviciul expres al poștei funcționa la ora asta? Ea aștepta un pachet cu informații de la un coleg de pe Coasta de Vest.

Deschise ușa. Logan Moore stătea în fața ei.

– Logan! Se holbă, încremenită că-l vedea. Purta o cămașă în carouri cu culorile șterse și o pere-

che de blugi la fel de purtați. Părul lui era ciufulit, fața nebărbierită. Arăta de parcă tocmai ar fi ieșit din pat, ar fi aruncat pe el orice haine i-au venit la mînă, și... ar fi venit la ea. Ce... ce faci aici?

Logan își coborî privirea la ea. Purta o cămașă de noapte, de culoarea afinei, care lui îi amintea de o tunică chinezească, cu mîneci lungi și un guler împărătesc, și cu nasturi care coborau de la gît pînă la tivul de la jumătatea coapsei.

– N-ai întrebato cine e la ușa, înainte de a deschide, spuse el tunînd cu vocea de tentor pe care o folosea pentru a anunța verdictul instanței de judecată. N-ai pus nici măcar lanțu cînd ai descuiat ușa. Doar ai dat-o de perete pentru oricine s-ar fi întîmplat să fie aici.

– E adevărat. Ea își umezi buzele cu limba. Poate că aș putea să încui ușa la loc și am putea s-o luăm de la capăt, sugeră ea cu grijă.

Dar, Logan își făcu loc să intre și trînti ușa. Mîinile lui mari se prinseră în jurul brațelor ei și el privi în ochii ei mari, albaștri.

– M-am plictisit să-ți tot zic ceea ce nu se cuvine, spuse el răgușit, ochii arzîndu-i ca niște focuri de onix. Nu puteam dormi în noaptea asta, nu puteam face nimic decît să mă gîndesc la tine și la cît de mult am nevoie de tine.

• O trase aproape, mai aproape.

– Te doresc. Te doresc, te doresc... Gura lui

coborî sălbatică peste a ei.

Buzele Kristei se desfăcură datorită contactului cu buzele lui și ea scoase un mic sunet catifelat când limba lui pătrunse în gura ei. Orele, fără liniște, ale serii când se gândise la Logan, îi pregătiseră corpul pentru atingerea lui și aproape dintr-o dată deveni moale și fluidă de dorință.

Logan o sărută de parcă ar fi fost înfometat după ea. Buzele lui îi mușcară ușor gîtul. El presără săruturi fierbinți pe linia maxilarului ei și pe obraji ei, îi ciupea și îi lingea buzele, lipsind-o de apăsarea puternică după care tînjea ea, pînă când Krista îi cuprinse capul în mîinile ei și-i captură gura prădalnică cu a ei.

– Krista! El îi respiră numele, apoi gura lui se deschise peste a ei și el o sărută așa cum tînjise ea să fie sărutată, fierbinte și apăsător și adînc, cîrînd trupului ei cele mai primitive și mai arzătoare răspunsuri.

Ea tremura, mișcîndu-și fără odihnă mîinile pe el, strecurîndu-le sub materialul moale al cămășii lui, pentru a-i simți căldura pielii. Atingerea degetelor ei subțiri îl provocă și mai mult. Sîngele lui era fierbinte și îi zvîcnea în cap.

Fără nici un cuvînt, o ridică în brațe și o purtă sus pe scări, cu fața arzînd de pasiune, cu ochii sclipindu-i în timp ce se uita la fața ei. Brațele îi erau prinse în jurul gîtului lui și ea își odihnea

capul pe umărul lui. Se cuibări mai aproape. El mirosea a săpun și a ușoare urme de colonie bărbătească, înțepătoare, ce se combinau cu propriul lui miros ademenitor. Ea inhală îmbătătoarea esență masculină și deveni și mai excitată.

Logan știa unde era dormitorul ei și o duse direct acolo.

– Nu-mi vine să cred că sîntem, în sfrîșit, singuri, șopti el pe cînd o așeza pe așternuturile răcoroase de bumbac. Fără copii, fără pisici. Buzele lui se arcuiră într-un zîmbet forțat. Aproape că mă așteptam ca motanul ăla nebun să mă atace din nou pe scări.

– Tao e prea interesat de gustarea lui de la miezul nopții, pentru a-i mai păsa de noi. Krista zîmbi în sus, spre el. Logan! Ea îi prinse în palme obrazul, vîrfurile degetelor ei mîngîind ușor. Obrazul lui neras o stîrnea. Sufeream de dorul tău, în noaptea asta. Sînt atît de fericită că ești aici.

Era mult mai mult ceea ce dorea ea să-i spună, dar capul i se învîrtea și era incapabilă să-și exprime coerent gîndurile. Era îndrăgostită de el și acum nimic nu era mai important decît asta.

– O, Krista. El gemu și încet, dar sigur, o lăsă pe spate. Și eu mă bucur că sînt aici. O privi înflăcărat în timp ce-i desfăcea nasturii de la cămașa de noapte și o dădea la o parte pentru ai dezveli sînii.

– Sînii tăi sînt minunați, zise el răgușit. Atît de înălțați, de tari și de albi. Îi cuprinse în palme și se revărsară în mîinile lui. Atît de ademenitoare și de rozalii, aceste sfîrcuri. Degetul mare de la fiecare mîină tremură repede peste sfîrcurile ei, care deja erau tari și zvîcneau.

Krista articulă un geamăt, cu suflarea tăiată, și se arcui neajutorată sub mîinile lui. El își coborî capul pentru a lua în gură un sfîrc întărit, iar ea simți un răspuns iute ca fulgerul, adînc, în miezul feminității ei.

Ea își mișcă mîinile pe spatele și umerii lui, mîngîindu-l prin materialul moale al cămășii sale. Era atît de mare, de puternic și de musculos. Ea adora atingerea lui, dar dorea mai mult. Dorea să-i atingă pielea neacoperită, să-i vadă trupul gol. Degetele ei se împleticiră în nasturii cămășii lui, dar, în cele din urmă, reuși să-i descheie.

Mîinile ei se împletiră în părul sîrmos dar totuși moale, și întunecat, de pe pieptul lui și îi căută sfîrcurile tari. Ea i le mîngîie cu degetele și, cînd Logan scoase un sunet nearticulat de plăcere, zîmbi, simțindu-se feminină, sexy și îndrăgostită nebunește, sălbatic. Își prelinse degetele de la sternul lui pînă la abdomen și găsi fermoarul blugilor lui.

Logan îi simți degetele mîngîindu-l și respiră violent. Își dădu seama că stăpînirea de sine înce-

pea s-o ia razna și o chemă înapoi fără milă. Prin-zîndu-i încheieturile mîinilor, el îi înlănțui brațele deasupra capului, cu o mîină de-a lui.

– O s-o luăm cu încetul, Krista. Vreau s-o facem așa cum trebuie. Vreau s-o fac să dureze mult, mult timp.

Ea se luptă un pic, dar nu putu scăpa din prinsoarea lui. Un instinct primitiv dorea să-i slăbească stăpînirea masculină, insistentă, dorea să-l facă să-și piardă controlul de fier ce-i permitea lui să nu i se dăruiască total. Ea îi tachină buzele cu ale ei, trecîndu-și ușor, chinuitor, gura peste a lui, retrăgîndu-se cînd el încerca să adîncească sărutul.

– Și asta înseamnă că tu vei dicta ritmul?

– Da, micuța mea iubită fierbinte. El renunță să încerce să-i prindă gura și trasă o cărare de sărutări de la gîtul ei pînă la sîni. Îi luă cu gura un sfîrc rozaliu și tare și îl încercui cu vîrfurile limbii. Eu voi dicta ritmul.

Chiar că ar trebui să protesteze față de această declarație erotică înfumurată, se gîndi Krista ca prin ceață. Dar el o făcea să tremure de senzațiile sălbatice pe care i le stîrneau buzele și mîinile lui, și era mult prea greu să se mai gîndească la echilibrul puterii în relația asta complexă, cînd ea aproape că-și pierduse capul de pasiune.

Logan îi eliberă mîinile. Ea își încolăci brațele în

jurul gâtului lui și se sărutară; erau lungi, lente, voluptoase sărutări care îi făcură pe amândoi să tremure de dorință. Krista se răsuci în brațele lui, zbatându-se de pofta ce-o simțea. El îi tachină și îi mângâie sînii pînă cînd ea îi strigă numele cu o voce răgușită de dorință. Se simțea de parcă un foc lichid se scurgea prin trupul ei.

– Da, da, murmură el răgușit, continuîndu-și jocul senzual, înnebunitor. Lasă-mă să aud ce te fac să simți. Nimeni nu va auzi sunetele ăstea dulci, sălbatice, doar eu.

Mîna lui alunecă încet pe burta ei și degetul lui mare explorează adîncitura ombilicului ei, înainte ca degetele lui să se miște mai în jos. Krista își ținu respirația. Dorea ca el să o atingă, o dorea cu o șocantă, imperioasă nevoie.

Mîna lui se opri la marginea tivită cu danteluță a minusculilor ei chiloței bikini. Ea își închise ochii și simți frisoane de frustrare. Da, îl îndemnă ea pe tăcute, continuă. O, Logan, da.

Și apoi mîna lui caldă, mare, alunecă în chiloței ei și degetele lui îi mîngîiară părul des și pufos înainte de a se mișca mai departe, mai adînc... Krista roși gîndind-se la umezeala pe care o găsi el acolo.

– Atît de fierbinte, de dulce și de sălbatică, șopti el, satisfăcut de dovada de nătăgăduit a faptului că era excitată. Mica, pasionala mea Kris-

ta, tu mă dorești la fel de mult cât de doresc și eu. El îi descoperi locurile cele mai secrete și mai sensibile și ea respiră adânc, datorită plăcerii intense, și elaborate pe care i-o provoca el.

– Logan, te rog, strigă ea, și nu știa dacă îl ruga să înceteze această tortură, incredibil de provocatoare, sau îl implora să continue.

– Da, draga mea, doresc să-ți placă, murmură el, cu răsufierea fierbinte în urechea ei. El își strecură limba în delicata scoică, în același moment în care degetele lui lungi intrară în inima umedă a feminității ei. Dubla invazie erotică era cutremurătoare. Spune-mi cum. Spune-mi ce îți place.

Ea gemu de plăcerea intensă ce radia din mîngîierile lui pline de blîndețe.

– Exact așa, șopti ea, agîțîndu-se de el. O, Logan, e atît de bine. Eu... eu... Nu putea respira, nu putea vorbi. O furtună de senzații extraordinar de plăcute se aduna adînc în ea, și ea simțea acut și pulsa sub intensitatea acestora.

Respirația ei era superficială și rapidă. Ea tremura și scîncea pe cînd senzațiile continuau să se adune și să se extindă, făcînd-o să uite de toate, cu excepția agitației furtunoase ce se petrecea între picioarele ei. Deodată o izbucnire fierbinte de fulgere dezlănțui furtuna dinlăuntrul ei, și ea se simți explodînd într-o plăcere cutremurătoare, atît de intensă, încît nu putea face nimic decît să se agațe de Logan, în timp ce valuri de plăcere pulsau prin ea.

Logan o ținu strâns, legănînd-o posesiv. El îi șoptea dulci și ademenitoare cuvinte de dragoste, în timp ce trupul ei era cutremurat de frisoane în brațele lui. Extazul părea să nu se mai oprească, ca o scînteie electrică cuprinzînd o serie de fitile, provocînd o continuă reacție în lanț. Krista nu mai simțise niciodată ceva asemănător. Logan îi dovedise că era capabilă să atingă culmi despre care nu visase că ar fi fost în puterea erotismului ei.

În cele din urmă, rămase inertă lîngă el. El îi privi fața umedă și îmbujorată și un fior tremură prin el. Se simțea puternic și sexy, un bărbat care adusese femeii sale sublima, suprema satisfacție. De asemeni, se simțea tandru și protector față de ea. Ea i se abandonase cu atîta dulceață, cedînd tot controlul, lăsîndu-se în voia lui cu desăvîrșire.

Genele ei fluturară și ochii i se deschiseră și îi întîlni privirea străpungătoare.

– Logan, murmură ea uluită.

El depuse un sărut ușor pe fruntea ei, apoi privi în jos la ea cu ochi scînteietori. Cedarea ei necondiționată mărise nevoia imperioasă care îl călăuzea de cîteva zile, intensificîndu-i dorința transformînd-o într-o necesitate arzătoare și atotdevoratoare, care trecea peste tînjirile erotice obișnuite ale unui bărbat pentru o femeie. Era Krista cea pe care o dorea, era Krista de care avea nevoie. Doar Krista. Căldura ei, rîsul ei, dulcea ei pasiune. Le dorea pe toate, o dorea pe ea toată.

Obrajii Kristei se îmbujorară. El o privise. Se gîndea că n-ar fi visat niciodată că ar fi capabilă de un răspuns sălbatic și fără opreliști. Și nici nu erau măcar dezbrăcați, încă!

– Nu știu ce s-a întîmplat cu mine, murmură ea și încercă să se smulgă de lîngă el. Modul în care se abandonase o făcu să se simtă expusă și vulnerabilă. Logan nu renunțase la stîpînirea de sine, pe cînd ea da. Stăpînirea lui servise să pună în iumină propriul ei răspuns necontrolat. Logan era capabil să se rețină. El încă se reținea, pe cînd ea...

– Nu fi timidă cu mine, Krista. Mîna lui alunecă încet de-a lungul trupului ei, într-o mîngîiere senzuală, îndelungată. Ai fost minunată. Atît de receptivă și de pasională. Atît de docilă și de dulce. O sărută din nou. Știi cum îl face pe un bărbat să se simtă faptul că știe că și-a satisfăcut femeia?

Ea îl privi în ochi.

– Fericit! zise ea cu o voce catifelată. Ar putea să-l facă să-i cedeze ei? Ar putea ea sparge bariera emoțională ce încă exista între ei, în ciuda intimităților lor fizice?

– Mîndru și plin de bărbăție, adăugă el, apoi zîmbi. Și foarte fericit. El începu să se dezbrace, eliberîndu-se repede de haine și lăsîndu-le să cadă într-o grămadă pe podea. Întinse brațele după ea. Și poți să mă faci chiar mai fericit, dacă vrei. Cu o singură mișcare îndemînatică, el îi îndepărtă cămașa de noapte și apoi îi scoase chiloții.

Krista îl privi cu ochii plini de dragoste, sorbind imaginea puternică a corpului lui gol. Era tare și puternic, și era evident cât de mult o dorea. Ea își ținu brațele deschise pentru el.

– Vreau, Logan. Vreau să te fac fericit.

Ea dorea să-i dea totul, să-i arate cât de mult ținea la el. Avea nevoie să fie atât de aproape de el, atât cât se putea. Ea era femeia necesară pentru el în toata privințele, Krista o știa. Doar dacă el și-ar da seama de asta!

– Vino aici, comandă el cu blîndețe, și ea se duse în brațele lui și se încolăci în jurul lui. Se sărutară și, în mod incredibil, în ciuda sațietății ei anterioare, pasiunea începu să pulseze și să se adune iarăși în ea.

Trupul lui Logan zvicnea de dorință. Se simțea gata să explodeze ca un butoi cu pulbere. Și răspunsul fierbinte, dulce ca mierea, al Kristei a fost scînteia care îl aprinse. Coapsele ei se desfăcură pentru el și el se mișcă deasupra ei și în ea cu un avînt energic, care îi sudă la un loc în mod inexorabil.

Krista nu credea că el era în stare să-i stîrnească dorințe avînd aceeași culme de febrilitate, cum o făcuse cu puțin timp în urmă. Dar greșea, pentru că mișcărilor lui lente, profunde, reaprinsă tăciunii dogoritori ai pasiunii sale. Încă o dată era istovită de spasmele de plăcere, asemănătoare unui șuvoi amețitor, în timp ce Logan făcea dragoste cu ea cu o pasiune aproape violentă,

dar controlată.

El hotărî ritmul, smulgîndu-i strigăte de extaz, posedîndu-i trupul, inima și sufletul. O explozie senzuală o zgudui mai adînc și mai puternic decît înainte și ea se agăță de el și îi suspină numele.

Împreună, urcară înălțimile arzătoare ale pasiunii și se rostogoliră pe culmea plină de extaz. Împreună, plutiră într-o lume tainică, în care tensiunea și despărțirea nu existau, doar liniștita beatitudine a împlinirii.

După aceea, au rămas unul în brațele celuilalt, ajunși la sațietate, și tăcuți după potolirea pasiunii. Logan rederulă în mintea sa cum au făcut dragoste. Fusesse minunat, tot ceea ce așteptase, și chiar mai mult. Pentru cîteva momente zguduitoare, își pierduse aproape total stăpînirea în fața ei, și acesta era un risc pe care nu îndrăznea să și-l asume, nu în relația aceasta temporară.

Nu trebuia să se păcălească crezînd că relația cu ea ar putea dura o veșnicie; trebuia să fie prevăzător și să se oțelească pentru final. La vîrsta aceasta, un an era o perioadă extrem de scurtă. Se putea deja vedea înapoi în comitatul Garrett, în timp ce Krista rămînea aici, și durerea pe care o simți îl convinse că avea dreptate să se stăpînească în fața ei. Dacă de-abia putea suporta acum gîndul de-a o părăsi, cu mult mai greu va fi la sfîrșitul anului.

Da, el trebuia să aibă mereu în vedere acel sfîrșit, își spuse cu fermitate, chiar pe cînd brațele

lui se încordară în jurul mijlocului Kristei. El va savura ceea ce era între ei, atîta timp cît era. Da, insistă el în tăcere. Se putea descurca cu așa ceva.

Krista rămase tăcută în brațele lui Logan, dar aproape exploda de nevoia de a vorbi, de a-i spune cît de mult îl iubea. Voia să discute despre fiecare moment al nou-descoperitei, minunatei și magice lor intimități. Se simțea atît de aproape de el și, în mod ciudat, tocmai această apropiere o împiedica să-și reverse toată dragostea și bucuria pe care o simțea. Instinctiv, ea sesiză că o parte interioară din el rămăsese distantă și rezervată. În ciuda pasiunii pe care o împărtășiseră, el nu se dăruise complet. Bariera emoțională, pe care ea o simțise mai devreme, era încă intactă, pentru că el se simțea în mod deliberat la o distanță afectivă față de ea.

De ce? se întrebă ea și intui răspunsul aproape pe loc. El nu avea încredere în ea, nu o iubea. E posibil ca Amy Sue să-i fi ieșit din vedere, dar el tot nu-și dorea o femeie care are o profesie cu câștiguri mari, decît în pat. Totul se întorcea la asta. El își dorise o relație sexuală cu ea. Punct. Nu voia să se implice sau să se angajeze în ceva de durată. Nu-i spusese el, negru pe alb, că relația lor nu va fi permanentă?

Ea îl simți foindu-se și se cuibări mai aproape. El o sărută cu tandrețe, încet, apoi o eliberă cu grijă din brațele lui și așeză păturile în jurul ei.

– Culcă-te, dulceata mea, murmură el încet. Cu toate că detest să plec, mi-e teamă însă că trebuie s-o fac. Nu pot lăsa copiii singuri toată noaptea.

– Știu. Ea îl privi cum se îmbrăca. Și înțeleg. Aruncă la o parte păturile și coborî din pat. Vin jos cu tine.

– Scumpa mea, nu trebuie. Rămii în pat.

Dar Krista își înșfăcase deja halatul din cuiul de pe spatele ușii de la baie și îl strîngea în jurul ei.

– Am ceva să-ți dau, zise ea, cu un zîmbet jucîndu-i pe buze.

Coborîră scările împreună, cu brațele în jurul celuilalt. Krista se grăbi în sufragerie și scoase dintr-o cutie un disc cu turația de 45.

– Țasta-i pentru tine. Și-i dădu discul. Pentru colecția ta.

El se uită uimit la disc.

– *Crede-mă de Royal Teens?* Krista, nu pot lua discul ăsta. E valoros – și a fost al lui Eric!

– Eu vreau să-l primești. Ai nevoie de el pentru colecția ta. Și sînt sigură că lui Eric i-ar plăcea ca un adevărat cunoscător să fie posesorul lui. Cine altcineva l-ar putea aprecia la adevărata lui valoare? Ea zîmbi în sus, spre el.

– Am căutat discul ăsta ani de zile. Privi discul, apoi pe Krista. Ochii ei străluceau ca diameantele. Ea dorea ca el să-l aibă. El își dorea să aibă ceva ce să-i dea ei... Ea părea veșnic darnică față de el

și de copiii lui. Dar ce putea el să-i dea unei femei care-și putea cumpăra orice dorea?

O luă în brațe.

– Îți mulțumesc, Krista. Mă voi gândi la tine ori de câte ori îl voi asculta. Crede-mă.

Ea gemu auzind jocul lui de cuvinte.

– Noapte bună, Logan.

– Noapte bună, Krista. Se uitară unul în ochii celuilalt câteva lungi secunde, apoi Logan porunci cu asprime: Asigură-te că încui ușa asta!

– Așa voi face. Deschise ușa și el păși afară, în noapte.

Logan ascultă zgomotul cheii întorcându-se în broască, înainte de a pleca, strângând în mână vechiul și prețuitul disc.

Zere

– Krista!

Se întoarse la auzul numelui ei și îl văzu pe Ross Perry grăbindu-se spre ea, de-a latul parcurii din fața tribunalului.

– Bună, Ross. Nu te-am mai văzut de-o vreme.

– Mă vei vedea mai mult decît îți dorești, săptămîna viitoare. Rîse. Cazul Landau de încredințare a copilului.

Krista oftă:

– Au fost toți trei – Gary, Marcia și micuța Julie – la mine în birou săptămîna trecută. Gary și Mar-

cia s-au luat la ceartă și biata Julie a fugit și s-a ascuns sub biroul meu. A trebuit să ameninț că o să chem paza ca să pun capăt gâlcevei.

– Am avut o scenă similară în biroul meu, zise Ross, clătinându-și capul. Bietul copil! Începe să se ținască de la toată ostilitatea asta.

– Cel puțin știe că, deși părinți se urăsc reciproc, amîndoi o doresc mai mult ca orice pe lume. Krista se gîndi la acea fetiță agitată și tristă și simți o durere, înțelegînd-o.

– E tot ceea ce are, zise Ross. Ăsta-i un caz de care mă voi bucura să-l văd ajuns în fața instanței, și să se dea verdictul asupra lui. Spre deosebire de cazul Gladbury...

Krista zîmbi:

– Lynette Gladbury și cu mine nu ne grăbim să facem nimic.

– Știu, știu, vechea strategie a amînării. Tot amîni discuția pentru înțelegere, știind foarte bine că Joel Glandbury, ca aproape fiecare client, dorește ca acest caz să se rezolve pe baza unei înțelegeri și să nu fie judecat la tribunal. Și cu fiecare zi în care refuzi să te întâlnești, nesiguranța lui crește. Ross îi aruncă un zîmbet pe jumătate admirativ, pe jumătate încurcat. Am folosit și eu aceleași tactici.

– Spune-i lui Joel Gladbury că Lynette și cu mine nu avem nici o problemă să nu mergem în fața instanței. Nici una.

– Dacă-i spun așa ceva, se va topi de frică.

Ți-a ridicat talentele în fața instanței la proporții mitologice.

Ea rîse.

– Îmi dau toată silința să mă comport pe măsura așteptărilor. Mergeam să iau masa, Ross. Ia chef să vii cu mine?

– Desigur. Plătești tu?

– Categorical. Pot s-o trec drept o masă de afaceri. La urma urmei, am discutat cazurile Landau și Gladbury. Se urcă în mașină și deschise portiera pentru Ross. El se așeză în scaunul de lângă ea, apoi o privi plin de curiozitate.

– Te deranjează dacă discutăm despre judecători? Întrebă el. Despre un anume judecător, de fapt: Logan Moore.

Krista porni din parcare și intră în fluxul traficului.

– Ce-i cu Logan?

– Se răspîndește un zvon pe la tribunal că și-a declinat dreptul de a audia oricare din cazurile tale.

– Da? Krista studie roșul strălucitor al semaforului în timp ce mașina staționa într-o intersecție. Logan nu-i spusese că va face asta, deși n-o surprinsese că o făcuse. Era pînă la ultima bucățică un slujitor al justiției, profesionist, conștient și cu etică, care n-ar fi permis ca o avocată să înfățișeze un caz înaintea unui judecător cu care se culcase în ultima lună.

Nici Krista n-ar fi acceptat și fusese pregătită

să încerce o schimbare de localitate pentru desfășurarea procesului, dacă ar fi fost desemnată să se înfățișeze în instanță, în fața lui Logan. Din fericire, nu trebuise să facă lucrul ăsta. Cazurile ei fuseseră atribuite altor judecători, în această lună. Acum știa că nu era doar din întâmplare.

– Bineînțeles, zise Ross, zvonul acela a dat naștere la multe speculații savuroase despre motivele pentru care judecătorul Moore simte că el și Krista Conway nu pot apărea împreună în aceeași instanță. Ross continuă s-o privească meditativ. Îndrăznești să faci vreun comentariu?

Krista conduse *Bentley*-ul în parcare aglomerată a lui *The Blue Gaase*, un mic restaurant cu popularitate printre cei de la tribunal datorită apropierii față de clădire, cât și pentru sandvișurile sale excelente.

– Ce fel de comentarii ai auzit? întrebă ea.

– Nu da niciodată un răspuns direct, când poți să te descurci punând o altă întrebare, nu-i așa Conway? Avocatul tipic! Ross chicoti. Nu ești la tribunal, Krista. Întreb doar ca să-mi satisfac propria curiozitate care – admit – e intensă. Și a soției mele. Calla zice că-i vede pe copiii Moore la casa ta tot timpul. A văzut chiar băiatul conducând *Bentley*-ul tău. Ce reiese din asta?

Un chelner îi conduse într-un separeu și le înmână amândurora câte un meniu.

– Logan și cu mine sîntem prieteni foarte, foarte buni.

– Aha!

– Iar copiii sînt și ei prietenii mei.

Zîmbetul lui Ross se lăți.

– E prea devreme ca eu și Calla să-ți pregătim petrecerea de adio? Nici nu-ți pot spune cît de fericit mă face gîndul că vei practica avocatura în comitatul Garrett, în timp ce eu voi prelua titlul de prim bombardier în zonă. Probabil că vei fi destul de drăguță să recomanzi numele meu tuturor clienților tăi, mai vechi și mai noi. Nu poți ști niciodată cînd vreunul va avea nevoie de un bun avocat de divorț, îmm?

– Cine a zis că plec? Și de ce m-aș instala să practic avocatura în comitatul Garrett? Întrebă Krista netulburată, deși își simțea inima grea în piept. Ross presupunea că ea se va mărita cu Logan și se va muta în comitatul Garrett cu el. Îmi pare rău că-ți năruie speranțele, Ross, dar sînt bine ancorată aici.

Dar ar pleca într-o secundă, dacă Logan i-ar cere-o, admise cu tristețe, în sinea ei. Dacă fusese îndrăgostită de Logan în acea primă noapte cînd se culcase cu el, emoțiile ei se adînciseră în mod irevocabil și crescuseră de o mie de ori în timpul acestei ultime luni petrecute cu el.

Erau împreună în aproape tot timpul lor liber. Într-un fel, ea preluase responsabilitatea cinei pentru familia Moore. Denise ieșise complet din schemă. Ura gătitul, probabil pentru că-i fusese încredințată treaba aceasta la o vîrstă atît de

fragedă, din cauza bolii și a morții mamei sale.

Părase natural ca Krista să pună piciorul în prag, atunci când Denise o chemase și îi ceruse ajutor la bucătărie, și chiar mai mult decît atîta, cînd fata deveni mai implicată în activități extra-scolare și nu mai avea timp să pregătească o masă. Nu ar fi fost nimic pentru cină cînd Logan venea acasă și el și copiii lui ar fi fost flămînzi. Krista nu-i putea lăsa să-și ducă viața mîncînd hamburgeri și pizza. Începu să facă în mod regulat cumpărături și să gătească pentru familie. Cina încropită repede à la Krista deveni o rutină zilnică, bine împămîntenită.

Oricum, acum părea pe deplin firesc, pentru că puștii erau întotdeauna la ea-acasă. Denise și prietenele ei nu voiau să urmărească *Lumina care călăuzește* la nici un alt televizor, decît la noul televizor mare al Kristei. Și casetele lui Mitch sunau bine doar la casetofonul stereo cel nou al Kristei. Krista le dăduse o cheie și ei mergeau direct la ea acasă, după școală. Lauren era, bineînțeles, întotdeauna acolo. Se juca cu pisicile și păpușile ei Barbie, dintre care multe primiseră domiciliu permanent în dormitorul liber.

După cină, Krista încă era cu familia Moore. Copiii își făceau temele la masa ei din bucătărie, în timp ce ea făcea curat acolo iar Logan privea știrile la televizor. Ea o ajuta pe Lauren la teme, iar după aceea împreună cu Logan și copiii se uitau la televizor sau ascultau muzică, sau stăteau

în tăcere în aceeași încăpere. În după-amiezele de la sfârșitul săptămînii, Krista și Logan duceau copiii să vadă numeroasele puncte de atracție din districtul Washington și din împrejurimi.

Cînd familia Moore mergea acasă peste noapte, casa ei părea părăsită, goală. Chiar și Tao și Cerneală observau asta și se furișau prin camere mieunînd, în timp ce se uitau după Lauren.

Și, inevitabil, în fiecare noapte, între zece și jumătate și unsprezece, Logan se întorcea pentru a ciocăni la ușa ei. Cu inima bătîndu-i nebunește, ea zbura să-i deschidă ușa, iar el o lua în brațe și... Krista roși. Își ieși repede din reverie și-l văzu pe Ross Perry privind-o gînditor, dar amuzat.

– Ai aceeași privire ca și fiică-mea cînd se uită la *Don Johnson* la televizor, zise el rînjind. Și te gîndești la Logan Moore. Ești bine ancorată aici, Krista? Eu n-aș crede. Speranțele mele nu sînt cîtuși de puțin năruite. Zilele tale ca avocată în comitatul Montgomery se apropie de sfîrșit, fie că o admiti sau nu.

Ar fi trebuit să nege cu hotărîre, se gîndi Krista. Dar nu o făcu, pentru că își dorea atît de mult să fie adevărat. Din nefericire pentru ea, nu era. Logan nu avea nici o intenție să se căsătorească cu ea. Aprecia compania ei și prietenia cu copiii lui și îi plăcea de ea în pat. Dar n-o iubea. O știa pentru că ea era atît de îndrăgostită de el, și aici se afla diferența.

Cînd făceau dragoste, ea dăruia tot ceea ce

avea de dăruit, corpul ei, sufletul ei, inima ei și mintea ei. Ea era a lui și îl lăsa să o știe în toate felurile. Ea nu se putea reține. Era mult prea îndrăgostită chiar și pentru a dori să încerce așa ceva.

Dar Logan, în ciuda pasiunii și ardorii sale, nu dărimase niciodată bariera emoțională pe care o ridicase între ei. Din chiar prima lor noapte împreună, când ea simțise că el nu-i aparținea. El îi dăruia multă plăcere în pat, îi oferea compania lui în afara patului, dar nu se dăruia pe sine. El nu avea nici o intenție să facă din relația lor una permanentă.

El nu o iubea. Ea era prea diferită de genul de femeie pe care el credea că o dorea. Era dureros, dar Krista încerca să nu insiste asupra acestei idei. Moartea lui Eric o învățase să trăiască în prezent, să scoată tot ce-i mai bun din fiecare clipă atunci când o trăia. Ea îl iubea pe Logan și acum, i se părea că toți cinci erau aproape ca o adevărată familie. Krista nu îndrăznea să ceară nimic mai mult de atât.

– Tati, a fost cea mai frumoasă serbare de Halloween! strigă Lauren emoționată, când Logan intră în bucătăria Kristei într-o seară. Am avut prăjiturile, și biscuiți, și apă minerală, și o mulțime de pateuri, și am prins mere în apă. Ea se învârtea prin bucătărie în timp ce vorbea. Tuturor le-a plăcut costumul meu și Krissy a cumpărat, pentru fiecare din clasă, două pachete de mestecat cu

surprize, cu monștri. Am voie să mă duc cu Holly Wilson în seara asta la *Ne dați sau nu ne dați?* Te rog!

Krista o privi amuzată pe Lauren.

– Holly Wilson e cea mai bună prietenă din clasă a lui Lauren, îi explică ea lui Logan. M-am întâlnit cu mama ei când a venit s-o ia de la școală, în după-amiaza asta.

– Și Holly vine mâine după-amiază aici, după ore, adăugă Lauren. Mama ei a zis că e-n regulă. Of, trebuie s-o fac pe Denise să-mi pună mai mult verde în păr. O luă la fugă din bucătărie.

– Oare tocmai a trecut un uragan pe lângă mine? întrebă Logan. Unul cu o coadă albastră-verde-portocalie? Zimbi. Nu m-a lăsat sufletul s-o întreb pe Lauren ce anume reprezintă costumul și coafura ei. Arată că a venit parcă din zona crepusculară. Sau de la circ.

– E un costum rocker și e coafată punk, îl informă Krista. La fel cum erau și toate celelalte fete din clasa ei. La fel și majoritatea băieților – exceptându-i pe cei ce purtau uniforme de camuflaj. Aștia arătau ca niște soldați de gherilă.

Logan își încolăci brațele în jurul taliei și o trase lângă el.

– Un strigăt de departe, de când eram copii și toată lumea se îmbrăca în vrăjitoare, clovni și hobiți. Îi mușcă ușor gîtul sensibil și Krista își simți pulsul accelerîndu-se într-o reacție promptă la mîngîierea lui.

– Am avut ocazia să văd un Halloween din perspectiva unei profesoare, azi, zise ea. Pleoapele ei se zbătură pe cînd mîinile lui se mișcă încet pentru a se opri exact sub sîni. Domnișoara Dickson este o femeie extrem de curajoasă și de calmă. Nu și-a pierdut stăpînirea de sine nici cînd un băiețel, pe nume Albert, aproape că s-a înecat prinzînd mere în apă.

– Întotdeauna m-am gîndit că profesorii merită salarii cu spor de pericolozitate. Logan o întoarse în brațele sale și îi sărută fruntea, obrații și vîrfurile nasului. Deci... tot mai vrei să continui chestia asta cu *mămica* clasei, la următoarele două serbări?

– Bineînțeles. I-am promis deja lui Lauren. Și a fost distractiv – într-un fel nebunesc, sălbatic. Zîmbi în sus, spre el. Îmi place profesoara, domnișoara Dickson, foarte mult. A spus niște lucruri minunate despre Lauren.

Era o mică problemă, totuși, se gîndi Krista. Cînd îi spusese domnișoarei Dickson, în timpul excursiei clasei la muzeu, că numele ei era Conway, ea presupusese că își clarificase starea civilă cu Lauren. Și azi ea credea că Krista era divorțată de tatăl lui Lauren și hotărîse să-și folosească numele de domnișoară. Domnișoara Dickson credea că ea este mama lui Lauren.

– În zilele de astăzi, îi spusese ea Kristei, avem familii care au nume diferite pentru fiecare membru a ei. Și cum Lauren îi spusese *mamă* în tot timpul serbării, concepția greșită a domnișoarei

Dickson fusese de fapt întărită.

Ar fi trebuit să o corecteze pe Lauren, se mustăra Krista. Dar nu o făcuse. Lauren părea atât de încântată s-o aibă acolo, atât de mândră să fie *copilul mămicii clasei*. Și mai mult decât orice, îi plăcuse s-o audă pe Lauren zicându-i mamă. Își dorea să fi fost cu adevărat mama fetiței.

Se auzi soneria cuptorului și Krista părăsi brațele lui Logan pentru a scoate fripturile de porc împănate.

– A, despre faptul că Lauren se va juca mâine cu Holly Wilson, zise ea. Va trebui să le iau de la școală, pentru că Holly nu poate merge cu autobuzul lui Lauren. Sînt niște restricții ca puștii să nu poată să circule cu nici un alt autobuz, decât cu cel pentru care au fost înregistrați. O să le aduc aici, iar mama lui Holly o va lua la șase.

Logan o privi cum așeza bucățile de carne de porc pe un platou.

– Va trebui să pleci iar mai devreme de la birou, zise el. Ceea ce ea începuse să facă cel puțin o dată pe săptămînă, adăugă în șinea lui, pentru motive ce îi privea întotdeauna pe copii. Orarul ei flexibil era foarte avantajos, recunoscuse el. Putea pleca oricînd dorea, ceea ce el nu putea să facă la tribunal.

– Trebuie să fac ultimele retușuri la un contract premarital pentru un client care e pe punctul de a se avînta în ce-l de-al treilea mariaj, zise ea. Pot s-o fac aici, acasă, și s-o pun pe Vicky să-l bată la

mașină, în ziua următoare.

– Un contract premarital? Logan ridică din sprâncene.

– M-am ocupat de ultimul divorț al clientului, care a fost o oroare financiară încâlcită, și i-am spus în momentul acela că, dacă se va mai recăsători – și știam că o va face, pentru că e genul de familist – ar trebui să vină înainte la mine, pentru un contract premarital. Din fericire, mi-a ascultat sfatul. Ea puse legumele și salata pe masă, împreună cu platoul cu carne.

– Observ că aceste contracte premaritale sînt foarte la modă, zise Logan, cu fața gînditoare, în timp ce se uita la ea.

Ea dădu din cap.

– Eu le recomand în anumite circumstanțe – cînd una din părți e mult mai bogată decît cealaltă, sau cînd există copii, dintr-o căsătorie anterioară, ale căror interese au nevoie să fie protejate. Și pentru oameni care au trecut deja printr-un divorț încâlcit.

– Ai insista pentru un asemenea contract pentru tine, bineînțeles.

Krista privi în gol.

– Nu, n-aș face-o, zise ea rar, pentru că era o idee la care se gîndise de-a lungul anilor. Mi-aș dori o căsătorie bazată pe genul acela de încredere care nu necesită un contract scris. Zîmbi visătoare. Bănuiesc că sună total nepotrivit avînd în vedere faptul că mă ocup de asemenea con-

tracte.

– Cu totul nepotrivit, aprobă el. Un alt paradox pe care-l întruhipa Krista, se gîndi pe cînd îi urmărea mișcările iuți și eficiente prin bucătărie. Dar venitul ei o plasa clar pe lista celor care ar fi trebuit să se gîndească la un contract premarital. Și ea era atît de generoasă și de darnică, încît ar fi dorit prostește să împartă tot ce are cu perechea ei. Perechea ei! Îngheță doar la gîndul acesta. Pentru o secundă, cuprins de groază el și-o imaginea căsătorită cu un alt bărbat, împărțindu-și cu el dragostea și rîsul, împărțind patul...

Durerea era atît de intensă, se simțea de parcă i s-ar fi tras un pumn în stomac. E a mea! dori el să strige, dar o mică voce zeflemitoare din mintea sa adăugă cu cruzime: Temporal. Pe vremea asta, peste un an, el va fi înapoi în comitatul Garrett, iar Krista va fi aici. Pregătind cina pentru alt bărbat? Așteptînd cu nerăbdare seara lor și lungă, lungă noapte împreună? Își ținu răsufarea și înghiți cu greu. Fiecare fibră din el protestă față de o asemenea imagine.

Krista chemă copiii la cină și Denise și Lauren sosiră în bucătărie în cîteva secunde.

– Mitch e la telefon, anunță Denise.

Krista zîmbi.

– Trebuie să fie o convorbire importantă de-l face să întîrzie la cină. Mitch niciodată nu întîrzia și nu lipsea de la mese. Avea acea incredibilă poftă de mîncare a unui adolescent ce creștea repede.

El consuma mai multă mâncare într-o zi, decît ea în trei,

– O, e o convorbire importantă, desigur, zise Denise. Vorbește cu Janna Nimick. Una dintre prietenele ei i-a spus unuia dintre prietenii lui că Janna dorește să meargă la dans cu el, vinerea asta. În cele din urmă, și-a adunat suficient curaj să o sune

– Cine e Janna Nimick? întrebă Logan.

– Janna e o fată de gașcă și e cu adevărat drăguță și foarte populară, zise Denise, rînjind răutacios. Și ea nu știa că Mitch există, pînă cînd le-a dus pe ea și pe prietenele ei acasă, de la *Pizza Hut*, în *Bentley*-ul Kristei, acum două seri. Asta a hotărît-o pe Janna.

Mitch li se alătură la masă peste un minut, arătînd cam stupefiat.

– Janna a zis că va merge cu mine la dansul de vineri. Se prăbuși pe scaunul său. Janna Nimick, cu mine!

– Mai bine ai ruga-o pe Krista să-ți împrumute *Bentley*-ul, zise Lauren.

– Nu există nici un motiv ca Mitch să împrumute mașina Kristei, zise Logan cu strășnicie. Sînt cît se poate de dispus să te las să-mi conduci mașina pînă la dans, fiule.

– Tată, n-o pot duce pe Janna Nimick nicăieri în hodoroaga aia vechel! Mitch arăta îngrozit. O zeiță nu călătorește într-un vechi *Dodge* cafeniul

– Bineînțeles că nu, zise Krista. Încearca din

greu să-și înăbușe un zîmbet, și reuși. Insist să iei Bentley-ul, Mitch.

– Mersi, Krista. Arată profund ușurat. Mulțumesc lui Dumnezeu că tu înțelegi.

– O zéiță! Logan dădu din cap, amuzat în ciuda voinței lui. Ochiul lui îi întâlniră pe ai Kristei și schimbă zîmbete indulgente, de adulți.

Acum, se gîndi Krista, întreabă-l acum.

– Logan, am fost invitată la o petrecere la *Burning Tree Country Club* săptămîna asta, sîmbătă seara, și mă întrebam dacă ți-ar face plăcere să vii cu mine. Își dădu seama că își ținea respirația. Primise invitația cu două săptămîni în urmă și nu găsise momentul potrivit pentru a-i spune lui Logan despre ea. Știa că el nu va dori să meargă. Era clar că e un urs notoriu, care n-ar aprecia o seară în care să se împrietenească cu un străin.

Avea dreptate. El se foi pe scaun și se încruntă.

– Nu cred că va fi posibil, Krista. Denise și Mitch probabil că și-au făcut planuri și eu va trebui să stau cu Lauren.

– Nu am nici un aranjament, zise repede Denise. Voi sta eu cu Lauren.

– O petrecere, ei? zise Mitch. Sună bine.

– Petrecherile sînt distractive. Te vei distra bine, tati, adăugă Lauren.

Logan privi spre Krista. Ea recunoscă în tăcere că nu fusese cinstit din partea ei să aducă vorba despre petrecere, avînd pe cei trei aliați

Drumuri împletite

credincioși de față. Pe de altă parte...

– Trebuie să fiu prezentă la această petrecere pentru motive de afaceri, Logan. Ea nu dorea să meargă singură, dorea să fie cu el. Nu trebuie să stăm mult.

– Krista, pur și simplu nu mă interesează scena socială din zonă. O înghesuială la un club de țară, plin de fanfaroni, nu mă atrage cîtuși de puțin. Continuă să mănînce. Aparent, în ceea ce-l privea discuția era încheiată.

Dar copiii gîndeau altfel.

– Hai, tată, zise Mitch. Poți să mergi la o petrecere cu Krista. Voi doi nu mergeți nicăieri. Vă petreceți fiecare seară acasă. Nu sînteți chiar atît de bătrîni!

– Te duceai la petrecerile cu îngrozitoarea Amy Sue, îi aminti Lauren.

– Dacă Krista trebuie să se ducă la petrecere, zise Denise, ar trebui să-și ia alt însoțitor. Nu vrei să meargă cu Glen Fremont, nu-i așa, tată?

– Glen Fremont? repetă Krista, uitîndu-se uimită la Denise. Cel ce scrie articolele de fond din ziarul *Post*. Ea îl întîlnise acum un an și de atunci își dăduseră întîlniri, din cînd în cînd.. Cum de-îști, Denise?

– O, nu ți-am spus? Denise se strădui să arate indiferentă. El... ăă, te-a sunat. Cred că am uitat să-ți spun.

– Cred că ai uitat, zise Krista sec. Trebuia să-l sun eu?

– Da, după ce te întorci din Europa, zise Lauren.

– Europa? izbucniră în cor Krista, Logan și Mitch.

Denise se ridică în picioare:

– Cred că voi sări peste desert în seara asta. Am atâtea teme la algebră, că mai bine m-aș apuca de ele acum.

– Stai jos, Denise, porunci Logan. Ea se supuse. Acum, fii bună și explică circumstanțele acestui telefon.

Denise oftă.

– Tipul ăsta, Glen Fremont, a sunat săptămîna trecută și a crezut că eu sînt camerista sau așa ceva. A spus că voia să vorbească cu Krista, să meargă la o petrecere cu el. Așa că... ăă, i-am spus că Krista era în Europa. A transmis ca ea să-i dea un telefon cînd se întoarce.

Mitch rîse.

– Descurcăreță ești, Denise.

– Denise, asta a fost o convorbire scandalosă, de neiertat, zise Logan cu severitate. Ca să nu mai vorbim de minciuna sfruntată. Și datorezi Kristei scuzele tale. Și nu vreau să mai folosești telefonul trei zile, astfel încît vei avea timp suficient să te gîndești la faptele tale.

– Trei zile fără telefon? Denise arăta înspăimîntată de această perspectivă.

Lauren sări în apărarea surorii sale.

– Dar, tată, Denise trebuia să spună asta! Doar nu voiai ca Krista să meargă la petrecere cu

altcineva, nu-i așa?

– Krista e o adultă, are dreptul să ia propriile ei hotărâri, zise Logan. Și să-și primească mesajele telefonice.

– Ai dreptate, tată. Îmi pare rău, Krista, zise Denise cu o voce plină de dulceață și privind de la tatăl ei la Krista. Dacă vrei, îl sun chiar acum pe domnul Fremont și-i spun ce-am făcut și că vei merge la petrecere cu el, sîmbătă seara.

– Nu! Logan se ridică în picioare. Nu e nici o nevoie de așa ceva, Denise. Eu...ăă, o voi duce pe Krista la blestemata aia de petrecere.

– Tată, ai folosit un cuvînt urît! Îl certă Lauren. Să înjuri nu e drăguț.

– Nici să manipulezi oamenii nu e drăguț, Lauren. Logan îi aruncă Kristei o privire. O privire de genul vorbim-noi-mai-tîrziu-despre-asta.

Cu înțelepciune, Mitch se băgă în vorbă și schimbă complet subiectul.

Petrecerea n-a mai fost menționată pînă tîrziu în seara aceea, după ce copiii se duseseră acasă și Logan își făcu obișnuita apariție la ușa Kristei, la ora unsprezece. Ea deschise ușa pentru a-l lăsa să intre, dar de data asta el n-o luă în brațe și n-o sărută, de parcă n-ar fi fost înfomentat după gustul și atingerea ei.

El rămase în micul antreu și privi întunecat la ea.

– Nu-mi place felul în care ai conspirat cu Denise să mă manipulați ca să particip cu tine la

petrecerea aia.

– N-am conspirat cu Denise! zise Krista cu pasiune. Ea îți manipula viața socială cu mult înaintea ca eu să fi apărut pe scenă. Acum se pare că a început să mă aranjeze și pe mine.

– Denise n-ar fi trebuit să-ți intercepteze convorbirea telefonică și să-l mintă pe omul acela, zise Logan. Pe de altă parte, de ce primești telefoane de la alți bărbați? Tonul lui era acuzator și Krista se simți imediat ofensată.

– Probabil pentru că sînt o femeie necăsătorită și Glen a presupus că nu am nici o relație. Era o greșeală ușor de făcut din partea lui. Tu și cu mine nu ne-am făcut niciodată publică relația. S-a bîrfit ceva pe la tribunal, dar nimic altceva.

Ea făcu o pauză ca să tragă aerul în piept și, dintr-o dată, cuvintele se revărsară:

– Tu nu vrei să-mi înlînești prietenii. Am refuzat invitații din partea lor la cină sau petreceri, sau la filme pentru că tu nu voiai să fii cu ei. Nu mi-a păsat, pentru că doream să fiu singură cu tine, dar – dar încep să văd lucrurile diferit. Motivul pentru care nu vrei să fii cu prietenii mei nu are nimic de-a face cu dorința ta de a fi singur cu partea socială a unei... unei relații strict temporale.

Fălcile lui Logan se încleștară. Ar fi trebuit să-i spună că se ținuse, în mod intenționat, departe de prietenii ei – și, astfel, o ținuse pe ea departe de ei – pentru că spera să o înstrăineze de ei, să micșoreze importanța în viața ei a oricărui altcuiva

aici, în comitatul Montgomery. El avea o mulțime de prieteni acasă în comitatul Garrett. Știa că ei ar plăcea-o pe Krista și ea i-ar plăcea pe ei. Amândoi ar fi putut avea o viață socială activă acolo, cum își dorea ea. Dacă ea ar veni acolo cu el...

Dar ea nu va veni acolo cu el. Aveau doar o relație temporară. În caz că era în pericol să uite, Krista tocmai i-o amintise. Așa că Logan nu zise nimic, absolut nimic.

Krista îl privi insistent. Ochii lui erau duri, expresia feței, implacabilă. El nu negase ceea ce spusese ea, astfel... confirmând? Ea era un avantaj pentru Logan. Îi gătea și se culca cu el. Temporar. Ochii ei se umplură de lacrimi de furie. Cum de ajunsese într-o asemenea postură?

Logan își trecu degetele prin părul lui negru, ciufulindu-l.

– Ți-am spus că voi merge la petrecere cu tine. Degetele lui îi prinseră și îi încercuiră încheietura mâinii. Hai să mergem sus.

Ea căscă ochii mari la el.

– Și să facem dragoste? Acum?

– Da.

– Sîntem în miezul unei cerți și tu te aștepti ca eu să sar în pat cu tine? Chiar așa? Krista era înfuriată.

– Nu știu despre ce ne certăm. Ți-am spus că te voi duce la blestemata de petrecere. Ai obținut ceea ce ai dorit.

– Și acum ar trebui să-ți dau ceea ce vrei tu.

La asta ai vrut să ajungi?

El îi lăsa să-i scape încheietura mîinii ei.

– Aveam impresia că și tu o dorești.

Ea clătină din cap.

– Nu, acum.

El se uită la ea.

– Deci *Femeia Independentă și Modernă* recurge la cel mai vechi șiretlic feminin ce se găsește în carte. Suprimarea sexului ca o pedeapsă.

– Nu suprim sexul! Pur și simplu n-am chef să fac dragoste cînd sînt înfuriată.

– N-am de gînd să implor favorurile doamnei, zise el cu o voce sugrumată. Dacă vrei să plec, spune-o.

Ea simțea nevoia să urle de furie și frustrare. Situația și postura ei erau complet inacceptabile. Era îndrăgostită de un bărbat care nu o iubea. Ea dorea permanența, cu toate problemele ei inerente, el dorea o situație avantajoasă, temporară. Cît timp putea ea să-și păstreze respectul față de sine în asemenea circumstanțe? Krista era sigură de un lucru, totuși...

– Dacă ne ducem în pat în noaptea asta, nu vom face dragoste, Logan. Vom avea doar un raport sexual.

– Alte sensuri ale cuvintelor, doamnă avocată? El reuși să schițeze un zîmbet palid. Dacă voiam să joc jocuri de cuvinte, rezolvam cuvintele încrucișate din ziar.

– Eu nu joc jocuri. Vocea ei era tremurătoare

și știa că era primejdios de aproape de lacrimi. Nu putea suporta gândul de a plînge în fața lui Logan. Probabil că i-ar părea rău pentru ea, dar nu i-ar schimba sentimentele. El nu o iubea. Ea știuse asta și gîndise că se poate descurca. Dar nu putea, pur și simplu nu putea.

– Ai zis să spun cuvintele, așa că o să le spun: Vreau să pleci, Logan.

El voia să refuze. Toate instinctele sale masculine, atavice, se ridicară la suprafață și îi trebui fiecare cîțime, din stăpînirea sa civilizată, să nu o arunce pe umărul său și s-o ducă sus, să facă dragoste cu ea pînă cînd ea ar fi știut, fără nici un semn de întrebare, de îndoială, că îi aparținea lui. Să-i spună asta și s-o facă s-o repete după el pînă cînd n-ar mai fi uitat-o în veci. Nu era nimic temporar în sentimentele lui pentru ea. Erau împreună pentru veșnicie.

Dar un bărbat stăpînit și chibzuit nu apela la tactici atît de primitive. Știuse tot timpul că relația sa cu Krista era una temporară. Crezuse – sperase – că va dura tot anul cît era aici, dar știuse că relația nu era permanentă între ei doi. Și se convinsese că putea face față. El putea să facă față. Putea face față chiar acum.

– Dacă plec acum, nu mă voi mai întoarce, zise el concis.

Inima Kristei se scufundă. Mai mult ca orice, voia să-l roage să rămînă, să se azvîrle în brațele lui și să se piardă în felul lor pasionat de a face

dragoste. Dar nu putu. Credea că poate să se descurce cu restricțiile pe care le pusese el relației lor, dar nu mai putea accepta, cîtuși de puțin, termenul limitat, temporar. Iubindu-l nu putea rămîne cu Logan știind că el nu intenționa să fie ceva de durată.

Își ridică capul și nu zise nimic.

– Nu vreau o relație cînd împreună, cînd separați, zise el. Încercă să-i citească expresia feței, dar nu izbuti. Purta o mască pe care el n-o putea interpreta. Dacă ies pe ușa aceasta, s-a terminat.

Se aștepta ca ea să-i strige că ceea ce făcea el era o cacealma; se rugă ca ea să spună asta. Dar ea nu spuse.

Nu avea nici o variantă, nu-i așa? Logan se întoarse și, fără nici un cuvînt, ieși pe ușă.

Înzprezere

Despărțirea era mai greu de înfruntat cînd erau implicați și copii. Krista devenise pe deplin conștientă de asta din experiența ei în divorțuri, dar cu siguranță nu se așteptase să o simtă pe propria ei piele.

Mitch, Denise și Lauren nu aveau de gînd să dispară pur și simplu doar pentru că tatăl lor le spusese că se certase cu Krista. Ei aleseseră să ignore total acest fapt. Chiar petreceau mai mult timp la ea acasă. Lauren o striga *mami* și în prezența lui Logan. Mitch continua să-i ia cu împru-

mut mașina. Nici unul din ei nu pleca acasă la ora cinei și Krista se trezi gătind mesele ca de obicei, cel puțin pentru copii. Ea nu întreba despre Logan, dar Denise îi oferea voluntar informațiile, oricum.

– Tata ia cina în fața televizorului acasă. Noi i-am spus că preferăm să mâncăm aici, decît acasă.

Sîmbătă, Krista duse copiii pe o stradă cu magazine din apropiere, unde puștii căscară gura, în timp ce ea alege, la repezeală, o rochie neagră pentru cocktail, ca s-o poarte la petrecera din seara aceea. Ajunse acasă la timp pentru a face duș și a se îmbrăca. Era la mijlocul acțiunii de machiaj cînd telefonul sună. Era Mitch și părea înnebunit. —

– Krista, trebuie să vii repede! E vorba despre Lauren. Îi e rău!

– Se tăvăleşte pe podea, ținîndu-se de stomac și stringînd în agonie? Întrebă Krista.

– De data asta, nu. Are temperatură – temperatură mare! Treizeci și nouă cu opt... Denise tocmai i-a luat temperatura.

Krista nu se lăsă bătută.

– Pot să vorbesc cu Denise, te rog?

Denise veni la aparat.

– Krista trebuie să vii! Ți-a spus Mitch ce temperatură are Lauren ?

– Da, mi-a spus. Ai băgat termometrul în apă fiartă, bănuiesc.

Se lăsă o tăcere îndelungată.

– Denise?

– Cum de ai știut? Întrebă Denise posomorită.
– Temperatura era prea mare. Și a apărut prea repede. Am văzut-o pe Lauren doar acum o oră și-i era foarte bine, ții minte?

– Nu vrem să te duci la petrecerea aceea! se tîngui Denise. Dacă întâlnești un bărbat și te îndrăgostești de el?

Krista i-ar fi putut spune fetei că asta era imposibil. Era deja îndrăgostită și nici un bărbat, de la nici o petrecere, nu l-ar fi putut șterge pe Logan din inima ei. Dar de ce să încurajeze false speranțe în ea, în ei?

– Denise, mă duc la petrecere, zise ea calmă.

– Tata nu vrea să te duci. E într-o stare sufletească foarte proastă! El...

– Draga mea, știu că e dificil pentru voi, dar tatăl tău și cu mine sîntem...

– Nu, nu spune asta! o întrerupse Denise. Trebuie să mă duc să fac curat în camera mea, acum. Aș face orice, decît să te aud spunînd – asta! Puse receptorul în furcă înainte ca Krista să poată să mai spună vreun cuvînt.

După cum se întîmplă, Krista întîlni un alt bărbat la petrecere. Sau reîntîlni unul – pe Jeremy Litman, avocatul de la Instanța Penală a cărui încercare de a o scoate la cină fusese sabotată de

Denise și Lauren. Fetele recunoscuseră în fața ei, într-o după-amiază, *iar ea*, pierdută în dragostea pentru Logan, doar se distrase de intervenția lor.

În seara asta, Jeremy era în dispoziție să rîdă despre legătura lor întreruptă și să se scuze pentru nervozitatea lui din trecut.

– Nu sînt, de obicei, atît de lipsit de răbdare și de necioplit, explică el prosteste, dar îmi fusese spart apartamentul cu două zile înainte și frustrarea că nu am putut lua legătura cu tine a fost ultima picătură într-o săptămînă cu adevărat îngrozitoare.

Krista simpatiză cu el pe loc și îi povesti despre propria ei spargere. Legătura dintre ei se înfiripă imediat. Jeremy nu mai plecă de lîngă ea pentru tot restul serii. Krista se distră în compania lui. Era atent și spiritual, și nu îi reproșa cariera ei. Din contră, îi admira deschis curajul și succesul. Krista vorbi și rîse și, spre marea ei disperare, îi fu dor de Logan mai mult ca oricînd.

– Hai să scăpăm de adunătura asta și să mergem într-un loc liniștit, să bem ceva, sugeră Jeremy cînd conversația lor fu întreruptă, pentru a zecea sau a douăsprezecea oară, de alți invitați.

Krista era pe punctul de a refuza automat, dar el nu-i lăsă această șansă.

– Știu un locșor minunat în sud-vestul Washington-ului. Poți să mă urmezi acolo în mașina ta și eu te voi urma cu a mea acasă, mai tîrziu.

– Zău că nu... începu ea, dar el o întrerupse

din nou:

– N-am de gând să mă introduc cu de-a sila în casa ta în seara asta. Vreau doar să mă asigur că ajungi întreagă acasă. Amintește-ți că amîndoi am fost de curînd victime ale unor spargerii. Te voi lăsa pe scările de la intrare, îți promit. Era foarte convingător și Krista nu-și dorea cu adevărat să meargă acasă, la căminul ei pustiu și la noaptea lungă, lipsită de somn ce știa că o așteaptă.

Aprobă planurile lui Jeremy.

El nu crezuse că ea se va duce la petrecere fără el, recunoscuse Logan în sinea lui, pe cînd trecea pe lîngă casa Kristei, la ora zece, în seara aceea. Încercase să-i telefoneze, mai devreme. Cînd găsise mesajul înregistrat pe telefonul ei, se duse cale de două blocuri, pînă la casa ei, și se uitase în garaj. *Bentley*-ul nu era acolo. Se dusesese la petrecere, la urma urmei. Singură sau cu un însoțitor? se întrebă el în timp ce privea fix garajul gol.

Probabil singură, își zise ca să se consoleze. Plecase cu mașina ei, nu-i așa? Sau pe bărbății aceștia indiferenți de la oraș nu-i deranja să fie luați cu mașina de o femeie și ea să conducă? Logan și-o imagină pe Krista sosind la clubul exclusivist de la țară, cu un orășean dezghețat și

degajat – de genul celui care își avea propriul său smoching – și stomacul lui începu să se revolte.

Ea îi lipsise atât de mult săptămîna aceasta, știa că nu putea continua în felul acesta. Era momentul să-și lase la o parte mîndria, să-și pună inima la bătaie și să încerce să o convingă să renunțe la noțiunea de relație temporară. Îi va spune că o iubea și că o dorea permanent în viața lui. Va încerca să o convingă să lase la o parte fabuloasa ei carieră și să se mute cu el în comitatul Garrett, cînd anul lui ca judecător în schimb de exeperiență se va încheia.

Putea să practice avocatura în comitatul Garrett, nu-i așa? Bineînțeles, niciodată n-ar cîștiga banii pe care îi cîștiga aici... Palmele lui Logan începură să transpire. Nu era el un idiot incurabil să se aștepte ca o femeie, asemeni Kristei, să lase în urmă un venit mare și o practică de avocat plină de succese și recunoscută, pentru a deveni soția unui judecător dintr-un comitat de munte? Să devină pe loc mama a trei copii?

Străbătu în sus și în jos aleea din fața casei ei. Cînd avea de gînd să vină acasă? Trebuia să vorbească cu ea în seara asta. În cele din urmă, după douăzeci de minute de preumblări, Logan se hotărî să meargă acasă și să vină înapoi ceva mai tîrziu.

Sună la ea la ora unsprezece și apoi din sfert în sfert de oră, dar nu-i răspunse decît automatul. Nu se deranjă să-i lase un mesaj. La naiba, unde

era? se întrebă el. Era sfișiat de o combinație de frustrare, neliniște și mînie, care îi nenorocea nervii, emoțiile fiind atît de amestecate, încît nu putea să le distingă una de cealaltă.

Încercă să-și abată gîndurile uitîndu-se la televizor și, cînd asta dădu greș, își scoase prețioasa colecție de discuri de rock-and-roll. Ascultă *Tragedie, Domnul melancolic, Îmi ies din minți* și se simți de parcă le trăia pe toate trei. Ascultă doar primele măsuri din *Crede-mă* și îl întrerupse. Îi amintea de Krista într-un mod dureros. Încercarea lui de a se distra cu muzică fu un eșec deprimant.

La unu și jumătate, era din nou pe stradă, înaintînd spre casa Kristei încă o dată. Unde dracu' era? tună el. Se simțea la fel de încărcat ca un paratrăznet. Dacă nu se întorcea în curînd...

Blestemă garajul gol. Ce va face acum? Oare ar trebui să presupună că avusese un accident și să înceapă să dea telefon la spitalele din zonă? De fapt asta îi suna mai bine decît presupunerea că Krista își petrecea noaptea cu un alt bărbat.

Se răsucise pentru a se reîntoarce acasă, cînd zări farurile a două mașini apropiindu-se de casa Kristei. Recunoscu imediat marca uneia dintre mașini. Era un *Bentley*. Inima îi bătea cu putere în piept pe cînd se strecură după colțul casei și se ascunse într-un boschet.

Acesta era, își spuse Logan cu mîhnire, unul din punctele negre ale vieții lui. Să se ascundă în

tufişuri, la miezul nopţii, şi să spioneze o femeie – care vorbea şi rîdea foarte fericită cu un alt bărbat.

Omul îşi parcase maşina lui sport *Corvette*, de culoare roşie, pe alee, în spatele maşinii Kristei, şi o conducea la uşă, cu braţul în jurul taliei ei. Gelozia, a cărei forţă nu o cunoscuse niciodată, îl arse pe Logan ca o lamă încinsă în foc.

Krista purta o rochie neagră, scurtă, fără bretele, şi pantofi negri cu tocuri înalte. Arăta sexy, sofisticată şi bogată. Şi niciodată nu păruse mai departe de atingerea lui, decît părea în acest moment mergînd spre uşa ei, cu carieristul acela elegant îmbrăcat, a cărui intimidant de scumpă maşină sport se lăfăia pe alea ei.

Logan îi văzu pe cei doi oprindu-se să pălăvrăgească pentru cîteva minute la uşa ei. Trupul lui deveni rigid de durere şi spaimă cînd bărbatul îşi aplecă capul şi îşi alunecă buzele peste ale Kristei. Sărutul – dacă ar fi putut măcar să fie numit astfel, într-atîta fusese de scurt – durase doar o secundă. Dar pentru Logan păru că durase o veşnicie.

Apoi Krista intră înăuntru şi omul se repezi la maşina lui şi dus a fost. Logan rămase în întuneric, în timp ce durerea se scurgea din el şi era înlocuită de o minie feroce. Pentru prima dată în viaţa lui nu păru să vadă o ieşire din această situaţie. Putea doar să acţioneze. Sub un impuls pur emoţional, merse cu paşi apăsaţi spre uşa de

la intrare și bătu cu putere.

Krista o deschise aproape pe loc. Când îl văzu pe Logan înălțându-se dinaintea ei, rămase cu gura căscată.

– Logan, reuși ea să spună tremurat, și uimirea ei se transformă repede într-o izbucnire de bucurie. Logan era aici. Îi fusese atât de dor de el, și acum, parcă drept răspuns la rugile și visele ei, el se întorsese la ea!

Dar Logan era orb la strălucirea de pe fața Kristei și la lumina din ochii ei. Sau dacă le văzu, el nu le atribui prezenței sale, ci sărutului însoțitorului ei. Intră în casă, înclăștindu-și pumnii și îndesându-i în buzuniare. Părea un mod eficient de a se împiedica să o atingă. Pentru că dacă o atingea...

Krista deveni brusc conștientă de groaznica tensiune ce emana din Logan. Nu-și dădu seama că era furie. Nu încă.

– S-a întâmplat ceva rău? întrebă ea. S-a întâmplat ceva cu unul dintre copii? Inima ei sări din loc la gândul acesta.

Logan privi la rotunjimea sînilor ei, evidențiați atât de înnebunitor de corsajul rochiei ei fără bretele. Privirea lui coborî pe curbele taliei și șoldurilor ei, apoi pe fusta scurtă, cochetă, care scotea în relief forma lungă a picioarelor ei.

– Mică vrăjitoare, scrișni el.

Krista păli.

– Logan, eu...

– V-am văzut, pe tine și pe noul tău prieten, giugiulindu-vă pe verandă. Îți închipuiai că el eram eu și că mi-am schimbat părerea și m-am întors ca să te vîr în pat, la urma urmei?

– Nu! zise ea cu răsufierea tăiată. Eu...

– Te-ai dus la petrecerea din seara asta, o întrerupse el cu un ton acuzator, plin de furie, cu scopul expres de a agăța un bărbat. Și ai făcut-o, micuță de doi bani...

Krista nu-l lăsă să termine. Acționînd pur și simplu după instinct, își trase mîna spre spate și îl lovi tare cu palma peste obraz. Plesnitura păru să reverbereze în tăcerea, ce se așternu brusc.

Pentru un timp ce păru o veșnicie, nici unul nu se mișcă, nu vorbi sau respiră. Apoi se repeziră simultan unul la celălalt și se sărutară și se sărutară, pînă cînd gîfiau amîndoi și respirau sacadat. Mîinile alunecară și se mîngîiară cu o nevoie imperioasă, cu disperare, alimentînd focurile sălbatice ce ardeau în ei.

Nici n-o făcură măcar la etaj. În grabă, împrăștiindu-le, înlăturară hainele din hol pînă în sufragerie, unde Krista și Logan se scufundară pe sofaua lungă, albastră.

Se rostogoliră împreună într-un devorator și copelșitor val de pasiune, uitînd de toate, cu excepția nevoii de neîmblînzit ce o simțeau unul pentru celălalt. El era puternic, musculos și catifelat. Oțel și catifea. Ea era moale ca mătasea, impresurîndu-l strîns în timp ce amîndoi gemeau

de plăcere.

Krista i se dăruie complet, cum făcea întotdeauna, fără rezerve și fără rețineri. Dar de data asta primi tot atîta cît dăruie, ceru tot atîta cît cedă. Logan simți frînele controlului său scăpîndu-i pe cînd era atras mai adînc și mai adînc în ea. Ea îl privi adînc în ochii negri, strălucitori, îl simți tremurînd în brațele ei și știu că el era tot atîta de vulnerabil ca și ea.

Se mișcă împreună într-un ritm senzual, într-un tandem erotic fierbinte, iar plăcerea tremurătoare ce licărea se adună și creșcu pînă la o intensitate zguduitoare. Apoi dulcile flăcări îi cuprinseseră și ei explodară într-un punct culminant tumultuos, simultan.

Krista se agăță de umerii lui Logan și lacrimi de bucurie îi umeziră obraji. De data asta, pentru întâia oară, Logan nu se reținuse. Mai împărțiseră pasiunea înainte, dar asta era mai mult decît pasiune. Era mai profundă, mai puternică, o unire mistică a trupurilor și sufletelor. Logan lăsase la o parte autocontrolul său, dominat de o voință de fier, și se pierduse în puterea adîncă, și în afara timpului, a dragostei lor.

O iubea, proclamă inima ei exultînd. Un om ca Logan nu s-ar fi abandonat și s-ar fi unit atîta de complet și total cu o femeie, dacă n-ar fi fost profund îndrăgostit. Ea se agăță de el, plîngînd încetișor, în timp ce fericirea se rostogolea deasupra ei.

Încet, în ciuda voinței lui, Logan se întoarse pe pământ din cerurile de extaz în care urcase. Își deschise ochii și se ridică într-un cot, astfel încît să poată privi la Krista. Ea plîngea!

Se ridică în șezut. Dumezeule mare, ce făcuse? Imagini toride îi alergară prin minte ca într-un film, dar el le văzu doar din perspectiva lacrimilor Kristei. Deodată, explozia lor comună de pasiune nu mai păru atît de comună.

Se văzu pe el cum o înșfăca în hol, dar nu reuși să-și amintească faptul că și ea îl apucase pe el în același timp. Își văzu gura închizîndu-se pătimaș peste a ei, dar uită că buzele ei se deschiseseră pe loc pentru el și limba ei alunecase în gura lui.

Văzu hainele împrăștiate și era evident pentru el că aproape sfîșiase îmbrăcămintea de pe ea. Era mai puțin evident că ea făcuse același lucru cu a lui. Se uită în jos la trupul ei strălucind de transpirație, văzu părul ei umezit de sudoare, și i se făcu rău. Pentru prima dată în viață renunțase la autocontrol și la stăpînirea emoțiilor sale, și rezultatele îl îngrozeau. Se transformase într-un sălbatic și o luase pe Krista cu brutalitate, împotriva voinței ei! Și pe sofa!

Se simți decăzut și josnic. Niciodată nu făcuse dragoste pe o sofa, în mijlocul unei sufragerii, în viața lui. Nu făcuse nicăieri altundeva dragoste decît într-un pat, plasat corespunzător și corect în dormitor.

Se ridică în picioare și începu grăbit să-și adune hainele și să le pună pe el.

– Krista, nu știu ce să spun. Vocea lui era tensionată, joasă și foarte, foarte controlată. N-am vrut niciodată ca asta să se întâmple. Nu... nu se va mai întâmpla niciodată, ți-o promit.

Krista se ridică în șezut și îl privi cu ochii mari. Nu, urlă mintea ei. Nu se poate întâmpla asta. Nu acum. Logan n-o putea părăsi după ceea ce se întâmplase între ei. Ea îl privea cum se îmbrăca repede, cu fața întunecată și distantă.

El o părăsea tocmai pentru ceea ce se întâmplase între ei, își dădu ea seama posomorită. Se simțea prins în cursă și amenințat. El își dorise o relație aflată sub conrol și limitată și în seara aceasta ei trecuseră peste asta. Noaptea aceasta marchează o schimbare dramatică în relația dintre ei, și el o știa și nu și-o dorea de loc.

– Nu te voi mai vedea, continuă Logan, cu vocea aspră de autoînvinuire. Ceva din Krista atinse fibrele senzuale, explozive din el și îl făcuse să înnebunească. Nu era vina ei, bineînțeles. Era a lui. Dacă el ar continua s-o vadă, știa, spre marea sa rușine, că s-ar întâmpla din nou.

– Voi încerca să țin copiii la distanță, adăugă el, și îngheță la gândul acesta. Atâta timp cât ei sînt în preajma ta, eu... Vocea lui se sparse și el înghiți în sec. Era tentat să-și folosească propriii copii drept un mijloc de a o vedea pe ea, de a o avea. Era cu adevărat un om decăzut, dincolo de orice

recuperare.

Krista încercă să zică ceva, dar nu putu să vorbească sau să înghiță. Gâtul și-l simțea de parcă ar fi înghițit sticlă pisată. Se prăbuși fără vlagă pe pernele canapelei, lacrimile curgându-i pe obraji, umerii cutremurându-i-se de suspine înfundate.

Inima lui Logan se strînse văzînd aceasta.

– Krista! Veni să stea în fața ei. N-o putea lăsa în halul acesta. Cu stîngăcie, se aplecă și își puse mîna pe umărul ei.

Krista se trase îndărăt. Ultimul lucru pe care-l dorea era mila lui. Îi spusese că nu o dorește și avea acum de gînd să o consoleze pentru pierderea ei. Un fulger alb și năpraznic de furie se scurse prin ea.

– Pleacă! spuse ea, cu vocea ceva mai puternică decît o șoptă răgușită. Lasă-mă singură!

Logan se simți de parcă ar fi fost înjunghiat în inimă. Bineînțeles, nu era nimic mai mult decît ceea ce merita în împrejurările acestea, dar asta nu-i micșora durerea. Murmură ceva neinteligibil și ieși repede, cu pași mari, din încăpere.

Krista auzi ușa de la intrare închizîndu-se și știa că era dus. Își îngropă fața în mîini și plînsese.

Logan aruncă o privire la ceas și își înăbuși un geamăt. Era doar ora unsprezece dimineața și

toate cîntecele înregistrate vreodată despre durere nu se puteau compara cu felul în care se simțea el în această luni dimineată! Nu dormise nici un pic de cînd o părăsise pe Krista, cu mai mult de douăzeci și patru de ore în urmă.

Duminica părăuse interminabilă. Nu se gîndise la nimic, decît la Krista. Într-un efort de a evada, luase copiii la o plimbare prelungită pe șoseaua Skyline, dar, deși peisajul de toamnă era în întregă sa splendoare, el nu-l observă. O tot vedea pe Krista, mică și dezbrăcată plîngînd pe canapea cînd el o părăsise. Cînd ajunseră acasă, era ora de culcare pentru copii.

Lauren încercase s-o sune pe Krista atunci, doar pentru a primi răspunsul automatului. Logan își petrecu restul serii și al nopții gîndindu-se la Krista, făcîndu-și griji în legătură cu ea, muștrîndu-se pentru ceea ce făcuse. O violase! Mărturisirea era oribilă, dar se forță să-și poarte vina. Cum altfel putea fi numit faptul că înșfăcase o femeie, o despuiaze în hoi și o posedase pe canapea?

Capul îi zvîcnea și Logan își frecă tîmplele, apoi își pivi din nou ceasul. Avea nevoie de mai multă cafea sau altfel n-o va scoate la capăt în ziua aceasta. Se duse la cantina de la subsolul clădirii tribunalului. Era aproape pustie la ora asta – prea tîrziu pentru o pauză la jumătatea dimineții și prea devreme pentru prînz.

Îi zări pe judecătorii Flynn și Wright stînd la o masă, angajați profund într-o conversație. Hotărî

să nu li se alăture. El nu era o companie potrivită pentru nimeni în dimineața asta, și caustica și agresiva Candace Flynn întotdeauna îl enerva.

Cînd ea îl zări și îl chemă, Logan știu că urma să fie o zi rea. Și merita orice primea, își zise el.

Se alătură celor doi judecători la masa lor.

– Ce dracu' i-ai făcut Kristei Conway, Moore? întrebă Candy. Logan fu atît de șocat, încît tresări și cafeaua i se vărsă peste marginile ceștii, opărindu-i mîna.

Roger Wright scoase niște șervețele, cu solici-tudine, și i le întinse. Candy doar privi cu furie și-și repetă întrebarea. Logan înghiți în sec și se holbă, fără grai.

– Întotdeauna am avut un deosebit respect profesional pentru Krista Conway, continuă Candy, tunînd și fulgerînd, deși i-am pus la îndoială rațiunea, cînd s-a avîntat în relația asta cu tine, Moore. Nimic personal, binenteles, dar e curată idiotenie ca o avocată să se încurce cu un judecător. Ei bine, relația asta și-a pus amprenta asupra ei. Candy oftă din greu. Bănuiesc că ai auzit ce s-a întîmplat în instanța mea, azi-dimineață? Mi-o închipui pe Conway alergînd ca să bocească în brațele tale.

Sprîncenele lui Logan se împreună.

– Am fost la proces toată dimineața. N-am auzit o vorbuliță. Ce s-a întîmplat? Fiecare nerv, fiecare

mușchi din corpul său erau încordați.

– A avut loc cazul Landau, zise Candy cu dezgust. Și s-a transformat într-o catastrofă de dimensiuni cum n-am mai văzut niciodată. A început rău și de acolo s-a rostogolit la vale. Nici Conway, nici Perry n-au avut deloc control asupra clienților, pentru prima oară în cazul amîndurora, cred. Gary și Marcia Landau s-au forfecat unul pe celălalt în timp ce ei sau alți martori depuneau mărturie. Nimeni nu le-a putut închide gura. Nici eu n-am putut. Ea își aprinse o țigară și inhală adînc fumul.

– Krista mi-a vorbit despre cazul Landau, zise Logan. Ambii părinți erau aproape patologic obsedați să le fie încredințat copilul.

– Sînt de domeniul patologicului, așa e, spuse Candy cu țință. Și au ales cel mai blestemat moment să dea totul la iveală – cînd aprodul o aducea pe fiica lor în sala de judecată să depună mărturie.

Logan o privi încordat.

– Ce s-a întîmplat?

– Tot iadul s-a dezlănțuit, zise ea posomorîta. Gary Landau s-a ridicat în picioare dintr-o dată și a urlat la Marcia: *În regulă, îți dau ceea ce preținzi că vrei atît de mult. Poți să iei copilul ăsta egal cu zero.* Și atunci Marcia îi răspunde: *A, nu, nu-mi trîntești mie pe cap obrăznicătura asta ega-*

lă cu zero. Am vrut-o doar pentru că tu ai zis c-o vrei. Aș face orice ca să te fac nefericit.

– Și copilul a auzit asta? Logan era îngrozit.

– Cuvînt cu cuvînt. Tatăl ei a răcnit că o dorește pe Julie *doar ca să-i dea o lecție cățelei de mă-sa*. Că nu dorește niciodată copilul din momentul în care se născuse, că nici măcar nu credea că Julie era copilul lui. Bineînțeles, Marcia era pregătită cu partea ei de replici. Bietul copil era zguduit.

– Groaznic! Roger Wright clătină din cap. Și tu ce-ai făcut?

– Ce puteam să fac? În primul rînd, i-am pocnit pe ambii părinți care sînt egali cu zero, cu niște amenzi zdravene pentru lipsă de respect față de instanța de judecată. Apoi m-am decis ce să fac cu fetița – să o încredințez temporar bunicii sale dinspre mamă. Nu eram pregătită ca unul din avocații mei să o ia razna, tot atît de rău ca și copilul. Candy îi aruncă lui Logan o privire acuzatoare. Prietena ta s-a făcut de rușine în fața instanței, azi-dimineață, Moore. Plîngea la fel de tare ca și copilul. Conway a alergat și a luat în brațe copilul și amîndouă hohoteau, în timp ce Gary și Marcia se înjurau unul pe celălalt. Nu pot să-ți spun ce dezastru a fost.

– Krista plîngea? repetă Logan încordat.

Candy îl privi amenințătoare.

– Am fost foarte dezamăgită de ea.

Drumuri împletite

– E un caz foarte trist, zise Roger. Să vezi fetița aceea în momentul când părinții ei renunțau la ea ar fi al naibii de greu să suporti.

– Bineînțeles că-i trist, zise Candy iritată. Dar nu te poți implica emoțional în cazurile în care pledezi ca avocat. Ross Perry n-a plîns. Eu n-am plîns. Se ridică în picioare și se întoarce spre Logan. Îți sugerez să-i spui iubitei tale că nu vreau s-o mai văd la procesele mele, pînă cînd nu redevine o avocată impasibilă, domnule judecător Moore.

Cu capul sus, arogantă, judecătoarea Flynn ieși afară din cantină. Cei doi bărbați o priviră plecînd.

– Uau! Roger clătină din cap. E dură. Ghinio-nul Kristei c-a îndrăznit să-și dezvăluie semne de umanitate în instanța condusă de Candace Flynn.

Logan se ridică în picioare. Sîngele îi zvîcnea în cap.

– Trebuie s-o găsesc pe Krista.

– Spune-i să nu se îngrijoreze. Nu ți se ia dreptul de a profesa pentru că ai vărsat cîteva lacrimi pentru un copil nefericit. Roger mai luă o înghițitură din cafeaua sa. Logan era deja la jumătatea drumului spre ușă.

Sună la biroul Kristei și secretara ei îi spuse că domnișoara Conway plecase pentru tot restul zilei. Nu știa dacă domnișoara Conway se dusesse acasă sau nu.

Logan se rugă ca ea să se fi dus acasă. Tre-

buia să o vadă. Gîndurile i se împleticeau în cap. Krista plînsese la proces. Fusesse atît de mișcată de nefericirea copilului, încît cedase nervos în fața dragonului – judecătoarea Flynn. Dorea s-o țină în brațe, s-o liniștească. Să-i spună că el îi respectă capacitatea de a se implica emoțional, de a plînge pentru un copil abandonat.

Voia să-i spună că o iubea. Dacă i-ar mai da o șansă, nu-i va mai face rău din nou...

Bentley-ul albastru era parcat pe aleea ei și inima lui Logan tresări anticipînd întîlnirea cu ea. Apăsă pe sonerie nerăbdător, o dată, de două ori, de trei ori.

Dacă văzu că nu deschide, el începu să bată cu pumnii în ușă și s-o strige. A fost aproape zguduitor cînd ea deschise în cele din urmă ușa. Logan o privi fix. Nu era sigur la ce să se aștepte – o femeie isterică, hohotind, probabil? – dar Krista era calmă și liniștită. Purta niște pantaloni largi, roz-pal, și un sveter roz și arăta blîndă, feminină și irezistibilă.

– Logan, zise ea. Vocea ei tremurase un pic, dar nu trădase nici un alt semn de emoție.

– Candace Flynn mi-a spus ce s-a întîmplat cu cazul Landau de azi-dimineață, zise el repede, avînd nevoie de o introducere. Exista șansa ca ea să-i trîntească ușa în nas.

Ea se crispă.

Drumuri împletite

– A fost cel mai groaznic caz de care m-am ocupat vreodată. Am mai trecut prin niște divorțuri dureroase, dar nici unul dintre clienții mei nu a încercat, conștient și în mod deliberat, să-și distrugă propriul copil. Înghiți în sec. Ar fi trebuit să-mi dau seama de ce va urma, am avut... presentimente ciudate despre cazul ăsta, dar...

– Candace Flynn a zis că ai plîns la proces.

Krista reuși să schițeze un zîmbet șters.

– Era complet jignită. Crede că sînt o proastă supraemoțională care a rămas în urma oricărei femei ce a primit vreodată dreptul de a pleda.

– Aș vrea ca eu să fi fost judecătorul în cazul acela. Nu te-aș fi condamnat pentru că ai simțit durerea fetei. El îi atinse bărbia cu vârful degetelor și îi ridică fața în sus, forțînd-o să-i întîlnească privirea. Ești o femeie sensibilă și plină de compasiune, Krista. Știînd asta, ceea ce ți-am făcut se transformă în ceva și mai rău. El respiră adînc și aruncă la o parte toată mîndria și reținerea. Krista, m-ai putea ierta vreodată pentru... pentru ce s-a întîmplat sîmbătă noaptea?

Ea se holbă la el.

– Să te iert?

– Nu știu ce s-a întîmplat cu mine în noaptea aia, Krista. Cred că am luat-o razna. Mi-am pierdut...

– Acel atotputernic control asupra ta, încheie ea pentru el. Era întîia oară cînd m-am simțit de

parcă voiai să-mi lași și să-mi dăruiești ceea ce eu simțeam nevoia să-ți dau. Pentru întâia oară m-am simțit de parcă voiai să împarți cu mine mai mult decât trupul tău. Că doreai un viitor alături de mine și nu un capriciu temporar. Ai spart atunci bariera emoțională dintre noi... Buzele ei tremurară pentru o secundă, apoi își recâștigă repede controlul. Dar apoi ai spus că regreti și că nu voiai să mă mai vezi vreodată. Nu voiai nici măcar ca eu să-ți mai văd copiii.

– Dar eu... eu de fapt te-am violat în noaptea aceea! Te-am dezbrăcat în hol! Și am făcut dragoste cu tine pe sofa!

Krista era total năucită.

– Ai crezut că a fost un viol? Ea își amintea împreunarea lor pasionată, frenetică. Ea fusese tot atât de dornică și ceruse tot atât de mult ca și el. Un simbul de speranță străpunsese bezna ce-i învăluisese inima din noaptea când el o părăsise. Logan, și eu te-am dezbrăcat în hol, și eu am făcut dragoste cu tine pe sofa. Mă acuzi și pe mine de viol?

– Krista, mi-am pierdut capul. Complet!

Ea își puse ușor brațele în jurul gâtului lui.

– Era timpul. Eu îmi pierd capul de fiecare dată când mă săruți. Cu siguranță, știi asta.

– Ei bine, da, admise el, dar se presupune să fie altfel pentru un bărbat. El trebuie să se stăpânească, să se controleze în fiecare moment.

– Alta dintre ideile tale masculine idioate. Ea clătină din cap. De ce trebuie un bărbat să fie stăpîn pe situație tot timpul? De ce nu poate un bărbat să renunțe la sufocanta sa armură a responsabilității și a controlului și să se lase dus, împreună cu femeia pe care... Ea se opri și îi cercetă fața.

– Femeia pe care o iubește, termină el pentru ea. Așa e, o știi. Te iubesc, Krista. Te iubesc atît de mult, încît am încercat să mă protejiez de durerea de a te pierde, înainte ca asta să se fi întîmplat. M-am reținut în mod deliberat față de tine pentru că știam că dacă n-o fac... O strînse de parcă n-ar fi vrut să-i dea niciodată drumul. Draga mea, nu te pot pierde!

– Nu mă vei pierde, Logan. Ochii ei erau plini de lacrimi. Dragostea mea, și eu te iubesc. Cum ai putut să nu-ți dai seama? Ea se ridică pe vîrfurile picioarelor și îl sărută, apăsîndu-și cu tărie gura de buzele lui și strecurîndu-i vîrfurile limbii ei printre buzele lui.

Reacția lui Logan a fost imediată și arzătoare. Una din mîinile lui se duse către talia ei, la spate, și o arcui către leagănul bărbătesc al trupului său, în timp ce cealaltă mînă îi cuprinsese în palmă ceața. Sărutul ei se adînci, devenind aprins, înfocat. Amîndoi tremurau cînd se despărțiră pentru a-și recăpăta respirația.

– Vreau să mă căsătoresc cu tine, zise Logan, și nu-i nevoie să-ți spun cât de mult vor copiii ca eu să mă însoresc cu tine. El privi în jos, în ochii ei albaștri ca safirul, și se gândi că niciodată n-o văzuse arătînd atît de frumoasă. Vrei să te măriți cu mine, Krista? Și să formezi o familie cu mine și copiii?

Ea zîmbi și îi cuprînsese fața în mîini.

– Da, Logan. Vreau să mă mărit cu tine – și să fiu împreună cu copiii – mai mult decît orice pe lume.

– Îmi voi da demisia din postul de judecător în comitatul Garrett, zise el plin de curaj. Voi vinde casa și mașina și vom trăi aici permanent. Voi practica avocatura sau poate voi lucra într-o slujbă guvernamentală. Tu poți să-ți continui cariera și eu și copiii te vom urma tot timpul.

– O, Logan! Îl îmbrățișă strîns, iubindu-l și mai mult pentru sacrificiile pe care era dispus să le facă pentru ea. Dar nu i-ar fi cerut așa ceva. Îl iubea prea mult ca să îl facă să renunțe la tot ceea ce era important pentru el. Ajunsese atît de departe cu schimbarea atitudinilor sale. Logan Moore, pe care îl întîlnise prima dată, nu s-ar fi gîndit să se căsătorească cu o femeie care avea o carieră și care cîștiga mai mult decît el. Dar o iubea suficient pentru a o face acum.

– Logan, nu vreau să demisionezi din postul de judecător. Ești un bun judecător și te rog să

nu renunți la postul ăsta pentru mine. Voi merge cu tine în comitatul Garrett când ți se termină anul. Acolo e căminul tău și al copiilor tăi și sînt pregătită pentru o schimbare. M-am simțit atît de golită azi-dimineață la tribunal, viața mea părea atît de pustie. M-am simțit neajutorată, știind că nu puteam face nimic s-o ajut pe mica Julie Landau.

Krista privi în sus spre el, cu ochii ei albaștri, plini de sinceritate și de hotărîre.

– Mi-a trecut prin cap, astăzi la tribunal, că am prezidat atîtea vise sfărîmate, atîtea vieți distruse. Prea multe. Vreau altceva în viața mea, vreau să dau mai mult decît un sfat juridic. Vreau să am mai mult decît un... un venit mare și o carieră puternică.

Înghiți în sec.

– Vreau să te ajut să-ți crești copiii și vreau un copil de la tine. Și voi sta acasă și voi fi soție și mamă, cu normă întreagă, dacă asta dorești.

Își îngropă fața la pieptul lui și se cuibări mai aproape. Brațele lui se strînseseră împrejurul ei și-și frecă nasul de gîtul ei. Obținuse ceea ce dorea, se gîndi el. Krista va fi soția sa și-va avea copiii lui și va sta acasă, dependentă de el, în maniera tradiționalistă. Atunci de ce nu exulta pentru triumful său? Nu fusese împlinită dorința lui cea mai aprinsă?

Fusese, dar... O trase pe Krista aproape și-și aminti de momentul cînd o văzuse prima dată la tribunal. Îl impresionase talentele ei, agilitatea

minții ei. Ea era o excelentă avocată. Studiase în toți anii aceștia pentru a deveni așa ceva și avusesese un succes imens în a-și face o carieră. O admira pentru asta.

Nu trebuia pentru nici un motiv să abandoneze toate astea. Și deodată îi păru ridicol să dorească să o țină acasă pe femeia de care se îndrăgostise atât de profund.

Krista se trase puțin în spate și privi în sus la el. Ochii lui de tăciune erau gânditori. Ea își atinse un deget de buzele lui și le trasă conturul încet, cu senzualitate.

– Arăți de parcă ai decide un caz, domnule judecător. Te-am văzut avînd aceeași expresie la proces.

El îi prinse mîna și îi sărută vîrfurile fiecărui deget.

– Mi-a trecut, în cele din urmă, prin minte că nu trebuie să fie totul sau nimic într-o căsătorie, Krista. Acele mici categorii nete în care împărțeam femeile nu par să mai fie valabile. Zîmbetul lui era atât de cald și de iubitor încît Krista simți o bucurie curată furnicînd-o. Nici unul dintre noi nu trebuie să sacrifice totul. De ce să nu recurgem la un compromis acceptabil, doamnă avocată?

– Un compromis?

– Comitatul Garrett poate folosi un avocat atât de talentat în drept civil cum ești tu, draga mea. Pur și simplu îmi voi declina dreptul de a audia oricare din cazurile tale. Ai dovedit deja cu cîtă abilitate faci față carierei și obligațiilor familiale.

Drumuri împletite

Ti-ai făcut timp pentru copii și ai jonglat cu orele tale la birou într-un mod în care eu n-aș fi izbutit niciodată.

– Un orar cu jumătate de normă ar fi perfect, zise ea. Nu există nici un motiv de ce nu aș lucra doar câteva zile pe săptămână, pînă cînd copilul va crește.

– Sau copiii, adăugă el cu un zîmbet sexy. Cred că vreau încă cel puțin doi copii.

– Aha, deci așa? zise ea surîzînd. Te-ai întors la a da porunci, îm?

– Vreau orice îți dorești tu, draga mea, zise el cu pioșenie. Conștiința mea a fost temeinic înălțată.

Ea rîse.

– Cum se numea melodia aceea ca lui Bunday Holly? *Să vedem și minunea asta?* Fața ei era luminată de iubire. Cred că și mie mi-ar plăcea doi copii. Și, Logan, dacă vom avea toți acești copii, banii pe care îi voi cîștiga eu nu vor strica, nu-i așa?

El zîmbi.

– Cred că pot să afirm cu toată tăria că banii pe care o să-i cîștigi nu vor strica deloc. De fapt, va fi o plăcere să nu trebuiască să ne facem griji tot timpul cu planificarea bugetului.

Se sărutară profund, încet.

– Te iubesc atît de mult, Krista, zise Logan răgușit, pe cînd se uita în ochii ei albaștri, catifelaji.

Krista îi desfăcea nasturii de la cămașă în timp

ce el vorbea. Îi scoase cravata cu o mișcare îndemînatică. El îi opri mîna.

– Draga mea, lasă-mă să te duc în brațe sus pe scări.

– Nu chiar acum. Ea îi trase sacoul de pe umeri și îl lăsă să cadă pe podea. În primul rînd, o să te dezbrac exact aici, în hoi. Apoi o să facem dragoste pe canapea. Și abia apoi vom porni spre dormitor.

– Iubesc femeia care preia comanda, zise Logan, și începu să-i demonstreze cît de mult.

Epilog

– Nu-ți va veni să crezi de la cine am primit o scrisoare! zise Logan intrînd în luminoasa cameră a copilului, zugrăvită în alb și roz, unde Krista stătea într-un balansoar și o alăpta pe micuța Erica, cea de trei luni. El se aplecă și sărută ușor gura Kristei, apoi mîngîie cîrlionții negri și mătăsoși ai fiicei sale. Erica se opri pentru a-i zîmbi cu o guriță umedă, fără dinți.

– O scrisoare de necrezut, îm? zise Krista, zîmbindu-i soțului ei. E de la Mitch și ne scrie să ne spună că nu are nevoie de bani sau de o

mașină?

Logan surîse.

– Să văd și eu ziua aia! Mitch studia ingineria metalurgică la Universitatea Lehigh și ducea o viață extrem de activă, deși, slavă Domnului, notele sale era bune. Nu, dulceața mea, e de la Ned și Elaine Bolger. Ți amintești de ei?

Ochii Kristei se măriră.

– Îmi amintesc. Ai decis în instanță să găsească un avocat în speranța reconcilierii. Luni întregi am așteptat să citesc în ziar că unul dintre ei l-a asasinat pe celălalt.

Logan își arcui sprâncenele.

– Cei doi Bolger sînt pe deplin împăcați și și-au reînnoit jurămintele de căsătorie într-o ceremonie la biserică. Voiau să-mi mulțumească, deși le-a luat mai mult de un an de consfătuiri pentru a se înțelege unul cu altul. Au auzit de la Ross Perry că ne-am mutat în comitatul Garrett și i-au cerut adresa noastră.

– Mă bucur pentru familia Bolger. Deși îmi vine greu să cred că sînt împreună. Acea a fost o căsătorie despre care n-am crezut niciodată că poate fi salvată.

– De asta sînt eu judecător, iar tu avocată, draga mea.

Ea îi azvîrli o privire seacă. Micuța Erica termină de mîncat și Krista săltă bebelușul pe umărul ei și îi mîngîie ușor spatele mic și cald.

– Există un mariaj care nu cred că are vreo

șansă, totuși. Logan luă bebelușul de la Krista și îl legănă în mâinile sale mari. Mai Chester a trecut azi pe la mine să mă vadă. Voia să știe dacă tu ai timp să te ocupi de...ăă, divorțul său de Amy Sue.

– Oho.

– S-a împotrivit sfatului avocatului în momentul căsătoriei și nu a întocmit un contract premarital.

– Și Amy Sue va cere un aranjament care o va pune pe picioare pentru toată viața. Krista își dădu ochii peste cap. Trebuie să mă gândesc dacă să iau cazul ăsta.

– Mai zice că a auzit că ești cel mai bun avocat în divorțuri din comitatul Garrett, spuse Logan uitându-se la ea cu ochii lui de tăciune, luminați de mândrie. I-am spus că e adevărat.

Zgomotul unor pași urcând scările întrerupse conversația. Lauren se năpusti în cameră, cu coada fluturînd. Cele două pisici o urmau îndeaproape.

– Mamă, tată, sînt acasă! anunță ea, fără să fie necesar. Îi îmbrățișă repede pe Krista și pe Logan, apoi își întoarse atenția către bebelușul care surîdea.

– Ericăi i-a fost dor de mine, îi informă Lauren fericită. Lasă-mă s-o iau în brațe, tată.

Logan îi dădu bebelușul și cele două surori își zîmbiră una alteia. Krista își puse un braț în jurul taliei lui Logan și se rezemă de soțul ei. Ea prețuia momentele acestea liniștite, de familie, dar și pe cele zgomotoase, turbulente. Vor fi momente bune și rele, dar ei vor trece prin ele uniți.

– Te iubesc, zise Lauren încet, cu buzele lipite de urechea ei.

– Și eu te iubesc, murmură ea ca răspuns.

Din nou se auziră pași pe scări.

– Bună, zise Denise, în timp ce li se alătura în camera copilului. Mamă, trebuie să te rog ceva. Vezi, vreau să merg la dansul de vineri, cu Tommy Johnson, dar el încă nu m-a invitat și am auzit de la Katie, azi la școală, că Jeff Axton mă va invita, așa că, atunci când sună telefonul, poți răspunde tu, și dacă e Jeff spune-i că...ăă...ăă...

– Ești în imposibilitate de a te mișca datorită unei temperaturi de treizeci și nouă cu opt, sugerează Krista.

– Îl vei suna după ce te întorci din Europa? adăugă Logan.

Denise se așeză între Logan și Krista și își puse brațele în jurul fiecăruia, rîzînd și îmbrățișîndu-i.

– Voi doi prindeți repede.

Sfîrșit

*Romane de dragoste, pe care nu le
vei uita niciodată, scrise de autori
cunoscuți ai genului*

În fața instanței Krista Conway era un adversar de temut, o papusă cu adevărat afurisită în pantofi cu tocuri înalte și costum la patru ace - dar când ea se găsi în fața judecătorului Logan Moore, el simți că-i ia singele foc! Era un amestec de încântătoare contradicții: un avocat în divorțurile cu mize mari care tindea după căsătorie și copii - iar Logan, un bărbat obișnuit să-și exercite puterea la tribunal și în pat, o dorea... la nebunie. Provocatoare, seducătoare, arzind în brațele lui, Krista își batea joc de strategiile de om timid ale lui Logan, dar știa că văduvul sexy cu trei copii adorabili, o putea fermeca oricât de hotărâtă era să-i reziste.

Nici unul din ei nu credea că ceea ce ardea între ei era adevărul și numai adevărul, dar când jurații s-au reunit, va fi oare verdictul o sentință pe viață la dragoste?

2059 lei

41 lei T.L.

2100 lei Total